

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YOURS
NOW AND ALWAYS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NINA LEVINE

SİZİN, ŞİMDİ VE HER ZAMAN

NINA LEVINE

Nina Levine'in alfa karakteriyle kaçışa geçin.
Koruyucu. Takıntılı. Son derece sadık.
Peki ya kahramanlarım? Onların kurtarılmaya ihtiyacı yok ve her şeyden
azıyla yetinmiyorlar.

ROMANTİK GERİLİM KİTAPLARIM

Storm MC Orijinal Serisi
Sydney Storm MC Serisi
Storm MC Reloaded Serisi

ÇAĞIMIZA AİT ROMANTİK KİTAPLARIM

MİLYARDERLE KAÇIŞ SERİSİ

Ashton Scott
Jack Kingsley
Beckett Pearce
Jameson Fox
Owen North

SADECE SENİN SERİSİ (MİLYARDERLER - Black kardeşler)

Kazara, Skandal Bir Şekilde Senin
Aslında Senin
Pervasızca, Çılgınca
Senin Sonsuza Kadar
Senin
Senin, Şimdi ve Her Zaman

BAĞIMSIZ

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi) Be
The One (rock yıldızı romantizmi)

Topluluğuma katılmak ister misin?

Bunu yapmanın birçok yolu var!

[Haftalık e-postalarım](#) kaydolun.
(Düzenli olarak bonus içerikler
gönderiyorum!)

Facebook okuyucu grubuma katıl.

Beni Instagram'da takip et.

BLURB

O zaten onun ruhuna sahip. Şimdi de onun soyadını alıyor.

Bu kulağa basit geliyor... ta ki aile kaosu, plansız krizler, spontan ağlamalar, dengesiz grup sohbetleri ve kimsenin yüksek sesle söylemeye hazır olmadığı bir sürü duygu eklenene kadar.

Düğün olarak başlayan şey, daha büyük bir şeye dönüşüyor: bulduğunuz aile, derin aşk, kahkahalar ve kalbinizi yeniden düzenleyecek sessiz anlarla dolu bir hafta sonu.

Bu, Gage ve Amelia'nın düğün kitabı.

Sonsuza dek sürecektir hayatlarının

başlangıcı.

"Sana ihtiyacın olanı vermek için yakmayacağım hiçbir şey, olmayacağım hiçbir şey yok. Ruhumu mu istiyorsun? O senin. Hayatımı mı? Al onu. Zaten benim her parçam senin. Kimsenin görmediği her parçam. Hepsini al. Çünkü sana her şeyi vermediğim bir dünya yok." senin için her şeyi vermeyeceğim bir dünya yok." - Gage

Gülersin. Ağlarsın. Tim'in söylediği bir şeye kesinlikle bağırırsın.

Bütün çiftler burada. Bütün kalpler dolu. Ve sonunda, seninki de öyle olacak.

NOT: Bu kitap, Yours Until Forever (Gage ve Amelia'nın ilk kitabı) okunduktan sonra okunmalıdır.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sevgili Okuyucu](#)

[Nina Levine'in diğer](#)

[eserleri Ekstra](#)

[Yazar](#)

Bana özel mesajlarında Gage'e takıntılı ruhlar olarak onu kocaları olarak adlandıran ve kazara bu kitabın ortaya çıkmasına neden olanlara ithafen.

TIM:

63.756 kelimelik bonus içerik mi??? BEBEK, TAKINTILI OLDUĞUNU KABUL ET.

MARIN:

Bu, duygusal yıkımın eşlik ettiği sonsuz aşk büyüğü gibi.

COLIN:

Bu, "Söyleyecek bir şeyim vardı ve kimse beni durdurmadı" anlamına geliyor.

NINA:

Bu kısa bir epilog olacaktı. Şimdi ise sadece ben varım, birçok farklı şekilde "onu çok seviyor" diye bağıyorum.

BÖLÜM 1

AMELIA

New Yorklu çiftlerin evlenmeye karar verdiklerinde çoğunlukla yaptıkları şey:

1. Nişanlanırlar.
2. Düğün ve balayı planlamak.
3. Evlilik izni için başvururlar.
4. Törenin gerçekleşmesi için 24 saatlik bekleme süresini beklemek.
5. Töreni düzenlemek ve altmış gün içinde evlenmek.

Erkeğimin evlenmeye karar verdiğinde böyle davranmayacağını bilmeliydim.

Hayır, gerçek Gage Black tarzında, o:

1. 1. Gün: Evlilik cüzdanını alır.
2. 2. Gün: 24 saatlik bekleme süresini bekledi (bu onu öldürmüş olmalı onu *öldürmüş olmalı*).
3. 3. Gün: Evlenir.
4. Töreni altmış gün içinde yapar ama çünkü o zaten benim kocam ve tek umursadığı şey bu.

Gage "çoğu insan" gibi değil. Marin'in dediği gibi, ruhen bana kelebeçeli, duygusal ve cinsel olarak vahşi ve lojistik olarak ölümcül.

Gala'dan beni eve götürdü ve tasmamı tekrar taktıktan sonra, zaten benim olan sikini yalvarttı. O adamın doyması çok uzun saatler sürdü. Haksızlık da değil. Onu üç uzun ay beklettim.

Sonra, ertesi sabah (dün) uyandı ve bana evlilik cüzdanını alacağımızı söyledi. O gün. Ve aldık.

Düğün günümüzün nasıl olmasını istediğimizi konuştuk, ama kesin bir plan yapmadık. Bu, bir şeylerin ters gittiğine dair ilk uyarı işaretim olmalıydı. Gage, beni ne zaman ve nasıl kendine ait yapacağını tam olarak bilmeyen türden bir adam değildir.

Bu sabah, sanki sıradan bir günmüş gibi uyandı. Beni becerdi. Kahvaltıdan önce iki kez. Evet, bunun için beni erken uyandırdı ve kızlarımızın çığlıklarını bastırmak için elini ağzıma koydu. Gözlerindeki bakış, *"Elimi ağzına onlar için koyuyorum. Benim için değil. Asla benim için değil"* diyordu.

Kızları okula hazırlamama yardım etti. Onları birlikte okula bıraktık. Sonra ayrı yollara gittik. Gage ofisine, ben ise stüdyomda çalışmak için eve döndüm.

Stüdyoda sadece yarım saat geçirdim, sonra bütün sabahım mahvoldu.

İlk olarak, bir yapımcı, benim bir işaret değişikliğim yüzünden tam bir panik içinde e-posta attı. Bu bana bir saate mal oldu. Çalışan bir annenin sahip olmadığı bir zaman. Özellikle de saat on bire kadar başka bir yapımcıya çok önemli dosyalar göndermesi gerektiğinde. Bu arada, bu dosyalar henüz tam olarak bitmiş değil.

Üstüne üstlük, dizüstü bilgisayarım da bugün dinlenmeye, nefes almaya ve ruhen çalışmayı bırakmaya karar vermiş gibi görünüyor. Ciddi bir arıza var.

Şu anda saat 10:55.

Dosya paylaşım programım sürekli çöküyor, ben de çılgınca bağlantı erişimi oluşturmaya çalışıyorum. *"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"* diye bağırmaya başladım, tam o sırada dirseğim bardağıma çarptı ve üzerinde çalıştığım nota kağıtlarının ve taytımın üzerine kahve döküldü.

Tabii ki. Tabii ki, yaparım.

"Aman Tanrım, neden?" Sanki tüm bunlar için cevap vermesi gerekiyormuş gibi tüm odaya bağıyorum.

Dökülen kahveyi görmezden geliyorum. Şu anda bununla uğraşacak vaktim yok.

Dizüstü bilgisayarım sonunda benim için değer olduğuna karar verir ve saat 10:59'da varoluşsal krizinden uyanır. Bir dakika bile vakit kaybetmeden, sonunda bağlantımı etere gönderir.

Yere çöküp, deli gibi sahte meditasyon yapmaya başlıyorum. Bilirsiniz işte, içinden *"nefes al, nefes ver"* diye mırıldanırken, aynı anda içinden dizüstü bilgisayarını nehre atmayı planlayıp, psikopat gibi zorla huzurlu görünmeye çalışıyorsun.

O huzur anını yaşayabilir miyim?

Hayır, yaşayamam.

Çünkü tam o anda kardeşlerimle olan grup sohbeti patlamaya başlar.

TİM

■

Yani dün "evlilik cüzdanını aldık" diye bir mesaj attın ve sonra sohbetimizi görmezden mi geldin? ŞU DUYGUSAL ŞİDDETİN

ŞİDDETİN İNSANLARI NASIL

ETKİLEDİĞİNİ ANLAMAM LAZIM, AMELIA.

■ OLİN

Katılıyorum.

Kaba. TİM

■

SEN GERÇEK DATING GAGE'E SAHTE RANDEVULARLA ULAŞTIĞINDAN BERİ BU AN İÇİN HAZIRLIK YAPIYORUM. ZATEN "AMELIA BLACK DÜĞÜN KAOSU PLANI" ADLI BİR NOT UYGULAMASI KLASÖRÜM VAR. MASA DÜZENİNİ GÖRMEK İSTER MİSİN? KONSEPTLERİ GÖRMEK İSTER MİSİN?

BEN

■

Kesinlikle hayır. Size bir şey söylediğime pişman oldum.

TİM

■

TAMAM, AMA SADECE BİR ŞEY: Ne tür bir atmosfer istiyorsun? Yumuşak bir ihtişam mı? Vintage rock mı? Grunge ile Met Gala'nın karışımı mı? Karamsar çiçekler ve siyah mumlar kullanabiliriz. Gage buna bayılır. Ayrıca, kadife bir takım elbise giyeceğim. Bu tartışmaya açık değil.

COLİN

Lütfen onu bunaltmayın. Muhtemelen henüz kahvaltı bile yapmamıştır. TİM

TEHLİKELİ BİR ADAMLA EVLENECEKKEN KİM KAHVALTIYA İHTİYAÇ DUYAR? AYLARCA BUNU GERÇEKLEŞTİRMEK İÇİN ÇALIŞTIM. BU İŞE YATIRIM YAPTIM. İYİ DEĞİLİM.

BEN

Bu sohbeti engelliyorum.

TİM

KES ŞUNU. ÇOK HASSASIM.

TİM

Yeni Pinterest panosu işbirliklerimizin bağlantılarını gönderiyorum. Birinin adı "Gage Black Gelinlik Moodboard: Evcilleştirilmiş Sürüm". Diğeri ise "Damatlar İçin Çekici Smokin İlhamları". Eminim buna bayılacaksınız.

Telefonumu kanepeye fırlatıyorum çünkü şu anki aşırı yatırım düzeyleriyle başa çıkamıyorum. Saatlerce gerideyim, stresle çalışıyorum ve tezahür etme güçlerim, arızalı dizüstü bilgisayarım kadar iyi çalışıyor, yani hiç çalışmıyor.

Sonra, bu sabah benimle işleri bitmemiş gibi, binanın alarmı çalmaya başlar. Sanki evrenin sonu gelmiş gibi çığlık çığlığa çalan türden bir alarm ve ben de ilk çocuğumu kurtarır gibi dizüstü bilgisayarımı kolumun altına sıkıştırıp binayı tahliye etmek zorunda kalırım.

Ceketim yok, kahve lekeli taytlarımla kaldırımda durmuş, komşumla köpeğinin alarmı *yine* çalıştırıp çalıştırmadığını tartışırken, bir teslimat kamyonu hızla geçip beni sokak suyuyla sıırılsıklam ediyor.

Hafif bir sıçrama değil.

Manhattan sokaklarının kırıyla vaftiz edildim.

Şimdi donuyorum, sırlıslıklamım ve duygusal olarak kendimden uzaklaşmaya başlıyorum.

İçeri girmeye izin verildiğinde (tabii ki yanlış alarmdı), dünyadaki en hızlı duşu alıp üzerimdeki kiri temizleyip işime geri dönüyorum. Şu anda üzerinde çalıştığım müzikte o kadar geride kaldım ki, sadece bir piyano demosu ve "*bunu caz gibi düşünün*" diyen bir sesli not gönderip kimsenin fark etmemesini umut edebilirim. Ya da daha iyisi, bir sonraki sahneyi sessizce besteleyip buna sanatsal bir ifade diyeceğim. Yokluğun sesi. Çok şık. Çok cesur. Çok... *biri beni kurtarsın*.

Saçımı havluyla kurularken, en kötüsünü atlattığımı düşünürken, Sarah'nın okulundan bir telefon aldım.

"Merhaba Amelia, rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bugün o gezi formunu almamız gerekiyor, yoksa kızınız geziye katılamayacak. Öğlene kadar formu bırakabilir misiniz?"

Öğleden önce.

Saat 11:41.

Şimdi, sahip olduğum en az kırışik giysiyi giyip, formu ve bu sabah bitiremediğim granola barını alıp kapıdan dışarı fırlıyorum. Okula hızlı adımlarla giriyorum, midi etek ve üzerinde "*Feeling Fine*" yazan tişörtümle yürüyen bir anksiyete krizi gibi görünüyorum, ama aslında iyi değilim. Yalanlar parlak harflerle yazılmış. Çıkarken bulduğum hırka muhtemelen kirli ve ters giyilmiş. Saçlarım hala kurumamış, tarihteki en umursamaz "siktir et" topuzu şeklinde toplanmış.

Formu teslim ettikten sonra daireme geri dönüyorum, tezahür etmekle ya da dua etmekle uğraşmıyorum, çünkü bu tür enerjiler ancak gününüz evren tarafından kişisel olarak sabote edilmemişse işe yarar. Bu noktada, şeytanla doğrudan takas yapmayı düşünüyorum. Ya da yapılacaklar listemi ateşe atıp dünyevi sorumlulukları aştığımı iddia etmeyi.

Eve geleli iki buçuk dakika oldu ve hala nefes nefeseyim ki asansörüm çalışıyor ve Gage binayı, şehri ve hızla bozulan irademi sahiplenircesine içeri giriyor. Üç parçalı bir takım elbise giymiş, ön sevişmeyi çağırıştırıyor. Kravat yok. Üst düğmeleri açık. Ve tam orada, göğsüne yaslanmış, gümüş zinciri var. Yaka anahtarımı gömleğinin altında güvende tutan zincir.

Buraya direncimi kırmaya gelmiş gibi görünüyor. Sanki benimle üretkenlik arasındaki son patron oymuş gibi.

Ve bugün başka hiçbir şey yapamayacağımı hemen anlıyorum. Çünkü bu adam orada sessizce durup, sanki beni yavaşça ve *kasıtlı olarak* mahvedeceği bir sonraki şeyimmişim gibi bakmaya cüret ediyor.

Beynim: Bunu yapma. Ona tırmanma. Dosyaların var.

Vücudum: Kaosu ve Gage Black'i seçtik.

Eğer o sesle adımı söylerse, giderim. Tamamen çözülmüş bir kadınlık ve unutulmuş son teslim tarihleri yığınınına dönüşürüm.

Tamamen dramatik bir tavırla, parmağımı onun vücudunun uzunluğu boyunca sallıyorum. "Bütün bunlar. Neden buradasın? İş yerinde düşmanca devralma işleriyle uğraşıyor olman gerekirdi."

O bir adım öne çıktığında, sanki koruma büyüğü yapıyormuşum gibi havayı dürtüyorum. "Hayır. Bir adım daha atma. Dosyalarım var."

Dudakları tehlikeli bir şekilde sırtmaya yakın bir şekilde seğirir, *ama gözlerindeki o bakış?* Kutsal olmayan. Hareketsiz. Etkilenmemiş.

"Dosyalar." Tek kelimelik bir cümle gibi söylüyor ama sanki bir soruymuş gibi geliyor.

"Evet, dosyalar. İş. Sen kendi işini yaparken benim yaptığım şey. Ve benim işim bugün çok geride kaldı ve senin işinin neden tamamen unutulmuş gibi görüldüğünü bilmek istiyorum."

Cevap vermiyor.

Sadece yürümeye devam ediyor. Bir adım. Sonra bir adım daha.

Acele etmiyor. Özür dilemiyor. Sadece, "*Ne yapacağını zaten biliyorum*" diyen o yavaş, yırtıcı sakinlik var.

Geri adım atarım. Orada olduğunu bilmediğim bir ayakkabıya takılıp düşerim. Beni koruyacakmış gibi tezgaha tutunurum. Korumaz.

Gage önümde durur ve bana dokunmaz bile. Dokunmasına gerek yok. Sadece o yoğun bakışıyla bana bakar ve "Telaşlısın" der.

"Kafam karışık değil," diye yalan söylüyorum.

Bakışları, hala ona doğrultulmuş olduğunu unuttuğum parmağıma kayar. Elimi eline alır. Nazikçe yana doğru çeker. Sonra

eğilir, ağzı kulağıma değecek kadar yaklaşır. "Dosyalarını beklemeleri gerektiğini söyle."

Hareketsiz kalıyorum çünkü bu Gage'in benimle dalga geğmesi ya da dikkatimi dağıtması değil. Ya da beni tahrik etmek için takım elbise giyip uluslararası bir skandal gibi görünmesi de değil. Hayır, bu onun bir şeye karar verdiğinde yaptığı şey ve dünya henüz bunun farkına varmamış.

Onun söylediği o tek cümle, ruhunu inlatan Gage Black tarzında sakın ve sahipleniciydi.

Sadece bir sağ tokası ve yanlış yerleştirilmiş bir özgüvenle ayakta duran beynim, mavi ekrana dönüp oyunu bırakıyor.

"Neyi bekleyeyim?" diye fısıldıyorum.

Bana bakmak için geri çekildi, yüzünde bu tartışmayı çoktan kaybettiğimi ve bundan hoşlanacağımı söyleyen bir ifade vardı. "Evleneceğiz."

Tüm sistemim arızalanır. Sıcaklık, panik, istek. Hepsi birden. "Ben... ne? Bekle. şimdi mi?"

O başını sallar. Pişmanlık duymadan. "Nikah memuru burada. Tanığımız on dakika sonra gelecek."

Her bir parçam buna yer açmak için dururken ona bakıyorum.

"*Gage*." Onun adını içimden geçirirken, çaresizce Beynimi tekrar çalışır hale getirmeliyim. "Giysilerim düzgün değil. Berbat görünüyorum. *Kahve* kokan bir nefesim var. Bir şeyler döktüm. Dizüstü bilgisayarına bağırdım. Bir chihuahua ve yangın alarmı yüzünden neredeyse ölüyordum. *Bu haldeyken* evlenemem..." İki elimle kendimi işaret ediyorum.

O tek kelime etmiyor. Sadece gözlerini üzerimde gezdiriyor. *Beni süzer* gibi değil, daha çok geldiğinde benim dağınık halimi fark etmemiş gibi bakıyor.

Sonra gözleri tekrar benimkilere takılır ve "Prenses" der. Bu söz, bir uyarı, bir yemin ve bir aşk mektubu gibi gelir. "Altı ay önce, beni çoktan baştan çıkardığını kabul etmemiş miydik?"

Nefesim hızlanmaya başladı.

"Mükemmel olmama mı ihtiyacım var sence?" diye devam ediyor. "Gerçek olmama ihtiyacım var." Yıllardır beklediği bir rüya gibi beni tekrar baştan aşağı süzdü. "Ve sen, bu eteğinle, saçların öyle toplanmış, sesin çatallanmış, bütün günün mahvolmuş... Sen, hayatımda gördüğüm en gerçek şeydin."

Gözlerimi kırpıyorum, sonra tekrar kırpıyorum, çünkü gözyaşlarım akmak üzere ve *ben iyi değilim*.

"Yeminlerimi yazmadım." Sesim nefes nefese. Beynim hala çalışmıyor. Çalışan tek şey vücudum ve Gage'e doğru hareket ediyor, ona ulaşabilmek için ceketini tutuyor, sağlam bir şey arıyorum. "Senin için özel yeminler yazmak istedim."

Elini çenemden kaydırıyor.

Gözleri gözlerime kilitleniyor.

Ve gözlerinde gördüğüm aşk, ciğerlerimdeki havayı bir anda boşaltıyor.

"Bana kalırsa, yeminini geçen gece bana ettin."

"Hayır, yapmadım," diye fısıldıyorum. "Evlenme teklif ettim. Söz vermedim. Sana söylemedim..."

"Amelia," diyor, başparmağı yanağıma okşarken, eli çenemde sabit duruyor. "Bana geri döndün."

Bir an.

Bir nefes.

O kadar büyük bir gerçek ki, odanın etrafında döndüğünü yemin ederim.

"Gelip, sırf bana ulaşmak için kalabalığın içinden geçtin. Tüm dünyanın önünde gözlerimin içine baktın ve benim senin olduğumu söyledin."

Parmakları biraz daha sıkı bastırıyor. Sert değil. Sahiplenici.

"Sözlere ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi alçak. Sadece aşkın yapabileceği şekilde mahvolmuş. "Prenses, sen sözdün. O gece bana geri dönmen... senin sözüdü. Senin aşkındı. Bugün yapacağın hiçbir konuşma bunu geçemez. Ateşin içinden geçip eve dönüş yolunu buldun. Ve ben her lanet adımı hissettim." Eğilir, alnı neredeyse benimkine değecek kadar yaklaşır. "Bana nasıl hissettiğini veya ne yapacağını söylemene gerek yok. Bana zaten gösterdin."

Göz yaşları şimdi yüzümden akıyor. Muhtemelen şimdi tam bir rakun oldum. Ama erkek arkadaşım umursamadığına göre, ben de umursamamayı seçiyorum.

Bunun yerine, "Bu konuda çok sinir bozucu derecede iyisin" diyorum. Sesim titriyor. "Mükemmel bir düğün hayal etmişim... Senin için

senin için mükemmel olmasını istedim. Ama sen...". Onun tüm varlığını belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. "...takım elbiseyle gelip beni mahvettin."

Gülmüyor. Sadece yoğun bir şekilde bekliyor. Ben evet diyene kadar kıpırdamıyor.

Ben de burnumu çekip, elimin tersiyle gözümün altını silerim ve mırıldanırım, "Tamam, evlenelim." Elimi göğsüne koyarım. "Bana beş dakika ver."

Kaşları hafifçe kalkar. Sanki eğlenmiş gibi, ama aynı zamanda beni omzuna atmaktan bir saniye uzakmış gibi.

"Uzaklara gitmiyorum," diye ekliyorum. "Sadece... duygusal maskara selini temizlemem, belki biraz deodorant sürmem ve hayatı bırakmaya çalışmayan bir sütyen bulmam gerekiyor."

"Beş dakika, Amelia. Sonra sen benimsin."

Çıplak ayaklarımla dönüp, yatak odasına doğru koşar adımlarla yürürken, omzumun üzerinden "Beş dakika! Belki on dakika! Belki sayma!" diye sesleniyorum.

Kapı arkamda çarpar ve ben hemen üç saniye kaybederim, sanki bana ilahi bir rehberlik sağlayacakmış gibi duvara bakarak orada dururum.

Tamam. Odaklan. Sorun yok. Sadece evleniyorsun. Oturma odasında. Ağladıktan sonra. Ve yüzünden akıtan rakun maskarasıyla.

Tamamen normal bir Çarşamba.

Işık hızıyla soyunurum ve dolabımı, acil durum düğün kıyafetlerinin Kutsal Kase'sini saklıyormuş gibi alt üst ederim.

Spoiler: yok.

İndirimden aldığım ve hiç giymediğim siyah bir slip elbise buluyorum, çünkü "okul resitali için dekoltesi fazla", "randevu için dekoltesi yetersiz".

Mükemmel.

Ayakkabılar? Onlara bakıyorum. Onlar da bana bakıyor. İkimiz de bugün uygun bir gün olmadığı konusunda hemfikiriz.

Sütyen mi? Tabii. Doğru olan mı? Hayır. Temiz mi? Belirsiz.

Deodorant mı? Hayatım pahasına boyuyormuş gibi sürüyorum.

Makyaj? Kapatıcı ve kirpik kıvrıcıyla Tanrı'nın işini yapıyoruz.

Maskara bozulmuş. Boş veriyoruz.

Saçıma birkaç saç tokası takıp işimi bitiriyorum.

Parfüm sıkıyorum. Muhtemelen fazla. Şimdi Chanel No. 5 ve kötü kararların aşk çocuğunun kokusu gibi kokuyorum.

Üç fincan kahve içtiğini hatırlayan ve yakasından ve akıl sağlığının yarısından sorumlu olan adamı öpmek üzere olan bir kadının aciliyetiyle dişlerimi fırçalıyorum.

Bir dakika sonra, aynada kendime bakıyorum, ellerim tezgaha dayalı, nefesim çok hızlı. "Evleniyorsun," diyorum yansımama. "Şu anda. Yarı vahşi bir bağımsız film kahramanı gibi görünüyorsun."

Duraklıyorum. Başımı eğiyorum. "Ama biliyor musun? O gerçek olanı istiyor. Ve sen bunu yaparken çok ikonik görüneceksin."

Sonra yatak odasının kapısını

açıyorum. Çıplak ayakla.

Parlak.

Özür dilemeyen bir vahşilikle.

Ve kesinlikle, sorgusuz sualsiz hazır.

BÖLÜM 2

GAGE

Hayatımda hiç volta atmadım. Masada sessizce itibarların kan kaybına uğradığı toplantı odalarında da, tuzağı göremeyecek kadar kibirli adamları alt ederken de. Ama şimdi volta atıyorum. Onun oturma odasında. Cebimde yüzükler var. Söz verdiği saatten yedi dakika geçti ve şaşırmamam gerektiğini biliyorum.

Yine de, onsuz geçen her saniye uzuyor ve nefes almamı zorluyor.

Sonra kapısının açılmasının yumuşak sesini duyuyorum. Ve hareket etmeyi bırakıyorum.

O dışarı çıkıyor. Çıplak ayakla ve kızarmış yüzle.

Saçları, düşmek için yalvarır gibi yukarı toplanmış.

Elbisesi, kime geldiğini biliyormuş gibi ona yapışıyor.

Ve gözleri... *Lanet olsun, gözleri...* Panik yok. Tereddüt yok.

Sadece ateş, teslimiyet ve kesinlik.

Beynim anlamadan önce göğsüme çarpar: *o beni mahvedecek beni.*

Yavaşça bana doğru yürüyor, sanki konuşmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor

sözler mi? Hepsi gitmiş. Çünkü bu kadın — bu vahşi, parlak, kaotik güçteki kadın — odaya, ayakkabılarını unutmuş ama beni mahvetmeyi hatırlamış bir tanrıça gibi girdi.

Ve ben *mahvoldum*.

Tamamen.

Kalıcı olarak.

İsteyerek.

Ben onunum.

Sonunda hareket ediyorum, ondan birkaç santim uzaklıkta duruyorum. Bana, beni zaten ele geçirdiğini bilen gözlerle bakıyor.

"Beş dakikadan uzun sürdü," diye mırıldanıyorum. Omuzlarını silkiyor, dudakları kıvrılıyor. "Sayma demiştim."

Sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi omuz silkiyor. Ve lanet olsun, hayatımda hiç bu kadar çok bir şeyi istemedim, bana böyle omuz silkip geçen bir kadınla evlenmeyi.

Onunla hiç şansım olmadı.

Gözlerindeki o ışıltı? Hala onu kovalamaya cesaret ediyorum. Ve kovalardım da. Bir saniye bile tereddüt etmeden. Her şeyi bırakıp. Her şeyi yakıp. Sırf onu bir kez daha kovalamak için.

Dört hamle önceden plan yapan tarafım? Onun söz konusu olduğunda yok oluyor.

Asla bu kadar aşık olmayacağımı düşünen tarafım? Hayalperest.

Ondan kurtulabileceğimi düşünen tarafım? Öldü ve gömüldü.

Bir kolumu beline dolarken, diğer elimi çenesine götürüyorum. Ve yüzüne bakmak için zaman ayırıyorum. Her bir santimetresine.

"Sen benim ölümüm olacaksın, Prenses," diyorum sertçe, başparmağımla alt dudağını okşayarak. "Ve bunun için sana lanet olsun ki teşekkür edeceğim."

Sonra onu öpüyorum. Sert değil. Aceleci değil. Onu derinlemesine öpüyorum. Sonsuzluğun şeklini ezberlemek için zaman ayırıyorum.

Ellerim olduğu yerde kalıyor, belinde ve çenesinde. Bu an ateş, açlık ya da aciliyetle ilgili değil. Aşkla ilgili.

Bu bir öpücük değil. Bir yemin. Ve ben tutmayacağım yeminler asla etmem.

Öpücüğü bitirdiğimde, Amelia ilk başta kıpırdamıyor. Sadece gözlerini kırıyor, nefes almaya çalışıyor. Kendini teslim ediyor. O da mahvolmuş durumda.

Bana, sanki şimdiye kadar sorduğu ve henüz sormadığı tüm soruların cevabını ben biliyormuşum gibi bakar.

Onu parlak, sakın, meydan okuyan haliyle gördüm. *Ama bu?* Bu, onun en sevdiğim hali.

Benim yüzümden mahvolmuş. Benim yüzümden. Benim için.

"Gage," diye fısıldadı ve ben bunu bir evet olarak algıladım. Onu sonsuza dek mahvetmek için bir izin gibi.

"Benimle misin?" diye soruyorum çünkü o az önce ellerimde parçalandı ve kendine geldiğini bilmem gerekiyor. Vücudunun kalbine yetiştiğini. Sadece dıştan değil, içten de dengede olduğunu.

Eğer bir saniyeye ihtiyacı varsa, ona sonsuza kadar zaman vereceğim. Eğer yeminimden önce kollarıma ihtiyacı varsa, zaten kollarım onun.

Kafasını sallar. Gözleri artık berraktır. Sonra parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Evet, seninleyim."

Ve lanet olsun, sesindeki kesinlik doğrudan kanıma işliyor.

Kadınım benimle evlenmeye hazır.

Sağımda yumuşak bir hareket sesi duyuyorum. Ses, o öpücükle etrafımıza ördüğümüz kozayı yırtıyor.

Tören görevlisi kibarca boğazını temizler. "Biz... şey, hazır olduğunuzda başlayabiliriz."

Ona bir göz attım. Sonra hemen arkasında duran Lucy'ye baktım. Asistanım ve bugün tanışımız. Lucy kaşlarını kaldırarak, "*Geç kalıyoruz patron, acele et*" der gibi bir işaret yaptı.

"Hazırız."

BÖLÜM 3

AMELIA

Gage parmağıma o yüzüğü taktığından beri düzgün nefes alamadığımı düşünüyorum. Ve şimdi bana, yeminler ön sevişmeymiş gibi bakıyor ve kapı arkamızdan kapandığı anda, onun nazikçe tutması gereken bir şey olmaktan çıkıp, sonunda yiyip bitirebileceği bir şey haline geldiğimi düşünüyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum. "Sen benim kocamsın." Hareketsiz kalıyor.

Sanki o kelime kaburgalarının altında patlayarak tüm kan dolaşımını yeniden düzenliyormuş gibi.

"Bir daha söyle," diye homurdanır.

Sabır yok. Alay edecek yer yok.

Sadece üç kelimelik bir emirle ham bir sahiplenme.

Sıcaklık beni kaplar.

O bir adım öne çıkar. Yavaş, odaklanmış, kasıtlı.

Ve aniden, ne kadar evli olduğumuzun ve onun ne kadar uzun süredir kendini tuttuğunun farkına varıyorum.

"Kocam," diye nefes alıyorum.

"Daha yüksek sesle."

Elleri şimdi kalçalarımnda, başparmakları bastırıyor.

Ceketini tutup onu kendime doğru çekiyorum ve tekrar söylüyorum. Daha yüksek sesle. "Kocam."

İşte o anda kırılır.

Düşük, boğuk bir ses çıkarır. Yarı hırıltı, yarı nefes verme, tüm kısıtlamalar ortadan kalkar.

Bir eli ensemin arkasına gelir. Diğeri ise kıcıma.

Ve sonra sanki sonsuza kadar birlikte olmayacakmışız gibi davranmayı bırakmış gibi beni kendine doğru *çeker*.

Ağzı benim ağzıma çakılır, vahşi, aç, sahiplenici.
Bunda kibarlık yok.

Nazik bir şey yok. Bu, çok uzun süre bekleyen, çok fazla isteyen ve sonunda, sonunda beni kendine ait olarak ilan eden bir erkeğin öpücüğü.

Nefes nefese kalıyorum, parmaklarım ceketine dolanıyor.

Beni daha sert öper. Sanki dudaklarımdan çıkan o kelime ona *kutsal olmayan* bir şey yapmış gibi.

"Benim," diye fısıldıyor dudaklarımdan üzerinde öpüşmeyi bitirirken.

Bakışları, onun için tekrar taktığım yakama düşer ve onun kendini orada kaybettiğini hissederim.

Parmak eklemlerini gümüşün üzerinde gezdirir. Sonra gözlerini tekrar benimkilere çevirir, çıplak bir şekilde.

"Bir kez daha söyle, Prenses. Sanki zaten içindemişim gibi söyle."

Bütün vücudum ateş, arzu ve ihtiyaçla yanıyor.

Aşk.

O kadar çok aşk ki, acıtıyor.

Sadece sıcaklık değil. Bir acı. Sadece yanma hissi olmayan bir acı.

Damgalıyor.

Yutkunuyorum, her şeyi hissediyorum. Etkisini hissediyorum.

Gage bana tam da ihtiyacım olan şeyi veren adamdı. Soru sormadan. Baskı yapmadan.

Üç ay sessizlik. Ve yine de

bekledi.

Kendini parçaladı ve yine de bekledi.

Ben eve dönmeye hazır olduğumda, tam da söylediği yerde duruyordu.

Daha iyi bir adam tanımıyorum. Ve şimdi ona *kocam* diyebildiğim için çok şanslıyım.

Onun karanlık, yıkık gözlerine bakıyorum. Ve sonra söylüyorum.

"Kocam."

Yumuşak bir sesle söylemiyorum. Ya da tatlı bir sesle. Ya da diğer seferlerde söylediğim gibi.

Bu sefer, tam da onun istediği gibi söylüyorum. İhtiyacımdan yanarak. Nefes nefese. Sanki onu çoktan içime almışım gibi. *Sanki ona bana ait olduğunu söylüyormuşum gibi.*

Eğer isterse tekrar söylerim. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Bu adama o kadar kapıldım ki, her saniyesini hissedebilmek için beni daha yavaş mahvetmesi için yalvarırdım.

Ondan, derinlerden gelen, ham, kaba bir ses çıkar ve sonra içindeki her şey kopar. "Elbiseni çıkar," der, sesi vahşi ama odaklanmış. "Yaka kalsın. O kalacak."

Sesindeki o emir?

Tanrım, ne kadar uygunsuz bir şey.

Nefesim düzensizleşiyor. Kalbim de. Kahretsin, bir dakikaya ihtiyacım var.

Gage bana zaman tanıyor. Beni aceleye getirmiyor.

Askıları yavaşça aşağı kaydırıyorum, önce omuzlarımı ortaya çıkarıyorum. Gözleri kumaşın izlediği yolu takip ediyor.

Elbise, görevinin yaklaşan şeyin önünden çekilmek olduğunu biliyormuşçasına vücudumdan aşağı kayıyor. Elbise ayaklarımın dibinde birikince, içinden çıkıyorum.

Ve şimdi onun önünde, siyah dantel sütyen, ona uyan külot ve bir daha asla boynumdan çıkmayacak olan tasma dışında hiçbir şey giymeden duruyorum.

Gage'in çenesi geriliyor. Elleri, yanlarında durmak için mücadele ediyor.

Ama gözleri? Gözleri vücudumun her santimini okşuyor.

"Tanrım, Amelia." Sesi tamamen boğuk. "Sen çok güzelsin."

Bir elini kaldırıyor. Parmaklarını çenemden boynuma, boğazıma, yakama doğru gezdiriyor.

Ve sonra, *tanrım*, eğildi. Ve onu öptü.

Bu sadece bir öpücük ya da hafif bir dokunuş değil. Sanki bir yemin ediyormuş gibi öper. Bu bir *lanet*, *sen yine benimsin ve bu tür bir öpücüğü asla unutmayacağım.*

Elleri kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru çekerek ağzını orada tutuyor ve yemin ederim ki, sanki ayakta durmasını sağlayan tek şey benmişim gibi nefesini içime çekiyor.

ayakta kalmasını sağlayan tek şeyim.

Geri çekildiğinde, elleri beni daha sıkı kavırıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş. "Çünkü lanet ruhumu senin tenine adama sözü vermek üzereyim."

Hala ayakta durduğuma bile şaşıyorum.

Dizlerim çökmek üzere.

Ciğerlerim fazla mesai yapıyor.

Ve kalbim tehlikeli ve kalıcı bir şey yapıyor.

Lanet ruhunu benim derime adıyor mu?

Evet, lütfen ve teşekkürler.

Gage, duygusal çöküşümün tek bir saniyesini bile kaçırmıyor. Beni o kadar yoğun bir şekilde izliyor ki, sanki içime girip bana ruhunu veriyormuş gibi hissediyorum.

Ben cevap vermediğimde, ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Yatağa uzan, Prenses. Sonsuzluğun nasıl bir şey olduğunu duymanın zamanı geldi."

Söylediklerini yapıyorum çünkü *tüm vücudum* ona itaat etmek istiyor. Çünkü içimde bu adamı her yerde, aynı anda istemediğim tek bir hücre bile yok.

Dönüp yatağa tırmanıyorum. İç çamaşırlarım hala üzerimde. Boğazımda tasma.

Nefesim titriyor. Kalbim hızla atıyor. Ruhum tamamen açık.

Sırt üstü uzanıp kocamı izlerken çarşaflar tenime serin serin geliyor.

Ceketini çıkarırken gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmıyor. Yeleğini çıkarıyor. Gömleğinin düğmelerini kasıtlı olarak yavaşça açıyor.

Enerjisi her yerde.

Tamamen kontrol. Tamamen tutku. Tamamen bağlılık.

Gözlerim kapalı olsa bile, onun burada olduğunu *hissederdim*.

Beni takip ediyor. Bir dizini yatağa koyuyor. Sonra diğerini. Yavaş, telaşsız bir hakimiyetle üzerime çıkıyor.

Yatak ağırlığı altında çöküyor ve sonra üstümde, göğsü çıplak, bir eli başımın yanında, diğeri kolumdan aşağı kayıyor.

Gözleri vücudumda dolaşıyor, ateşli bir iz bırakıyor. Sonra ağzını köprücük kemiğıme indiriyor. Sıcak nefes. Çıplak ten.

Her şey kutsal.

"Sana ihtiyacın olan huzuru vereceğime söz veriyorum," diye fısıldadı, her kelimeyi sanki taparcasına tenime fısıldadı. *Bana taparcasına.* "Ve bunu asla mesafeye karıştırma."

Gage'in beni daha önce mahvettiğini düşünüyorsam, yanılmışım.

Bu mu?

Bu, bağlılıkla sarılmış bir yıkım.

Sanki bildiği tek dil buymuş gibi ruhunu tenime adıyor.

Nefesim kesiliyor.

Düşüyorum.

Geri dönüşü olmayan bir şekilde onunum.

Köprücük kemiğimin hemen altını öpüyor, sonra dudakları vücudumun çizgisini takip ederek göğüslerimin kıvrımına kadar iniyor. Yavaş ve nazıkçe, beni santim santim çözüyor.

Sütyenimin kopçasını buluyor ve tek bir akıcı hareketle açıyor. Acele etmiyor. Açgözlü davranmıyor. Sanki değerli bir şeyi ortaya çıkarıyormuş gibi onu çıkarıyor.

Ağız tekrar göğsümü bulur ve oraya bir öpücük kondurur.

"Dinleyeceğime söz veriyorum. Sen konuşmasan bile."

Nefesim kesilir.

Gözlerim yaşarır.

Vücudum kıvrılır.

Çünkü bu beni baştan çıkaran bir adam değil. Bu, başkalarının önünde söylemediği, sadece benim için sakladığı yeminlerle beni sonsuza kadar sahiplenmiş bir adam.

Elleri belimi bulur ve sonra ağzını tekrar, karnımın yumuşak eğimine indirir.

"Sana asla küçülmeni istemeyeceğime söz veriyorum. Benim için bile."

Ve ruhumun derinliklerinde biliyorum ki, beni yıkan şey bu, çünkü ona inanıyorum.

O kalçama bir öpücük kondururken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Seni bir ayrıcalık gibi seveceğime söz veriyorum. Bir mülk gibi değil."

Ellerim çarşafı sıkıca kavrar. Tüm ruhum sabit kalmaya çalışır.

Vücudumun aşağısına doğru ilerliyor ve yavaşça külotumu indiriyor. Ve bacaklarımdan bana baktığında,

almak için, talep etmek için değil, *tapmak için*?

Ben
onunum.
Mahvoldum

.

Ben sonsuza kadar seninim.

Sonra ağzı uyluklarımın iç kısmına doğru iner ve dudakları bana değmeden hemen önce fısıldar, "Sessizliğin söylemem gerekenleri çalmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Bacaklarımın arasına yerleşir ve ağzı sonunda özlemini çektiği yeri bulur, yüzünde sadece sıcaklık yazmıyor.

Bu ev.
Bu aşk.
Sonsuzluk.

Dudakları nazikçe başlar, ama uzun sürmez. Kısa sürede, *kendini kaptırır*. Beni mahvetmekle. Benden sahip olduğu her sesi çıkarmakla.

Gözleri benimkilere kayıp "*Karım*" diye homurdandığında, kocamın beni nazikçe sevmekten vazgeçtiğini anlıyorum.

Şimdi lanet olası aklını kaçıracak. Çünkü
şimdi, şimdi, ben onun karısıyım.

BÖLÜM 4

AMELIA

Kendi evimde Gage ile evleneceğimi ve kendi yatağımda evliliğimizi tamamlayacağımı hiç hayal etmemiştim. Ve kesinlikle, dolap, çamaşır sepeti ve zamanın kendisiyle kavga etmiş gibi görünen bir yatak odasında değil.

Şifonyerimin üzerine kirli bir kazak atılmış. Koltuğun üzerine bir sütyen asılmış.

Sarah'nın parlak spor ayakkabılarından biri rastgele yerde duruyor.

Ve kitaplar. Her yerde. "Sıradaki" ve "bunlar hakkında emin değilim" diye yığınlar halinde istiflenmiş.

Tören öncesinde temizlik yapmadık. Ayakkabılarımızı giymedik. Nefes almak, yakmak ve evet demek dışında hiçbir şey yapmadık.

Gage bu kaosun içinde benimle evlendi. Konuşma yoktu.

Seyirci yoktu.

Sabır yoktu.

Sadece bir kalem, iki yüzük, biraz korkmuş görünen bir nikah memuru, patronunun *takıntılı ve harap* halini izlemekten çok eğlenen bir şahit ve evlilik cüzdanımızı sanki ruhumu satın almak için bir sözleşmeymiş gibi imzalayan bir koca. Açıkçası, o zaten ruhumu satın almıştı.

Yeminlerimizi hızla tamamladık.

Gage, nikah memuruna *iyi kısma geçmesini* söylemek üzereydi.

Sertifikayı imzaladık ve tam herkesi dışarı çıkarmak için dönmek üzereyken, ceketini tuttum ve "Bekle. Fotoğraf çekilmemiz lazım" dedim.

O anda ona biraz daha aşık oldum. Çünkü sabrının son damlasını da tüketmiş gibi görünüyordu ve fotoğraf çekmek için *en az iki damla* sabır gerekiyordu.

Lucy fotoğrafı çekmesi için yönlendirildi. Fotoğraftan memnun kalmadım.

Bir tane daha.

Hayır. Hala *doğru* değil.

Ama dürüst olalım. On dakikadan az bir sürede hazırlanmıştım. Hâlâ rakun izleri vardı.

Saçım da tamamen dağınıktı.

Ve makyajımı o kadar hızlı yapmıştım ki, bronzlaştırıcıyı sabitleyici pudra olarak kullanmış olabilirdim.

Bugün fotoğrafı çekeceğim gün değildi. Gage en fazla üç çekim yapmaya izin verdi, sonra işi bitirdi.

Neredeyse nikah memurunu ve Lucy'yi kapıdan kovdu. Ve *sonra?*

Sonra bana doğru süzüldü.

Yüzümü ellerinin arasına aldı.

Beni güneş, ay, tüm lanet galaksiymişim gibi öptü.

Sonra beni yatak odama taşıdı ve birer birer cinsel yeminlerimle beni mahvetti.

Gage Black, Çarşamba günü saat 13:30'da, kaos, kahve lekeleri ve ruhun derinliklerinde hissedilen bir kesinlikle dolu Manhattan'daki bir apartman dairesinde karısıyla evlendi.

Son üç saati, yeminlerimi tek tek, vuruş vuruş parçalayarak geçirdi, ta ki adımı, adresimi ve konuşmanın temel işlevini unutana kadar. Ve şimdi burada yatıyorum, gözlerim parlak, muhtemelen susuz kalmış, kollarında sarılmış, kesinlikle benim giymediğim gömleğiyle örtülmüş, tavana bakarak, kendi bedenime nasıl geri gireceğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Duygusal olarak öbür dünyaya sevgiyle gönderildim.

Duyusal olarak yok edildim.

Yasal olarak mahvolmuşum.

Uyluklarım ağrıyor.

Ruhum denetimsiz bir yerde süzülüyor.

Bilincim bir yerlerde bir tarlada yüzüstü yatıyor. Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bu küçük bir mutluluk değil. Kelebekler ve güneş ışığı gibi bir mutluluk da değil. Bu, *evrene bağıldım ve sonunda o da bana bağıldı* türünden saf bir mutluluk.

Gage kolunu bana daha sıkı sararken alnıma bir öpücük konduruyor ve "O güzel beyninde neler olup bittiğini anlat bana, Prenses" diyor.

Ona bakıyorum, şimdi ve sonsuza kadar benim olan o yoğun gözlerle karşılaşıyorum. "Ben sadece burada ne olacağını merak ediyorum. Çünkü seni tanıyorum. Ve dosyalarımın yakın zamanda dokunulma ihtimalinin sıfır olduğunu biliyorum. Öyleyse, senin kollarını sıvayıp sıvamama durumuna göre iklimi tahmin etmek zorunda kalacağım sürpriz bir balayı için panik içinde valizimi hazırlamalı mıyım?"

Dudakları seğirdi. "Balayı yok. Yarın dosyaların sana tamamen ait olacak."

Gözlerimi kırptıtırırım.

Beynim bunu gerçek olarak kabul etmiyor. "Sana inanmıyorum."

O, Gage Black'in tehlikeli derecede kayıtsız tavrıyla bir kaşını kaldırıyor. Bu tavır, "*hayal kurmaya devam edebilirsin*" diyor.

Yavaşça oturuyorum. Hala ona derin sahte bir şey gibi bakıyorum.

"Hayır. Bu sen değilsin. Sen öylece bir düğün yapmazsın.

Yüksek seviyeli bir operasyonu planlar gibi bir aşk etkinliği düzenlersin. Uluslararası bir darbe düzenler gibi balayı planlarsın. Yani, sen bilim fuarında risk değerlendirmeleri yapan adamsın." Gözlerimi ona dikiyorum. "Hasta mısın?"

Uzun bir süre sessiz kalır.

Sonra bana, sanki ona yerçekimini açıklamamı istemişim gibi bakıyor.

Sonunda konuşmaya başladığında, sesi duygu dolu. "Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Süslü bir düğün yoktu. Balayı yoktu. Sadece senin *benim* olmana ihtiyacım vardı. Kağıt üzerinde. İsim olarak. Hukuk olarak." Gözleri beni yakıyor. "Diğer her şey bekleyebilirdi. *Ama bu bekleyemezdi.*"

Kutsal vahşi aşk dili.

Nefes almayı

unutuyorum.

Onun beni istemeyebileceğini düşündüğüm tüm nedenleri unutuyorum.

Onun karısı dışında başka bir şey olarak nasıl var
olabileceğimi unutuyorum. Çünkü gözlerindeki o bakış?

Sen hiçbir zaman bir soru değildin diyor. Sen her zaman cevaptın.

Sanki cin çarpmış gibi üzerine atlıyorum, bacaklarımı onun üzerine
atıyorum, yüzünü tutuyorum, sanki akıl sağlığım buna bağlıymış gibi
ona *ihtiyacım var*.

Elleri doğrudan kalçalarımın gidiyor.

Ağzım ağzını buluyor.

Ve sanki onun aracılığıyla nefes almaya çalışır gibi onu
öpüyorum. Sanki bu şekilde *senin de her zaman cevap
olduğunu* söylüyorum.

İkimiz de durmak istemiyoruz. Fırtınadaki yüzücüler gibi, saniyeler
içinde nefes almak için yüzeye çıkıyoruz. Çaresizce. Çılgınca. Hâlâ daha
fazlasını arıyoruz.

Ve düşünüyorum, *Tanrım, belki de asla durmayacağız.*

Çünkü bu duygular? Bu büyük, "bununla ne yapacağım" duyguları?
Nazik değiller. Sakin değiller. Yeni duygular. Ve onsuz bu duygularla nasıl
nefes alacağımı bilmiyorum.

"Siktir," diye homurdandı Gage, geri çekilerek, gözlerindeki bakış
istemediğini söylese de sonunda öpüşmeyi sonlandırdı. "*Siktir.*"

"Evet," diyebiliyorum sadece. Çünkü duygular. Çünkü nefes
alamıyorum. Çünkü az önce, *öyle* öpüşen ve tüm vücuduyla sözler veren
bir adamla yasal olarak evlendim.

Hala birbirimize bakıyoruz, sanki bundan sonra ne olacağını
unutmuşuz gibi, ikimizin telefonu da patlıyor. Üst üste üç kez çalıyor.
Sonra dört kez daha arka arkaya çalıyor.

Gage'in ağzına inleyerek, "Bu iyiye işaret olamaz. Telefonumu
resmen reddediyorum," diyorum.

O gülüyor ama eli kıcıma dokunduğunda gülüşü hızla sıcaklığa
dönüşüyor ve "O telefonu asla reddetmeyeceksin. Bana müstehcen
mesajlar göndermek için ona ihtiyacın var" diyor.

Telefonlarımız patlamaya devam ediyor ve *ikisini de atmak
istiyorum*.

Benimkine uzanıp, sadece düşündüğüm kişi mi diye bakmak için
hızlıca bir göz atıyorum. Mesajları okumak için değil.

Düşündüğüm kişi.

Ve lanet olsun, onun açılış cümlesi beni o grup sohbetine o kadar
hızlı tıklamaya itiyor ki, kendimle ilgili her şeyi sorgulamaya
başlıyorum.

TİM

■

İÇ MEKANA HOŞ GELDİNİZ. Yeni grup sohbeti etkinleştirildi: Gage & Düğün Kurtları. Amelia, düğününü planlamama izin verme konusunda mantıksız davrandığı için hepiniz buradasınız. Bu yüzden destek getirdim.

TİM

■

@Marin—sıra sende. Kız kardeşimi kendi soğukkanlılığından kurtar. TİM

■

@Colin—sen duygusal denge ve veto yetkisi için buradasın. Ayrıca atıştırmalıklar için. TİM

■

@Gage—sen kocasısın. Seksi ve destekleyici bir şey söyle. TİM

■

Ayrıca, grup kurallarını lütfen not al.

TİM

■

1. Sıkıcı renk paletleri yok.

TİM

■

2. Tüm tema önerileri meme formatında sunulmalıdır. TİM

■

3. Gage, tam işbirliği bekliyorum, yoksa sağdıç konuşmamı "seks tasmaı" ifadesini içerecek şekilde yazacağım.

TİM

■

4. Hepsi bu kadar. Ben zorba değilim. COLİN

■

Şimdiden bundan nefret ediyorum.

MARİN

OMG BU BAŞIMA GELEN EN İYİ ŞEY. Merhaba merhaba, ben Marin,
ve ben senin kaos perin / kristal sunak küratörü / enerji kontrolcüsü / çiçek taç satıcısı /
yedek nikah memuru olacağım, eğer dolunayda el ele tutuşarak evlenmeye karar verirsek.

MARİN

Ayrıca bir mood board hazırladım. Adı "Kutsal Evlilik Ama Seksi Olsun". TİM

BAK. İHTİYACIM OLAN ENERJİ BU. MARİN

İlerak etme. O artık benim kızım. Duygusal olarak ona bağlıyım. Onun için çiçekçilerle
kavga ederim. Mekan sahiplerini etkileyerek indirim alırım. Muhteşem bir konuk listesi
hazırlarım. Düğün sonrası aura temizliğini şimdiden planlıyorum. Şaka yaptığımı
sanıyorsun.

COLİN

Bu sohbeti sessize

alıyorum. TİM

Öyle yap ama şunu bil ki, mesajlarımızı yazdırıp doğum günün için bir albüm yapacağım.

TİM

Şimdi, @Amelia, sessizliğin çok

gürültülü. TİM

Lütfen tavsiye ver: Elbisenin havası (vahşi peri kraliçesi? modanın geçmişinin

hayaleti?). TİM

Açık bar?

Evet/Hayır TİM

İlk dans: karamsar, çılgın mı, yoksa sürpriz bir saksaфон solosu eşliğinde canlı müzik mi?

Başımı kaldırıp Gage'e bakıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, uzuvlarım donmuş, nefesim düzensiz bir şekilde hızlanıyor. "Lanet olsun, ben öldüm ve sen de öleceksin." Telefonumu lanetliymiş gibi ona doğru sallıyorum. "Düğünümüzü planlıyorlar. *Az önce yaptığımız* düğünü. Aman Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim."

Tik atmaya başlıyorum. Ya da titriyorum. Tam emin değilim.

"Halkımıza bir düğün düzenlemeliyiz. Kızlarımıza. Ailelerimize. Arkadaşlarımıza." Bir an duruyorum. Nefes alıyorum. Gerçeği kabulleniyorum. "Ve Marin. Marin *de var*. Sanırım artık ruhen ona ömür boyu bağlıyım."

Gage yanımda kıpırdanır. Oturur. Büyük, sıcak avucunu uyluğuma bastırır. Sakinleştirici. Güven verici. En yumuşak şekilde sahiplenici.

Diğer eli ensemin arkasına gelir, parmakları nazikçe saçlarıma dolanır.

Eğilir, şakağıma öper ve konuşurken sesi derin ve kendinden emin. Ve eğlenceli, ama çok fazla sevgiyle dolu. "Nefes al, Prenses."

Nefes alıyorum, çünkü o böyle söylediğinde, nasıl almayayım ki?

Sonra, gözlerime bakmak için geri çekilir ve bakışları, istersem cehennemde bile parti vereceğini söylüyor. "Düğün mü istiyorlar?" Ağzı kıvrılır, sesi bir oktav düşer. "O zaman onlara lanet bir gösteri yapalım."

BÖLÜM 5

DÜĞÜN KURTLarı

AMELİA

Resmi olarak ikinci bir grup sohbeti talep etmek istiyorum. Tim'in olmadığı bir sohbet. Ya da Marin'in. Ya da... dürüst olmak gerekirse, "düğün sonrası aura temizliği" ifadesini kullanmış olanların hiçbiri.

TİM

RED

TİM

ÖLÜM VEYA BOŞANMAYA KADAR BİZİMLE KALACAKSIN. HANGİSİ ÖNCE GELİRSE. AMELİA

Harika. Süper. Sinir sistemimin tam da ihtiyacı olan şey. Akrep burcu ve Pinterest'e takıntılı bir Başak burcu.

MARİN

AFEDERSİN, BEN AKREP AYLI, YAY BURCU VE ASLAN BURCU YÜKSELEN BİR YAY BURCUYUM. Yani ben

kozmik drama ve payetler getiririm. Rica ederim.

GAGE

Güvenlik nedenleriyle gözlem yapmama izin veren bir sessiz mod ayarı var mı?

GAGE

Ve boşanmak bir seçenek değil. Asla olmaz.

TİM

HAYIR. Sen damatsın. Amelia'ya bizimle birlikte katlanmak zorundasın. Bu senin ateş ve çiçeklerle dolu sınavın.

TİM

Kayıtlara geçsin, boşanma kelimesi benim sözlüğümden silindi.

AMELIA

Sana siyah bir elbise giydiğimi söylemem gerekiyor mu, yoksa bunu varsayabilir miyiz?

MARİN

Bebeğim, ben zaten biliyordum. "Duygusal bir kapanışla birlikte kadife intikam" veriyor. Koyu renkli çiçekler görüyorum. Altın rengi vurgular. Aslında bir tatlı masası olan çiğ bar.

COLİN

Amelia ile bir grup sohbeti başlatıyorum. Adı "Bu da ne böyle" olacak. TİM

BAŞARILIYIZ, COLİN.

BÖLÜM 6

DÜĞÜN KURTLarı

MARİN

MARİN'İN DÜĞÜN ÖNGÖRÜLERİ MARİN

Bu, ortaya çıktıkça güncellenecek, sürekli gelişen bir listedir. Lütfen duygusal olarak hazırlıklı olun. Yıldızlara, terapistime ve iki kadeh şaraba danıştım.

MARİN

GAGE AĞLAR AMA YUMUŞAK ERKEĞİN AĞLAMASI GİBİ DEĞİL: Yeminler sırasında değil. İlk bakış sırasında da değil. Sarah ve Luna'nın Amelia'nın ellerini tuttuğunu gördüğünde ve bunun artık onun ailesi olduğunu fark ettiğinde. Tek bir gözyaşı olacak, sol gözünden. Çok erkeksi. Bir keskin nişancı gibi silip geçecek

nefes alır gibi silecek. Ben üçüncü sırada "KAZANDIK" diye

fısıldıyor olacağım. MARİN

AMELIA ONU GÖRÜR GÖRMEZ DUYGUSAL OLARAK BAYILACAK: Kelimenin tam anlamıyla değil. Ruhsal olarak. Yeminlerinin her kelimesini unutacak. Doğaçlama yapacak. Bu yıkıcı bir şekilde mükemmel olacak. Sarah ağlayacak. Luna dramatik bir şekilde dans edecek. Gage, başparmağını onun bileğine bastırarak, fırtınayla ne yapacağını bilen bir adam gibi onu yere sabitleyecek.

MARİN

GAGE İLK DANSTA KUTSAL OLMAYAN BİR ŞEY SÖYLEYECEK: Ne olduğunu bilmiyorum, ama Sessiz ve müstehcen ol, o da kızaracak ve hepimiz farkında değilmiş gibi davranacağız. Birinin büyükannesi skandal yaratacak. Ben de ona duygusal bir şekilde beşlik çakacağım.

MARİN

GAGE, ONA SANKİ GÖRDÜĞÜ TEK IŞIKMIŞ GİBİ BAKACAK: Bütün gece boyunca. neredeyse saldırganlık sınırında olacak. Onun için buna bayılıyor. Ve bizim için de.

MARİN

RESEPSİYONUN ORTASINDA KAYBOLURLAR: Açıklama yok. Veda yok. Sadece giderler. Dansın 39. dakikasında, o vahşi bir şey fısıldayacak ve o da sanki ele geçirilmiş bir kadın gibi onu takip edecek. O, onun ayakkabılarını taşıyacak.

MARİN

GAGE ÇOKLU GÜVENLİK ÖNLEMLERİ ALACAK: Plan A Düğün, Plan B Düğün ve C Planı "gelinimi alıp İtalya'ya kaçmak" Düğün hazır. Birisi oturma düzeni yüzünden ağlayacak. Gage yüzünü kıpırdatmadan altı saniye içinde sorunu çözecek. Ben de defterimi açıp onu izleyeceğim, ritüel tuz ve güvenli kelimeyle çağırılabilir mi diye merak ederek.

MARİN

ZAMANI SAHİP GİBİ ÖPÜYOR: Dünyanın bir saniye boyunca dönmesini durduran öpücükleri bilir misiniz? İşte öyle. Gece sonuna kadar bunu yapmazsa, bir dilekçe başlatacağım.

MARİN

Sonuç olarak: aşk gerçektir. Duygusal olarak dengesizim. Ve Gage hepimizi bayılttırmazsa, düğünü parlak bombalar ve dolunay enerjisiyle basacağım. Marin çıktı.

BÖLÜM 7

DÜĞÜN KURTLarı

TİM

ÖNEMLİ DÜĞÜN SORUSU. TİM

Gage. Erkeklerin vücut bakımı rutinin nedir?

GAGE

Hayır

TİM

Bu bir cevap değil. Bu, Amelia'nın düğün gecesi deneyimiyle ilgili. Bakım, sevgidir. Çim biçme makinesi kullanıyor musun? Çünkü görünüşe göre erkeklerin %62'si bakım yapıyor ve düğün gününde senin en alt yüzdeye girmeni istemiyorum.

COLİN

Tanrım, Tim. Belki de bir şeyi özel tutmasına izin vermelisin.

TİM

Kesinlikle olmaz. Mahremiyet, kız kardeşimizle evlenmeyen insanlar içindir. Bu bir grup çalışması. Ayrıca, The Lawn Mower smokin siyahı renginde. Erkekçe bir hassasiyet mühendisliği hissi veriyor. Gage'in bunu takdir edeceğini düşünüyorum.

MARİN

Bekle. Çim Biçme Makinesi mi? Bu bir bahçecilik metaforu mu yoksa gerçek bir ürün mü?

TİM

Kasık bölgesi için, Marin. Su geçirmez. Kablosuz. Kesikleri azaltan seramik bıçaklar. Dürüst olmak gerekirse, bu kutsal bir erkeksi hijyen teknolojisi.

MARİN

Google'da aratır.

MARİN

Aman Tanrım. Evet. Bakım, bir adanmışlık eylemidir. Amelia, kasıtlı bir pürüzsüzlüğü hak ediyor. Bu, Venüs'e bir adak sunmak gibi. Onaylıyorum.

COLİN

Bu düşünle ilgili endişelenecek onca şey varken, onun hayaları bunlardan biri değil.

TİM

Öyle düşünürsün, ama ben çok şey gördüm. Erkekler tembelleşir. Kadınlar acı çeker. Onu cinsel ihanetten koruyorum.

MARİN

Pardon, cinsel ihanet mi? Tim. Bu ifadeyi lanet sözlüğüme ekliyorum.

TİM

Yapın. Ayrıca, Gage, şekillendiriyor musun? Fade mi yapıyorsun? Orası da sakalın gibi mi? Kontrol altında vahşi mi?

GAGE

Hayır

TİM

Bu doğrudan bir cevap değil ve ben tatmin olmadım. Ayın evrelerine göre mi yoksa o hafta sergilediğin vahşi alfa estetiğine göre mi şekillendiriyorsun? Çünkü bu senin düşün gecen. Orada 1976'daki gibi görünerek ortaya çıkamazsın.

COLİN

Tim. Sınırlar. Onu sevmek için her şeyi bilmen gerekmez.

TİM

Amelia'nın iyiliği söz konusu olduğunda yaparım. Bu, müdahaleci merak kılığına girmiş özverili kardeş sevgisidir. Ayrıca, ona düşün hediyesi olarak bir çim biçme makinesi sipariş ediyorum. Üzerine "Onun rahatı için. Huzurumuz için."

MARİN

Bunu destekliyorum. Ona top toneri de al. Erkeklerin vücut bakımı bütünseldir. Zevk, hazırlık gerektirir.

COLİN

Bu Gage. Sence o bunu zaten halletmemiş olabilir mi?

GAGE

Eğer o benim evime gelirse, yok edilir.

TİM

Sorun değil. Ateş arındırıcıdır. Sadece küllerin hayalarına bulaşmamasına dikkat et.

AMELIA

Aman Tanrım. Testislerini rahat bırak. Onlar mükemmel.

TİM

VE BU YÜZDEN, BAYANLAR, HEPİMİZİN HAYATINDA BİR AMELIA'YA İHTİYACIMIZ VAR. MARİN

Bu bağlılık demek. Not yok.

COLİN

Bu sohbeti sessize alıyorum. Kalıcı olarak.

GAGE

Yapın. Ben de destekliyorum.

BÖLÜM 8

DÜĞÜN KURTLarı

TİM

ÖNEMLİ DÜĞÜN SORUSU. TİM

TAMAM. ACİL. ÖNEMLİ. HAYATI DEĞİŞTİREN.

TİM

Düğün menüsünü kesinleştirmemiz gerekiyor ve BAZILARINIZ (Amelia) bana hak ettiğim ilgiyi göstermediniz.

TİM

Bu yüzden, atmosfer, estetik ve ruhsal beslenme temelinde bir taslak menü hazırladım.

TİM

Yemekler şu şekilde:

TİM

Açılış Duygusu: Sizi net bir şekilde gören ve yine de sizi seçen birine aşık olmak gibi bir tada sahip bir çorba.

TİM

Ana Karakter Ana Yemek: Koyu renkli et, yabani otlar ve ruhu bağlayan bir bağlılıkla demlenmiş biberiye sosu. Estetik uyum için isteğe bağlı yenilebilir çiçekler.

TİM

Tatlı Öncesi Ağız Temizleyici: İpekle sarılmış seramik tabakta servis edilen tek bir ahududu ve üzerinde "Seviliyorsun" yazan el yazısı not.

TİM

Tatlı: Duyguların katmanları. En az biri çikolata, biri özlem içermeli ve biri de neden evet dediğinizi hatırlatmalı.

MARİN

Bu havayı desteklemek ve ayrıca karşılama kokteylinin adı "Eternally Yours" (Sonsuza Kadar Senin) olmalı diye eklemek isterim.

MARİN

Lavanta cin, mürver çiçeği ve tehlikeli derecede yüksek konsantrasyonda sonsuz duygular.

COLİN

Siz ikiniz şu anda kafanız mı güzel yoksa sadece havaya ve Pinterest'ten aldığınız ilhamla mı hareket ediyorsunuz?

TİM

İKİSİ DE.

TİM

Buna tutku denir, Colin.

AMELİA

Ekmek istiyorum. Sadece... gerçekten iyi ekmek.

TİM

Harika. Duygusal yeniden doğuşunun adını taşıyan ve olumlu mesajlarla dolu bir ekşi maya başlangıcı hazırlayacağız.

TİM

Belki de masanın üzerine "Sevmesi zor değil. Sadece sıcak ellere ihtiyacı var" yazan küçük bir yer kartı koyarız.

MARİN

Ve tereyağı gül, bal ve bağılılıkla çırpılacak.

MARİN

Her seferinde evet gibi tadı olmalı.

COLİN

Sizler iyi değilsiniz.

GAGE

Seramik fayans üzerinde ahududu yapmıyoruz. Gerçek bir yemek olacak. Senin uydurduğun bu ateşli rüya menüsü değil. Amelia biftek sever. Biftek ekle. O yiyecek. Geri kalanlarınız istediğiniz yemeği hazırlayabilirsiniz.

TİM

Ve duygusal yan yemekler! Toprağa bağlanmak için kavrulmuş kök sebzeler ve nesiller arası iyileşme için brüksel lahanası gibi.

GAGE

Bu düğünde kimse iyileşmiyor. Yemek yiyorlar. Ve tok kalkıyorlar.

COLİN

Sonunda. Bıçak seti ile mantıklı bir ses.

GAGE

Catering şirketini ayarladım bile.

TİM

NE???

MARİN

Gage. Duygusal olarak lezzet haritası çıkarıyorduk. Catering şirketiyle olan anlaşmayı öylece bozamazsın, bu bir ihanet.

GAGE

Üç haftan ve on dört mood board'un vardı.

GAGE

Biri "içindeki çocuğu yeniden bütünleştirmek için mantarlı risotto" önermeden önce kararımı

verdim. AMELİA

Mantar risotto kulağa hoş geliyor ama. Onu alabilir miyiz?

GAGE

Ne isterseniz yiyebilirsiniz, prenses.

MARİN

Şu duygusal iyileştirici diline bakın.

TİM

Tamam, ama bu tam bir iyileştirme sözcüğü kullanımıydı ve açıkçası seninle gurur duyuyorum.

COLİN

Gage. Bu grup sohbetinde çok uzun süre kaldın ve seni esir alanların dilini benimsedin.

Endişelenmeli miyiz?

TİM

Tamam, öncelikle? Kaba. Ruhum, payetli eşofmanla bedenimden ayrıldı, Colin.

TİM

İkincisi, catering şirketi konusuna geri dönmek ve "karar verildi" ifadesini veto etmek istiyorum çünkü bu, sözleşmenin kesin olduğunu ima ediyor ve ben henüz bu menüyle duygusal bir bağ kurmadım.

MARİN

Katılıyorum. Kimse sözleşmeyi imzalamadan önce menü konusunda enerjik bir uzlaşmaya varmamız gerekiyordu.

COLİN

Bu bir düşün. Catering ile duygusal bir vizyon arayışı değil.

MARİN

Yanlış. İkisi de.

TİM

Ayrıca Gage, şunların tam bir dökümüne ihtiyacım olacak: protein seçenekleri; tatlı masası seçenekleri; espresso barında badem sütü ve düşün temalı latte sanatı olup olmadığı; altın varak olup olmayacağı; VE "Tim için Adalet" yazan ayrı bir makaron kulesi isteyebilir miyim?

GAGE

Evet; Amelia'nın seçeceği her türlü tatlı; badem sütü ve sanat benim ilgilendiğim konular değil; altın varak yok. Ve makaron kulesi burada son buluyor.

TİM

Bu şartları kabul ediyorum. Peki ya kulemi özel bir odada tasarlırsam? Kadife şezlong ve üzerinde "Saat 21:00'den sonra heteronormativite yasaktır" yazan bir tabela düşünüyorum.

GAGE

Kule yok. Şezlong yok. Saat 9'dan sonra yok.

MARİN

Ayrıca, gölge işi yapanlar için ayrı bir menüye ihtiyacımız olacak.

COLİN

Bu düğünde kimse gölge işi yapmıyor.

MARİN

İçindeki çocuğu kaçınan biri tam da böyle derdi.

GAGE

Yiyecekler olacak. Çok lezzetli olacak. Amelia bayılacak. Hepiniz başa çıkacaksınız.

TİM

Damadın sen olduğun için bizim vizyonumuzu ezip geçemezsin ve bunun seni atmosfer konseyinin üstüne çıkardığını düşünemezsin. Burası diktatörlük değil. Bu, işbirliğine dayalı bir sanatsal deneyim.

GAGE

Yapabilirim ve yapacağım.

AMELIA

Sanırım vanilyalı pasta istiyorum. Limon kremalı. Ve ince bir kat tereyağı kreması.

MARİN

Senin sevgini anlayan ve sonsuza kadar tadı damağında kalacak bir pasta hazırlayacağız.

TİM

Amelia. Ruhum yine bedenimden ayrıldı. Bu düşün pastası değil. Whole Foods'un sabun aromalı pastası.

TİM

Bir milyarderle evleniyorsun. Ve erken mali muhafazakarlık gibi tadı olan bir pasta seçiyorsun.

TİM

HAYIR. Katmanlı olmalı. Duygusal ve gerçek anlamda. Sadece vanilya, tereyağı kreması ve limonlu krema ile değil.

TİM

Bu pasta, evliliğinizi fırtınalardan ve sonsuzluğun her mevsiminden geçirecek. Katmanlarıyla bunu yansıtmalı gerekir.

MARİN

Hemen pasta kahinine danışacağım.

GAGE

Amelia ne isterse onu alacaksın. Tartışma bitmiştir.

COLİN

Şükürler olsun.

TİM

Çok şanslısın, seni seviyorum Amelia.

TİM

Aksi takdirde, bu düşünüyü duygusal olarak boykot eder ve reddedilen menü konseptlerinin parlak hayaletleri gibi pastanın peşini bırakmazdım.

MARİN

Ben de sana katılırdım. Ama çanlarla birlikte.

AMELIA

Ekmek istediğim için pişmanım.

TİM

ARTIK GEÇ. Ekmek artık bir metafor. Ne kadar yol katettiğini ve ne kadar yumuşaklığı hak ettiğini simgeliyor.

BÖLÜM 9

DÜĞÜN KURTLarı

TİM:

ACİL DURUM. Neden pasta tadımına davet edilmedim? Neden bensiz pasta tadımı yapıldı?
NEDEN BEN YOKKEN PASTA VAR?

AMELİA

Çünkü rahat bir ortam olması gerekiyordu. Çünkü sadece ben ve Gage vardık. Çünkü sen... sensin.

TİM

Aynen öyle. Ben benim. Bu da demek oluyor ki, duygusal içgörü, damak zevki ve katmanlı krema beklentileri getiriyorum.

COLİN

İşte başlıyoruz.

TİM

Üzgünüm ama, travmatik krema kaplamayı anlayan biri tarafından ruhsal olarak değerlendirilmiş bir pasta olmadan kız kardeşimin kutsal evlilik törenine girmesine izin veremem.

GAGE

Pastayı seçtik. Bitti.

TİM

Bu yasal olarak bağlayıcı değil. Bir şey imzaladım mı? Hayır. Bana bir çatal ve çeşitli buttercream seçenekleri sunuldu mu? Hayır. Dolayısıyla: duruşma geçersiz.

MARİN

Bekle. Tadı neydi? Ve bu onların bağıını yansıtıyor mu, yoksa sadece... bir tat mıydı? Çünkü bu pasta bir sembol. Aşkın. Büyümenin. Seksi duygusal iyileşmenin.

GAGE

Çikolata ve ahududu. Gerçek krema ile. Travma değil. Semboller değil. Sadece pasta.

TİM

Çikolata ve ahududu mu? Tamam, tadı harika ama bu ne, 2003 gelinlik fuarı mı? Bu sadece bir tatlı değil. Bu, düğün gününüzün romanının son bölümü ve siz ona "Çikolata-Ahududu Pastası" diyorsunuz. Hikaye nerede? Duygusal katmanlar nerede? Bu açıklama "sonsuz kadar" mı diyor, yoksa "panikledik ve çökmeyen ilk katmanı seçtik" mi diyor?

COLİN

Tim. Bu bir pasta. Metafor değil.

TİM

İkisi de. Ayrıca, "annemizin yaralarını iyileştirdik" diyen karamel merkezli, üç katlı kahverengi tereyağlı fıstıklı bir şaheser hayal ettim. Ve belki de duygusal kapanışım için dördüncü bir gizli kat.

AMELİA

Gizli katman yok.

TİM

O zaman resmi bir tadım talep ediyorum. Kör. Seçilmiş. Zarif. Mümkünse mum ışığında.

GAGE

Hayır.

TİM

O kelimeyi söyleyip duruyorsun ama bu beni durdurmuyor.

MARİN

Peki, krema kıvamı nasıl? Fondan gibi ise, birini lanetleyeceğim.

GAGE

Tereyağı kreması. Ve hepiniz çok yorucusunuz.

COLİN

Bu konuda Gage'e katılıyorum. Kek mi istiyorsun Tim? Cupcake al. Düğün pastası seçildi. Bitti.

TİM

Bir zamanlar market markası krem şanti satın almış bir adamın beni susturmasına izin vermeyeceğim.

COLİN

O, ayrılık için yapılan bir önemsiz şeydi, bunu sen de biliyorsun.

MARİN

Hala tam bir düğün pastası ritüeline karşı büyük bir direnç ve yeterince açık bir iletişim görmüyorum . Katlar, aşk hikayelerinin her bir bölümünü temsil ediyor mu? Gage'in duygusal gelişimini yansıtan bir lezzet var mı? "Fırtınayı atlattılar" mesajını nazikçe veren yenilebilir parıltı kullanmayı düşündük mü?

GAGE

Bu pastaya parıltı konursa, düğünü iptal ederim.

TİM

Bunu yapmazsın.

GAGE

Deneyin bakalım.

AMELİA

DUR. Pasta seçildi. Çikolatalı ahududulu. Beğendim. Bana bir şeyler hissettirdi. Gage'e yedirdiğimde gülümsedi. Özel bir andı. Bitti.

TİM

Tamam, bu oldukça hoştu. Peki. Kabul ediyorum. AMA resepsiyon sonrası salonda pasta ikramı için dilekçe yazacağım. Duygusal nedenlerden dolayı.

COLİN

Kesinlikle olmaz.

MARİN

Ben de imzalarım. Mutluluğu hak ediyoruz.

GAGE

Bu sohbeti sessize alıyorum.

TİM

Harika. Sen yokken, adını "Tier Justice: The Final Frosting" olarak değiştireceğim.

BÖLÜM 10

@thetea_gasp

SON DAKİKA: ZADDY BU HAFTA SONU RESMİ OLARAK PİYASADAN ÇEKİLİYOR VE ŞU ANDA ÇOK KÖTÜYÜZ. 😭💍

En iyi arkadaşım. EN İYİ ARKADAŞIM. Kapıları kilitle. Planlarını iptal et. Çimlere daha sonra dokun, çünkü BU BİR TATBİKAT DEĞİL. @gageblack ve @ameliasinclair (iddia edildiği üzere) BU HAFTA SONU New York'un kuzeyindeki gizli bir törenle evleniyorlar ve bu bilgi SON DERECE SICAK.

Sokaklar (tamam, Avelen Hollow'daki inşaat işçileri) KONUŞUYOR. Kesinlikle gizlilik anlaşması imzalaması gereken bir çiçekçi ağzından kaçırıyor. Beton döken birinin kuzeni bize tüm ayrıntıları anlatıyor. Ve dürüst olmak gerekirse? Oturduk. Kemerlerimizi bağladık. Heyecanlanıyoruz.

İşte bildiklerimiz: Gage Black sadece evlenme teklifinde bulunmadı. Dedi ki "Sana hemen bir mülk alayım" dedi ve sonra ONA BÜTÜN BİR HAYAT KURDU. Özel kayıt stüdyosu? Tamam. Güzel ve Çirkin'i anımsatan bir kütüphane? Tamam. "Sonsuza kadar seninle olacağım" dediği gerçek bir cam serada BESTIE. Bu adam sadece diz çökmedi. Araziyi satın aldı, sonsuza kadar yaşayacakları evi tasarladı ve duygusal hasara yol açan eski tanrıları çağırdı BİRLİĞİ KUTLAMAK İÇİN çağırdı. "Senin için dünyayı yerinden oynatırım" diyor ama bunu GERÇEKTEN yapıyor. Biz iyi değiliz.

Ve Shayla Black'in (evet, o Shayla Black, eski karısı) rahatsız olmadığını ve en iyi hayatını yaşadığını iddia ettiği gerçeğinden bahsedebilir miyiz? Şu anda ülke dışında olduğu için muhtemelen törene katılmayacak, ama kimse drama yaratmaya başlamadan önce, geçen hafta Amelia ile birlikte

KIZLARIYLA birlikte öğle yemeği yerken görüldüler.

Aynı masada. Gülümsüyorlar. Hiçbir garip enerji yok. Sadece iki kraliçe "bizim için tek drama Netflix kuyruklarımızda" diyor. Onlar için buna bayılıyor. İnternete istediği karmaşayı vermeyi reddeden kadınları seviyoruz.

Evet, canım, bu oluyor. Bu hafta sonu. "Duygusal olarak ulaşılmaz ama senin için dünyayı yakıp kül eder" enerjisi veren adam EVLENİYOR. "Seni başkası için mahvedeceğim" diyen adam, onu YUMUŞATAN kadına hayatını adama sözü vermek üzere.

Ve dürüst olmak gerekirse? Davet edilmediğimiz için hiç bu kadar yıkılmamıştık. Biz burada davetsiz misafir stratejimizi planlayacağız. Belki de çimlere dokunmamız gerekebilir #FeralForGageStill #ZaddyDownBad

BÖLÜM 11

AMELIA

Aşk bir savaş olsaydı, Gage Black benden başka hiçbir şey kalmayana kadar savaşırdı.

Onu oturttuğum sessizliğin her saniyesini bekledi

Acı içinde. Geride bıraktığım boşluklarda. Ve sonsuza kadar bekleyecekti.

Ben hiç geri dönmesem bile.

Kırk dört gün önce, benim sessiz dairemde, sessizliğinde, sadece yeminlerimiz ve o anı kutlamak için birleşen kalplerimizin sesiyle evlendi. Ve o günden beri, sanki o gün hala devam ediyormuş gibi, sanki tüm dünya tek bir kutsal gerçeğe indirgenmiş gibi, beni sevdi: *biz*.

Büyük jestler yoktu. Gürültü yoktu. Sadece o kadar sabit, o kadar şiddetli bir bağlılık vardı ki, karşılığında hiçbir şey istemeden içimdeki her kırık parçayı yeniden inşa etti. Ve şimdi, köy yolundan sapıp birlikte seçtiğimiz özel mülkün yüksek siyah ferforje kapısından geçerken - *Blackbriar*, kemerin üzerinde zarif bir süslemeyle yazılmış, altında altın bir süslemeyle - bu tür bir sevginin dünyada yer kapladığında nasıl görüldüğünü görüyorum. Birlikte hayal kuran bir aşk. Hiçbir fırtınanın koparamayacağı kökler salan bir aşk.

Çoğu insan masalları hayal eder.

Gage Black bana bir krallık kurdu.

Mülk, Avelen Hollow adlı küçük bir kasabanın hemen ötesinde, Hudson Vadisi'nin inişli çıkışlı tepelerine gizlenmiş, vahşi ve geniş bir alana yayılıyor. Tek bir trafik ışığı olan, büyüleyici şişeler satan bir çiçekçi ve raflarının yarısı duygusal hasarlarla dolu bir kitapçı bulunan türden bir kasaba. Sessiz. Biraz eksantrik. Kahve siparişinizi hatırlayan ve sizi rahat bırakan insanlarla dolu.

sinyal lambası, büyü kavanozları da satan bir çiçekçi ve raflarının yarısı duygusal hasara göre düzenlenmiş bir kitapçı var. Sessiz. Biraz eksantrik. Kahve siparişinizi hatırlayan ve konuşmak istemediğinizde sizi rahat bırakan insanlarla dolu.

Buradaki ağaçlar artık çoğunlukla çıplak, dalları soluk sonbahar gökyüzüne karşı kemikler gibi uzanıyor. Ama bazıları hala dayanıyor. Altın ve bakır rengi yapraklar, mevsimden geriye kalan az miktarda güneşi yakalamak için uçlarında inatla parlıyor.

Ana bina, bu yerin kalbinde yükseliyor. Tarihi bir taş malikane, yıpranmış ve sağlam, eski duvarları sarmaşıklarla kaplı ve sanki benim hissettiğim her güzel şeyi hissedip saklayamayan, parıltı veren pencerelerle taçlandırılmış. Bu ev, sanki yüzlerce hayat yaşamış gibi görünüyor ve bir şekilde hala bizimkini barındıracak yeri var.

Ana evin ötesinde, çakıl yollar damarlar gibi mülkün dört bir yanına yayılıyor. Ağaçların arasında sekiz adet misafir evi bulunuyor, böylece sevdiğimiz kaç kişi olursa olsun, hepsinin bizimle birlikte burada kalabileceği bir yer var.

Hala akan çatlak çeşmeyi geçtikten sonra, artık biraz sessizleşmiş bahçelerin arasında, son güller sapsarıya tutunmuş durumda. Çitlerde, asmalarda, takvim öyle diyor diye çiçek açmayı bırakmayan çayırarda renkler var.

Solumuzdaki bahçenin kenarına, yumuşak şeyler için, sevgiyle inşa edilmiş iki yeni bina yerleştirilmiştir. Biri, kitaplarımın arasında kaybolabileceğim, sessiz ve pencerelerle dolu bir kütüphanedir. Diğeri ise ormana daha yakın bir müzik stüdyosudur, çünkü Gage'e burada çalışmayacağımı söylediğim halde, o yine de inşa etti. Sadece ihtiyacım olursa diye.

Mülkün diğer tarafında, açıklıkta yeni bir cam sera yükseliyor. Uzun, zarif ve neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel, tavandan tabana cam duvarları ve yüksek cam tavanı var. Gage onu düşün için inşa etti, ama sanki buraya aitmiş gibi hissettiriyor.

İlerlerken lastiklerin altında çakıl sesleri duyuluyor ve üzerimizde nöbetçi gibi duran yüksek yaşlı meşe ve akçaağaçlara bakıyorum. Blackbriar cıvalı bir mükemmellik değil. Yıpranmış bir güzellik. Gerçek, canlı, bizim gibi hissettirdiği için dokunmadığımız kusurlar.

. Burası, biraz şarap döküp, çok yüksek sesle gülebileceğiniz ve hiçbir şeyi kırma endişesi olmadan yeniden aşık olabileceğiniz türden bir yer.

Sadece Gage Black iki ayda bir krallık kurabilir. Bana nasıl başardığını sorma. "İzinler", "müteahhitler" ve ithal çelikle ilgili bir şeyler diyor.

Ben ise takıntı, adanmışlık ve kesinlikle bir milyarderin sabah 6'da kahve ve revize edilmiş inşaat planlarıyla gelmeye devam edeceğini beklemeyecek kadar iyi maaşlı bir işçi ordusu diyorum.

Kendi mülkümüzü satın almamız bile planlanmamıştı. Planımız, düğünümüz için kiralayabileceğimiz bir yer bulmaktı. Güzel, belki biraz gösterişli, ailemiz için düzenleyeceğimiz "lanet olası gösteri"ye yakışır bir yer. Bu sözler benim değil, Gage'in sözleri.

Ama sonra bu araba yoluna girdik.

Malikaneyi gördüm, ağaçların onu koruyormuş gibi eğildiklerini, bahçenin mevsim dışı olmasına rağmen canlı olduğunu hissettim. Ve aşık oldum. Sevimli bir şekilde değil. *Yıkıldım*.

Gage beni belki otuz saniye kadar izledi, sonra emlakçıya dönüp "Alacağız" dedi.

Onu kiralayacağımızı sandım. Satılık olduğunu bile bilmiyordum. Satılık değildi. Ama Gage umursamadı. Görünüşe göre, bir siyahi bir şey istediğinde, *her şey* satılıktır.

Gage birkaç telefon görüşmesi yaptı. Muhtemelen birine rüşvet verdi. Ya da tehdit etti. Sormadım. İki hafta sonra anahtarları aldık. Ve sonra işe koyuldu.

Ne istediğimizi konuştuk. Neyi değiştireceğimizi. Neyi koruyacağımızı. Temel yapı zaten çok güzeldi, ama *bizim gibi* hissettirmemizi istiyorduk. O, hayallerimi yüksek sesle söylememe izin verdi, sonra da dönüp sanki ona emir vermişim gibi her şeyi inşa etti.

Ona *Blackbriar* adını

verdik. Black onun için.

Briar benim için.

Gage, benim vahşi bir briar gülü gibi olduğumu düşündüğü için Briar adını önerdi. Zor zamanlarda bile çiçek açan türden. Dayanıklı. Vahşi. Her şey ölürken hala ayakta duran.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve Briar'ın aynı zamanda aşkımız için de olduğunu söyledi.

Vahşi ve güzel.

Fırtınaları atlatacak kadar güçlü. Her şeye rağmen çiçek açmaya devam edecek kadar yumuşak.

Asla mükemmelmiş gibi davranmayan bir aşk.

Dairesel yol bizi evin ön merdivenlerine doğru kıvrılırken, çitlere göz attım. Çitler, peyzaj ekibi ve kontrol sorunları olan bir milyarder için kesinlikle fark edilebilir şekilde biraz fazla uzamıştı.

Gage düşün için onların budanmasını istedi. Ben de ona onların ortama uyduğunu söyledim.

Bana, çitlerin düzgün olmadığını ve takılıp düşme tehlikesi yarattığını söyledi. Ben de ona, çitlere takılıp düşen varsa, bunun Darwinizm olduğunu söyledim.

O da konuyu kapattı.

Amelia: 263.

Gage: 5.

Eminim ki bunu gelecek hafta "düzeltilecek" şeyler listesine eklemiştir. Bu da demek oluyor ki, ben de şimdiden karşı atağımı planlıyorum. Muhtemelen duygusal manipölasyon ve ona vahşi halini istediğimi söylemek de buna dahil olacak. Tasma yok.

Gage evin önüne yanaşır ve arabayı yumuşak bir şekilde durdurur ve onun dikkatinin değiştii anı tam olarak hissederim. Hareket etmez. Konuşmaz. Sadece orada oturur. Ve ben ona baktığımda, gözlerindeki o bakışı yakalarım. Yalnızken ve ben mahvolmak üzereyken bana attığı bakış değil. Diğer bakış. Hiç çaba sarf etmeden beni mahveden bakış.

Sen benim huzurumsun, benim amacımsın ve kimseye sana dokunmasına izin vermeden dünyayı yakarım diyen bakış.

Eli uyluğuma geliyor. Ve bakışlarımı ona indirdiğimde, parmağında alyans görmüyorum. Orada olması gerekse de. Orada olmaması onu öldürdüğünü bilsem de.

Henüz evlendiğimizi kimseye söylemedik.

Bunu ben istedim. Sır olarak saklamak istediğimden değil. Kızlarımızın bunu kaçırdıklarını hissetmelerini istemediğimden. Luna ve Sarah, her şeyin bir parçası olduklarını hissetmeyi hak ediyorlar.

Arkadaşlarımız ve ailemiz bunu sorun etmezdi. Ama kızlarımızın, d nyalarımızı birleştirmemizin, ikimizden de daha az pay alacakları anlamına gelmediğini bilmeleri gerekiyor. Evliliğimizi gizli tutmak, Gage'in onlara verdiği bir hediye oldu.

Elimi onun elinin üzerine kaydırdım ve başımı kaldırdığımda, o zaten beni izliyordu. Ağzımda yavaşça bir gülümseme belirdi ve bir an için, bu anı sadece ikimizle kutlamak için dünyadaki tüm zamana sahip olmayı diledim.

Düğün hafta sonumuzun başlangıcı.

Yeniden sonsuzluğun başlangıcı.

Ama o kadar zamanımız yok. Ve kızlarımız bize bunu hatırlatmak için yaklaşık iki saniye veriyorlar.

"İçeri girebilir miyiz?" Luna arka koltuktan fırlayarak, koltuğunda neredeyse titriyor. "Yatak odamı görmek istiyorum! Umarım sana söylediğim her şeyi hatırlıyorsundur, baba."

"Ben de benimkini görmek istiyorum," diye ekler Sarah, kemerini çıkarmış halde. "Eminim prenses odası gibidir."

Onların heyecanına gülüyorum, bunu seviyorum. Onların bizimle burada olmasını seviyorum.

Ama onlar arabadan inerken, kocamla son bir an daha yakalanırım. Çünkü kızların peşinden gitmeden önce ona baktığımda, tüm hızım kesilir.

Gage, sanki önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakıyor. Malikanenin, hafta sonunun, kızların mutluluğunun hepsi iyi. Ama * nemli olan benim*.

Ağzının köşeleri yumuşak. Gözleri sıcak ve inanılmaz derecede sabit. Ve bir nefeslik bir süre, ben de kendimi hareketsiz bırakıyorum. Sadece onun sevgisinin ağırlığını hissetmek için.

Sonra kapıyı açıyorum. "Kızlar, yatak odalarınızı zaten gördünüz."

"Sadece bir kez!" Luna, şok olmuş bir şekilde diyor. "Ve her şey tozlu ve garipti. Her yerde merdivenler vardı!"

"Gage tüm odalara girmemize izin vermedi," diyor Sarah, arabayı çevirirken ona bir bakış atarak. "Tehlikeli olduğunu söylemiştin."

"Tehlikeliydi," diyor, merdivenlerde bize katılırken. Sesi kuru, ama ağzının seğirmesini, g l msemesini zorla tuttuğunu

gölümsemesini bastırmaya çalıştığını kaçırmıyorum. "Annen, duvardaki bir şeyi incelemek için boya kutusunun üzerine çıktığında bunu kanıtladı."

"*Sorun* yoktu," diyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda kaşları yükseldi. "Bir kutu aydınlatma armatürüne düştün."

Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum. Adam bunun için yaşıyor. Ayrıca aşırı koruyucu tavırlarının haklı çıktığını görmek için de yaşıyor. "Kırık kemiğim var mı? Sanmıyorum. Her şey yolundaydı."

Gage bana bir parça öfke, iki parça ateş ve bir parça yıkıcı aşk içeren bir bakış attı.

Sırf benim kararlılığımı görmek için sonsuza kadar benimle tartışacağını söyleyen bir bakış.

Sadece beni susturmak için beni deli gibi öpeceğini.

Ve beni en yakın düz yüzeye yapıştırıp, bir daha asla dengesiz bir şeyin üzerine çıkmamamı sağlayacağını.

Bunun yerine, anahtarlarına uzanır. Kızlar, o ön kapıyı açarken yerinde zıplarlar. Kapıyı itip açtığında, botları ve kahkahalarıyla yanımızdan geçip giderler, sesleri merdivenlerde yankılanır.

"Önce odama gidiyorum!" "Ben de!"

"Oyun odasını görmemiz lazım!"

"Evet! Ve annem bize aldıklarını söylediği yapbozları da!"

Ayak sesleri, duymayı beklediğimi bilmediğim bir şarkının ilk notaları gibi merdivenlerde kaybolur.

Gage geri çekilir, kapıyı benim için açık tutar ve sonra içeri gireriz.

Giriş holü geniş ve davetkârdır, orijinal taş zeminleri zaman ve ayak izleriyle pürüzsüzleşmiştir. Kalın, eski bir halı girişin tamamını kaplar, koyu pas rengi, böğürtlen rengi ve solmuş gül rengi, onlarca yılı fısıldayan bir desenle dokunmuştur. Önceki sahiplerine, onu çok sevdiğimiz için saklayabilir miyiz diye sorduk. Taşıdığı tarihi sevmiştik.

Üstümüzde, tavan yüksek, kirişler açıkta, bazı yerleri neredeyse siyah olacak kadar koyu renkte yıpranmış ahşap, kapının üzerindeki yüksek kemerli pencereden yumuşak sonbahar ışığı içeri sızıyor.

Bitkiler buradaki alanın yarısını kaplıyor, bazıları kasıtlı, bazıları ise belki biraz kontrolden çıkmış. Yapraklı olanlar, uzun olanlar, yere kadar uzanan sarmaşıklar var. Duvar boyunca dizilmişler, köşelerde kümelenmişler, güneş ışığını kaplıyorlar. Artık ailenin bir parçası oldular.

Gage, bunun aşırıya kaçtığını söylüyor.

Geçen hafta ona, hepsinin bir adı varsa bu istifçilik sayılmaz dedim.

Bana bir bakış attı, "Tanrım" diye mırıldandı ve yine de bir tane daha getirdi.

Tam önümüzde, büyük merdiven sağa doğru kıvrılıyor. Ahşap ve sağlam olan tırabzan, kasıtlı olarak hiç tamir etmediğimiz küçük çentiklere sahip.

Solda oturma odası var. Gage, tadilatın başlarında burayı açtırdı. Müteahhide, *"Onun içeri girip evin nefes aldığını hissetmesini istiyorum. Kapı yok. Sert açılar yok. O resmi şeylerden nefret eder"* dedi. Ve şimdi öyle. Bütün oda nefes veriyormuş gibi hissettiriyor.

Duvarlar güneşle yıkanmış bej renginde pürüzlü taştan yapılmış ve mobilyalar koyu krem ve sıcak pas renginde; alçak koltuklar ve yumuşak kumaştan yapılmış, sizi uzun süre oturmaya davet eden geniş bir kanepe var.

Henüz onu kullanmaya başlamadık. Orada birlikte oturmamak, battaniyenin altına kıvrılıp saatin kaç olduğunu unutana kadar konuşmadık. Ama yapacağımızı biliyorum. O tür bir kanepe. İhtiyacımız olduğunu bile bilmediğimiz konuşmaları yapacağımız türden.

Uzak duvarda bir şömine var, zamanla oyulmuş taştan yapılmış, odunlarla dolu ve yanmaya hazır. Yakınında antika bir ahşap büfe duruyor, uyumsuz kupalarımız, viski şişelerimiz ve yapbozlarımız orada duruyor.

Her yerde kitaplar var. Duvar boyunca uzanan raflarda ve koltukların yanında, okumaya hazır olarak dizilmiş. Çoğu yeni gelmiş kitaplar. Bazılarını şehirden getirdim, bazılarını da tadilat yaparken ve burada okumayı hayal ederken yerel olarak aldım.

Gage, okuduğum kitapların yarısının duygusal olarak bastırılmış erkeklerin mobilyaların üzerinde müstehcen şeyler yaptığını anlatan kitaplar olduğunu fark edene kadar kitaplarıma pek ilgi göstermiyordu. Şimdi ise birçok soru soruyor. Bazen elleriyle.

Bu oda şöyle diyor: *Hoş geldin. Seni seviyoruz. Lütfen biraz kal. Ayakkabılarını çıkar ve bana gününü anlat. Burada sen önemlisin.*

Hava sedir ağacı ve bizim kokumuzla dolu, bir anı gibi. Kitaplar. Odun dumanı. Gage'in kolonyası.

Durup her şeyi içime sindirmeden önce, botlarım halının üzerinde yumuşak bir ses çıkarır. Ve bir kez olsun, acele etmiyorum. Başka bir yere gitmem gerektiği için hızlı hareket etmiyorum. Yapacak başka işlerim olduğu için.

Buraya ilk kez böyle geldik. İnşaatın ortasında değil. Bir elimde yapılacaklar listesi, diğer elimde ölçüm bandı değil.

Bu sefer sadece *biz*

varız. Hepimiz.

Evimizde.

"Kızlar burada olunca farklı hissediyorum," diye mırıldanıyorum, az önce bulundukları merdivenlere bakarak.

Gage hiçbir şey söylemiyor. Sadece elini elime koyuyor ve tüm duygularımı hissetmemi bekliyor.

Ve tanrım, tüm duygularımı hissediyorum. Sadece bir evde durmuyoruz.

İnşa ettiğimiz hayatın içinde duruyoruz.

BÖLÜM 12

AMELIA

Kocamın bir sorunu var.

Yani, ben varım ve o da ben var olduğum sürece bir şekilde işlevini yerine getirmeli.

Ve dürüst olmak gerekirse? Onun mücadelesini destekliyorum.

Ama son zamanlarda ikinci bir sorun daha ortaya çıktı.

Bu sorun, onun beyaz düğmeli gömleklerini sanki sıradan giysilermiş gibi giymeye başladığım tehlikeli yeni takıntıyla ilgili.

Onlar öyle

değil. En

azından onun

için.

Evde giydiğimde, etek ucu kışıma zar zor yetiştiriyor, üstteki birkaç düğme erken emekliye ayrılmış durumda.

Kollarını kıvrıp, saçlarım dağınık ve sütyensiz giydiğimde, sanki onun sahip olduğunu iddia ettiği her sınırı rahatça zorluyormuşum gibi.

Onun alanında, *onun* gömleğini giyip, *onun*

Çok pahalı bir özdenetim, indirim reyonunda yapılan bir dürtüsel satın alma gibi görünüyor.

Bugün giymeyi planlamamıştım. Sabah giyinirken rahat bir şey giydim. Ve o da bana o bakışını attığından beri her saniyeyi öyle geçirdi. *Prenses, sen benim çözmek istediğim bir durumsun* diyen bakış.

Evden çıkmadan önce ilk uyarıyı yaptım. İkincisini ise buraya gelirken, gözleri sürekli bana kayarken yaptım. Sonra, aile gezisi için biraz fazla samimi davranmaya başladığında bir mola verdim.

Hafta sonu misafir odasına taşınmakla ilgili yasal olarak bağlayıcı bir tehdit vermekten bir uyarı uzaktayım.

Gage tüm uyarılarımı görmezden geldi. Doğal olarak.

Arabayı boşalttıktan, mutfğa atıştırmalıklarımı koyduktan ve kızların bahçede oynamak için dışarı koşmalarını izledikten sonra, çantaları yukarı taşıyoruz. Gage her şeyi sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıyor ve herkesin eşyalarını odalarına yerleştirirken, ben yatak odamızdaki eşyalarımızı boşaltmaya başlıyorum.

şifonyeri doldurmaya çalışırken onun geldiğini duyarım. Sonra arkamda hareket ettiğini *hissederim*. Ona bakmam gerek bile yok, gözlerinin tehlikeli bir şekilde sessiz olduğunu, benimle, bu gömlekle ve kesinlikle hiç kesintiye uğramadan çok müstehcen düşünceler kurduğunu anlarım.

"Yapma," diyorum arkanı dönmeden. "Kızlar dışarıda ve sütyenimde granola bar kırıntıları var. Bugün bana en az bir saat verimli çalışacağımıza söz vermiştin."

Hiçbir şey söylemiyor.

Sadece yaklaşıyor.

"Gage," diye uyarıyorum, sanki bu beni koruyacakmış gibi çekmecedeki kıyafetleri düzeltiyorum.

Cevap yok.

Sadece eli yanımdaki komodinin üzerine kondu ve beni hapsetti.

Sesi alçaktı. "Benim gömleğimi giymişsin."

"Sandalyenin üzerindeydi. Bu adil bir oyun sayılır."

"Bunun bana ne yapacağını biliyordun."

"Bilmiyordum!" Yalan söylüyorum. "Orada duruyordu. Yumuşaktı. Ve giysiler gibi örtüyordu. Heyecanlanmalısın."

"*Prences*." Sesi sadece ateş ve uyarıdan ibaret. "O gömleği giydin, siyah bir sütyenle, ve benden uslu durmamı istedin. Bu adil değil. Bu lanet olasıca hayatta kalınabilir bile değil."

Yutkunuyorum. Nabzım

hızlanıyor. Sonra ağız boynumu

buluyor. Dudakları hafifçe

dokunuyor.

Nefesinin baskısı.

Diğer eli etrafıma dolanıp gömleğinin üzerinden göğsümü avuçladı.

"Bunu beni baştan çıkarmak için giymediğini iddia etmeyi bırakmanı istiyorum," diye mırıldanır.

Nefes almayı unutuyorum. Çünkü kocamın üzerimde yarattığı etki bu.

Ağzı kulak kepçemi okşuyor ve sesi düşük bir homurtu gibi çıkıyor: "Benim gömleğimi sanki masum bir şeymiş gibi giyiyorsun. Sanki sana bakmak beni tahrik etmiyormuş gibi." Göğüslerimi okşama şekli değişiyor. Artık sabır yok. Sadece saf sahiplenme var. "Sanki öyle bir adamla evlendiğini unutmuşsun gibi, *onu* gören ve '*siktir et, yarın düzgün yürüyemeyecek*' diyen *bir adamla*."

"Gage..." diye başlıyorum, sesim neredeyse inilti gibi çıkarken beynim çaresizce kızlarımızın burada olduğunu ve şu anda birbirimize kaptırılma lüksümüz olmadığını hatırlamaya çalışıyor.

"Hayır," diye sözümü keser. "Bunu sen giydin. Bunu sen başlattın."

Eli göğsümden ayrılır ve aşağıya doğru iner. Karnımdan aşağıya, kot pantolonumun düğmesine doğru kayar. Düğmeyi açar. Fermuarı aşağıya doğru çeker. Parmakları içeri girer. Kot pantolonumun içine. Külotumun içinden. Onun için çoktan ıslandığım yere.

Düzensiz bir nefes verir. Zar zor tutar, zar zor orada kalır.

"*Siktir*," diye homurdanır. "Benim için çok ıslaksın."

Parmakları bir kez okşarken burnu boynumu okşadı. Yavaşça nefes aldı. "Tanrım, kokunu *alabiliyorum*."

Çıkardığım ses hoş değil. Ya da sessiz.

"Her seferinde," diyor, sesi şehvetle dolu, sanki orgazmım onun kafasında çoktan gerçekleşmiş gibi. "Senin kokunu bir kez içime çekince, kendimi kaybediyorum."

Sanki takıntısının şeklini yeniden öğreniyormuş gibi klitorisimi yavaşça okşadı. Sanki parmaklarının altında benim zevkimin nabzı için yaşıyormuş gibi.

"Bu gece benim için hazır olsan iyi olur," der, cildime doğru homurdanır. "Çünkü *bu*?" Parmaklarını içime sokar. "Bu benim nazik davranışım."

Dizlerim, onun dokunuşu ve *sözleri* beni içten içe hızlı ve kirli bir şekilde ateşlediğinden, çökmek üzere.

"Bu gece," diyor, "seni çıplak bırakacağım, dizlerinin üzerine çöktüreceğim ve o güzel ağzını sikeceğim. Dudakların benim sikimi saracak.

Gözlerin benimkilerde olsun. Ben boşalana kadar sen boşalmayacaksın."

Parmakları daha derine giriyor. Nefesimi tutuyorum ve şifonyerin kenarını sıkıca tutuyorum. "Sonra seni yere yatırıp sikeceğim, böylece beni günlerce hissedeceksin."

"Boynumu sertçe öper. "Bu gömleği sanki lanet bir söz değilmiş gibi giydin. Bu gece, sana bu sözü tutturmaya niyetliyim."

"Gage," diye inledim. "Kızlar..." Onu durdurmaya çalışıyorum, ama sözlerim kesik kesik ve nefes nefese çıkıyor, daha çok devam etmesi için yalvarır gibi geliyor.

"Hissediyor musun?" diye soruyor. "O benim. Ve daha bitirmedim."

Parmakları daha derine giriyor. Daha kirli. Parmak eklemlerine kadar ve acımasızca. O benim vücudumu tanıyor. Sahibi. Ve şimdi onu mahvetmek için kendi malıymış gibi kullanıyor. Çünkü öyle. Hepsi onun.

"Şu haline bak," diyor, beni tekrar koklarken. "Benim için ıslanıyorsun. Sanki vücudun kime ait olduğunu biliyormuş gibi."

Başım onun omzuna yaslanıyor. Ses çıkarmamaya çalışıyorum, ama sanki o zaten içime girmiş gibi inliyorum.

"Benim için boşalacak mısın, Prenses?" Başparmağı klitorisimi daireler çiziyor, parmakları ise beni sikmeye devam ediyor. "Sanki her düğmeyi iliklemeden bunu dilemiyormuşsun gibi, benim lanet gömleğimi giyip burada duruyorsun."

İçimdeki her şey gerginleşirken, adını koyamayacağım kadar dağınık bir ses çıkardım.

"Söyle." Dudakları çenemin çizgisini takip ediyor. "Kimin için ıslandığını söyle."

"Sen," diye nefes nefese söylüyorum, tam da baskı doruğa ulaştığı anda. "Ben... Gage..."

Siktir... Geliyorum..."

"İşte böyle. Parmaklarımdan üzerine boşal, prenses.

Hissetmeme izin ver." Ve boşalırım.

Sertçe

e.

Yüks

ek

sesle.

Beni sarsan, her düşüncemi, her kelimemi, her kasımı silip süpüren yoğun bir boşalma. Gage beni tutmasaydı, yerde bir su birikintisi gibi kalır, "*orgazmlarla öldür beni, sorun değil*" gibi bir şeyler mırıldanırdım.

Beni düşürmez. Asla

düşürmez.

Güçlü kolunu belime doluyor, parmakları hala içimdeyken ben son orgazmımın son nefesini verip iniliyorum.

Sesi yine kulağıma ulaşıyor. "Bu gece," diyor, "bir taneyle yetinmeyeceğim." Boynumu öpüyor. "Ve fikrimi değiştirdim. Beni her santimini alırken bu gömleği giyeceksin."

Beni bıraktığında vücudumun her yeri titriyor ve güvenilmez bir halde. Ciğerlerim hala nefes almaya çalışıyor. Gage'den önceki hayatımda, beni tamamen mahvedebilecek bir adama aşık olacağımı hiç hayal etmemiştim. Ama işte buradayım. Titreyen uyluklar. Bulanık görme. Ve yüzde doksan eminim ki az önce öbür dünyaya geçtim.

Dönüp baktığımda onun beni izlediğini görüyorum. O gözlerle. Rüyalarımda ve hayallerimde gördüğüm gözlerle. Aynı anda hem *sonsuz kadar sürecektir bir sevgiyi* hem de *seni akılsızca becereceğimi* vaat eden gözlerle.

Ve sonra. Aman Tanrım. Parmaklarını yalayıp temizliyor.

Yavaşça. Rahatça. Sanki bu, kocaların cuma sabahları yaptığı bir şeymiş gibi.

Yaptığı şey için özür dilemiyor.

Sadece "*Evet, yaptım. Ve izin verirsen tekrar yaparım*" diyen vahşi bir bakış.

Bu gerçekten kaba bir davranış, çünkü ben burada düğün hazırlıklarıyla uğraşıyorum. Yapılacaklar listem dolu, kızlarım da yakınlarda ve listeme "vahşi kocamın parmaklamasından kurtulmak"ı ekleyecek vaktim yok.

Kot pantolonumu giyerken mırıldanıyorum, "Tanrım, Gage, kızlarımız..."

bu orgazmın yakınlarında *bir yerde*."

Bakışları hiç sarsılmıyor. Ses tonu da öyle, kesin bir şekilde "Hayır, değiller" diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü merdivenlerin altına ve kapımızın yanına sensörler taktım."

Gözlerimi kırıştıtırırım. "Ne?" Tekrar gözlerimi kırıştıtırırım.

"Karınla vahşi davranmayı ne zaman bırakman gerektiğini bilmek için çocuk alarmı mı taktın?"

"Hareket sensörleri. Biri çok yaklaşıncaya telefonuma sinyal gönderiyorlar."

Ona bakıyorum. "Pis acil durumların için bir erken uyarı sistemi kurmuşsun."

Ağız seğirir. "Önceden plan yaparım."

"Tamam, ama... *orgazm çemberi mi kurdun?*"

Onun ifadesi pişmanlık duymuyor. "Senin aminla benim aramda hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim, Amelia. Çocuklarımız bile. Sensörler bunu garanti ediyor. Bana bir dakika ver, ben de onu kullanacağım."

Buna ne tepki vereceğimi bile bilmiyorum.

Bir yanımda skandal yaratmak istiyor. Gerçekten. Muhtemelen sınırlar, çocuklar ve ortak yaşam alanlarında uygun davranışlar hakkında kesin bir açıklama yapmalıyım.

Ama diğer tarafım?

Hâlâ onun parmaklarından kurtulamayan kısım? O kısım derin ve çılgınca tahrik olmuş durumda.

Çünkü elbette bunu yaptı.

Tabii ki, tanrı kompleksi ve kadınlara takıntılı pis kocam, beni gördüğü anda sikme şansını korumak için gizli sensörler taktırdı.

Bazı kocalar çiçek alır. Benimki ise, raylarını zamanında tutmak için hareket dedektörleri alır.

"Bunun ne kadar çılgınca olduğunu farkındasın, değil mi?" Elimi göğsüme bastırıyorum çünkü, aman Tanrım, bu adam, *benim kocam*, bunu bizim için yaptı ve kalbimi fiziksel olarak tutmam gerektiğini hissediyorum. "Seks hayatın için teknik destek satın aldın. Ve seni öpmem mi yoksa seni muayene ettirmem mi gerektiğini bilmiyorum." Gözlerim biraz açılıyor. "Evde de aynısını yapmayı mı planlıyorsun?"

"Listemde var," diyor sanki bu dünyadaki en mantıklı cevapmış gibi.

Sonra elini belime doladı ve beni tekrar öptü. Sert, hızlı, haksız.

"Sen işini bitirirken kızları çağıracağım," diyor dudaklarıma. "Zaman çizelgemizi mahvettik ve..." saatine bakıyor "...geç kalıyoruz. O yüzden acele et."

O geri çekilirken ona bir bakış atıyorum. "Zaman çizelgemizi mahveden *biz* değiliz. *Sen* mahvettin. Ne kadar sürerse sürsün, ben zamanımı alacağım."

Eğleniyor. Yüzündeki ifade şöyle diyor: *Tabii, prenses. Kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle.*

Sonra sesi tekrar alçalıyor. Otoriter. Hiç şakacı bir tavır yok. "On dakikan var. Sonra buraya geri geleceğim."

Tehdit yok.

Sadece bir söz.

Sonra gider.

Ve ben sadece... orada duruyorum. Kocamın orgazmları çoğu insanın doğal afetler için ayırdığı planlama düzeyiyle ele aldığını anlamaya çalışırken, onun geçtiği kapıya bakıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu doğru. Ve buna şaşırmamalıyım.

Elimi saçlarımın arasından geçirip, inanamayan bir şekilde nefes nefese güldüm.

Gage hiçbir şeyi yarım yapmaz. Ne aşkı, ne takıntıyı. Ve ben onu bunun için seviyorum. O, dünyaya her zaman mantıklı gelmeyen bir şekilde vahşidir. Ama bana mantıklı geliyor. Çünkü tüm o güç ve hassasiyetin altında, en yumuşak türden bir bağlılık yatıyor. Size ait olduğunuz yeri asla merak etmemeniz için bir krallık kuran türden bir bağlılık.

Şifonyere bakıyorum. Yatak odasına bakıyorum. Az önce onun bedeninin bulunduğu yere bakıyorum.

Evdeyim.

Mahvolmuş. Aşık. Onun gömleğini giymiş. Ve kesinlikle kaçıracağım bir teslim tarihine.

Beni binlerce kez daha mahvedecek bir adamla evlendim.

Stratejiyle.

Duygularını kullanarak.

"Hayatımızın geri kalanında seni böyle seveceğim" diyen bakışıyla.

Ve evet. Kesinlikle yavaşça valizimi boşaltacağım, böylece on dakika sonra geri dönecek.

Çünkü Gage Black bir odaya girip bana sanki gördüğü tek şey benmişim gibi baktığında? Bu artık benim inancım.

BÖLÜM 13

DÜĞÜN KURTLarı

TİM

YOLDAKİ GÜNCELLEME. Yakında ayrılıyoruz. Düğün Kurtları uluyor

MARİN

Blackbriar, ruhen titreşiyorum. Amelia, burası geçen hafta gönderdiğin fotoğraflardaki kadar muhteşemse, karşılama kokteyli başlamadan önce gül çalılarının arasında ağlayacağım.

COLİN

Reklamlar sırasında ağlıyorsun. Bunun bir anlamı yok.

TİM

YANLIŞ. Bu HER ŞEY anlamına gelir. Kız kardeşim, nişanlısı onu çok sevdiği için onun için satın aldığı kutsal topraklarda evleniyor. Nişanlısı onu o kadar çok seviyor ki, bu konuda tarihi bir simge inşa etmek zorunda kaldı.

COLİN

Yardıma ihtiyacın var
dostum.

MARİN

Bir kez ziyaret ettim. Uydu fotoğraflarını gördüm. Çitleri yakınlaştırdım. Bu mülk, vardığım anda bana "sen bu anın kahramanısın" diye fısıldamıyor ve "evet, kaltak, buraya aitsin" diye ruhani bir şekilde göz kırpmıyor, aynı zamanda mecazi olarak diz çökmüyor.

Amelia var ve ana karakterin üstünlüğüyle içeri girdiğinden, mimarı lanetleyeceğim.

COLİN

Marin. Yine, ne dediğini hiç anlamadım. Ama kız kardeşime olan sevgini destekliyorum.

TİM

Sıcak yorum: Eğer garaj yolunda duygusal olarak bayılmayıp şampanya ve acil durum onaylamalarıyla kendime gelmek zorunda kalmazsam, bu bizim kendimize söz verdiğimiz düğün değil demektir.

COLİN

Ben sürüyorum. Eğer şarkı söylemeye başlarsa, kenara çekiyorum.

TİM

HİZMETİMİNE HEPSİNİZ HOŞ GELDİNİZ. Benim sanatsal liderliğim olmasaydı, bu düğün bej renkli bir kabus olurdu.

MARİN

Tamam, ama asıl heyecan verici olan şeyden bahsedelim: Bugün. Takımlar ayrılacak. Kızlar bir yöne, erkekler başka bir yöne gidecek. Bu, kötü bir şeyin habercisi.

TİM

Oh, planlarım var. Colin henüz bilmiyor. Gage de bilmiyor. Viski içeceğiz, vintage takım elbise giyeceğiz ve belki de Yelp'te bulduğum, ruhsal berraklık ya da paranızı geri verme garantisi veren Channele adında bir kadından tarot kartı okutacağız.

COLİN

Ben ruhani hiçbir şey yapmıyorum. Bu grup sohbetine zar zor katılıyorum.

MARİN

Amelia ve ben aynı ruju süreceğiz, çiçek saplarını keseceğiz ve gökyüzüne olumlu sözler haykıracağız. Muhtemelen çıplak ayakla. Muhtemelen espresso martini içerek.

TİM

@Gage??? Nişanlın, Leo burcu ile çıplak ayakla ormana koşmak üzere. YORUMUN VAR MI?

MARİN

Evet, neden bu kadar sessizsin? En iyi yemin akustiği için mülkü mi haritalandırıyor sun?
Döşeme tahtalarının altına gizli şampanya buzdolapları mı takıyorsun? Ataların hayalet koruması olup olmadığını mı kontrol ediyorsun?

AMELİA

Sizler çok yorucusunuz.

TİM

Şimdi öyle diyorsun ama Marin ve benim senin "Ben ağlamıyorum, sen ağlıyorsun" anın için hazırladığımız şeyi görene kadar bekle.

TİM

Ayrıca, bir konuşma yapacağımı hatırlatmak isterim. "Onun için öldürürüm ama smokin giyerim" estetiğine atıfta bulunacağım. Çünkü o bir erkek değil. O romantik bir silah. Ve bunu duygusal olarak uzlaşmacı buluyorum.

AMELİA

Hayır.

TİM

EVET.

MARİN

EVET

Bu, kötü adamın köken hikayesi, romantik komedi finali ve Soft Girl Gothic Rönesans Dönemi'nin hepsi bir arada.

MARİN

Bunu düşünmek bile beni rahatsız ediyor.

MARİN

Gage'in çene hattı bir slayt gösterisine layık.

COLİN

İçinizden biri atıştırmalık bir şeyler getirse iyi olur.

TİM

Benim mendil, parlıtı, burbon ve kaos var.

TİM

Oluyor.

TİM

Bunu gerçekten yapıyoruz.

MARİN

ETA iki saat. Sütyenimde kristaller var ve hiç rahat değilim. Gidelim.

BÖLÜM 14

AMELIA

Bu hafta sonu beni mahvedecek yaklaşık sekiz bin şey var.

Ailemizin bizimle olması.

Yeminlerimiz.

Blackbriar'ın hepimizi kucaklaması.

Smokin giymiş Gage, bana hiç kimsenin göstermediği kadar sevgiyle bakıyor

Ama bu adamı hesaba katmamıştım — bu ruhumu parçalayan, kalbimi

, hayatımın aşkı olan bu adamın, bu sabah bana iki kadife mücevher kutusu vereceğini, kahvaltıdan önce beni duygusal olarak öldürmeye niyetli değilmiş gibi davranacağını.

İçlerinde kızlarımız için birbirine uyan, üzerine isimlerimizin kazınmış kolyeler vardı.

Birbirine kenetlenmiş kalp ve yıldız şeklindeki minik kolye uçları. Kalp, koşulsuz sevgiyi simgeliyordu.

Yıldız ise, her şey değişirken bile onların her zaman bizim için sabit kaldıklarını simgeliyordu.

Onları o tasarladı. Sipariş etti. Oyulardaki her kelimeyi o seçti. Sonra bana uzattı ve "Onların her zaman bizim olduklarını bilmelerini istiyorum. Sen ve ben evleniyoruz diye ikisi de ebeveynlerini kaybetmiyorlar" dedi.

Ve şimdi, savaşa bile girebileceğimiz iki ruhumuz olan kızlarımızın önünde duruyorum, Gage diz çöküp göz hizasına gelerek onlara mücevher şeklinde sadakatin neye benzediğini gösterirken, kendimi tutmaya çalışıyorum.

Kalbim nasıl atacağını unutuyor. Çünkü bu adam kimseye diz çökmez. Ama kızlarımız için, onları güvende, görülmüş ve sevildiğini hissettirmek için binlerce kez diz çökerdi.

onları güvende, görülmüş ve sevilen hissettirmek için binlerce kez diz çökerdi. Ve şimdi bunu tereddüt etmeden yapıyor. Sanki onları asla küçümsemeyecekmiş gibi. Sadece göz göze. Her zaman.

Sarah'nın gravürü şöyle diyor: *Onu kazanıyoruz. Ama sen her zaman bana sahip olacaksın.*

Luna'nınki şöyle diyor: *Benden asla daha azını elde edemeyeceksin. Artık etrafımızda sadece daha fazla sevgi var.*

Ben iyi değilim.

Kimse iyi değil.

Bugün burada, düzgün bir gömlek giyen bir adamın şimdiye kadar yaptığı en yumuşak duygusal yıkıma tanık olmak için toplandık.

Luna'nın gözleri fal taşı gibi açılmış.

Sarah'nın gözleri, yetişkinler tuhaf davranmaya başladığında ama nedenini söylemediklerinde altı yaşındaki çocukların gösterdiği şüpheyile dolu.

Derin bir nefes alıp Gage'in yanına diz çöküyorum ve cebime uzanıyorum. "İkiniz için bir şeyimiz var," diyorum, yere kapanıp ağlayacakmışım gibi ses çıkarmamaya çalışarak.

Gage'in sesi yumuşaktır. "Bu, ikinizin de sahip olmasını istediğimiz bir şey, ailemiz değişse de birbirimiz için olan şeylerin asla değişmeyeceğini hatırlatmak için."

Kutuları uzattım. Sarah önce kendi kutusunun kapağını açtı ve ağzı açık kaldı. Luna da kutusunu açtığında gözleri daha da büyüdü.

Gage ikisini de sessizce izliyor. Dikkatle. Sanki o an nefes almaktan daha önemliymiş gibi ve o anın tek bir kalp atışını bile kaçırmak istemiyormuş gibi.

"Kalp," diyorum, zorlukla yutkunarak, "size, ailemizde ne kadar değişiklik olursa olsun, sevgimizin asla değişmeyeceğini hatırlatmak içindir. Gage ve ben evleniyoruz, ama bu hiçbir şeyin elinizden alındığı anlamına gelmez. Hiçbir şey kaybetmiyorsunuz. Sadece sizi sevecek daha fazla insan kazanıyorsunuz."

"Yıldız," diyor Gage, "çünkü siz kızlar bizim için her zaman yıldız gibi oldunuz. Yıldızlar gibi her zaman oradaydınız. Her zaman parıldadınız. Ve her zaman da öyle olacaksınız."

Luna boğuk bir ses çıkarır. Sarah sadece bakakalır.

Elimi Sarah'nın elinin üzerine koyuyorum, o kolyeyi sanki sahip olduğu en önemli şeymiş gibi sıkıca tutuyor. "Sen her zaman benim her şeyimsin, bebeğim," diye fısıldıyorum. "Bu konuda hiçbir şey değışmeyecek. Asla."

Gage, Luna'nın saçını kulağının arkasına doğru okşar, dokunuşu inanılmaz derecede naziktir. "Bu bir şey kaybetmekle ilgili değil, tatlım," der. "Önemli olan şeyleri daha fazla kazanmakla ilgili."

Luna, ağlayacakmış gibi ama nedenini bilmiyormuş gibi yumuşak, hıçkırık gibi bir ses çıkarır, sonra kollarıyla ona sıkıca sarılır, yüzünü boynuna gömer.

Sarah hiçbir şey söylemez. Sadece bana yaslanır, her şeyi hisseden ama henüz bunu kelimelere dökemeyen bir kızın sessiz yoğunluğuyla iki kolunu bana dolayarak sarılır.

Onu sıkıca tutarken, Gage'e bakıyorum, o da Luna'yı aynı şekilde tutuyor. Gözlerimiz buluşuyor ve *içimden bir rüzgar esiyor*. Kocam duygusal olarak mahvolmuş durumda.

Luna önce geri çekiliyor, sonra Sarah başını kaldırıyor.

Aramızda bakışıyor, yüzünde konsantrasyonun küçük bir kaş çatması var. "Yani... artık bunları giyebilir miyiz?"

Gage başını sallıyor. "Şimdi ve sonsuza kadar. Yüzmeye gitmediğin sürece. Ya da kılıç dövüşü yapmadığın sürece. Ya da çok şüpheli bir mühendislikle yapılmış yastık kalede uyumadığın sürece."

Sarah bunu bir an için düşünür, açıkça her şeyi çok ciddiye alıyor.

"Ben hepsini yaparım," diyor ciddiyetle.

"Biliyorum," diye fısıldarım, yanağına öpücük kondururken aynı zamanda kocamın gözlerindeki kırıksıklıkları da fark ederim. "Ama yine de takabilirsin. Yastık kalelerinde bile."

Luna kolyesini kutudan çıkarır, minik parmakları Gage ona yardım edene kadar toka ile uğraşır. Sanki gerçek sihirden yapılmış gibi kolyeye bakar.

Bütün bunları içime sindirirken göğsümde bir şey değışiyor. Her saniye artan yavaş bir acı.

Şimdiye kadar kendimi tutmuştum, ama Sarah'nın kolyesine uzandığım ve parmaklarım onun parmaklarına değdiği anda, gözyaşlarımın akmaya başladığını hissediyorum.

"Mendil lazım olacak," diye mırıldanıyorum, gözlerimi sıkıca kırpıştırarak zinciri boynuna takıyorum.

Luna hemen cebinden buruşuk bir mendil çıkarır ve bana uzatır, gözleri o kadar sevgi dolu ki boğazım düğümlenir. Artık *bana* bakan o. Ve birdenbire gözyaşlarım akmaya başlar.

Sonra bana sarılıyor. Az önce babasına sarıldığı gibi, şiddetle. Omzuma yaslanarak, "Üvey annem olacağına çok sevindim," diyor.

Yüzünü bana doğru kaldırır ve benimle yapmak için sabırsızlandığı şeyleri saymaya başlar. Birlikte müzik bestelemek, tüm boyama kitaplarını birlikte boyamak (çünkü görünüşe göre babası bunu *hiç* istemiyor), birlikte kek pişirmek (çünkü anne babası da bunu hiç yapmıyor) ve belki de zamanım olursa bir müzik grubu kurmak.

Ben cevap veremedim, Sarah heyecanla çenesini kaldırarak, tüm eğlenceye katılmak isteyen bir kızın heyecanı ile araya girer. "Ben de tüm bunları yapmak istiyorum," der. "Ve ayrıca bulmacalar. Ve aynı renk oje sürmek. Ve bir peri köyü yapmak istiyorum." Gage'e döner. "Köyü yapmaya yardım edebilirsin. Ama sadece onu sıkıcı değil, havalı yapacağına söz verersen."

Gage, sanki bir sözleşme görüşmesi yapıyormuş gibi yavaşça ve kararlı bir şekilde başını sallar. "Havalı ve sıkıcı olmayan. Anladım. Kayaları, yosunları ve mühendislik bilgimi getireceğim."

Sarah, onun peri köyü yapımına uygun olup olmadığını karar veriyormuş gibi ona gözlerini kısarak bakar.

Hâlâ Gage'i anlamaya çalışıyor. Nasıl çalıştığını. Hâlâ izin verilen sınırları test ediyor. Ne kadar eğlenceli olabileceğini. Ne kadar tuhaf. Ne kadar otoriter. Ve Gage bunu kabul ediyor. Sanki zaten bildiği bir dilmiş gibi onun tonuna uyuyor.

Peri köyü planları için ağlamamaya çalışıyorum, *çünkü bu ikisi?* Zaten özel bir şey inşa ediyorlar. Yosun ve taşlardan değil, bunun gibi küçük anlardan.

Sarah mühendislik bilgisinin ne anlama geldiğini açıkça bilmiyor. Ama pes etmiyor. Onu anlamak istiyor. Onun da kendisini anlamasını istiyor. Ve tanrım, bu tek başına beni mahvedebilir.

Sonunda, "Kahverengi yapraklar yok. Sadece süslü olanlar." diyor.

Gage hiç tereddüt etmiyor. "Sadece en süslü olanlar. Ormana danişacağım."

Luna, babasının elinden kolyesini alır ve bana uzatır. Utangaç ama kendinden emin bir sesle sorar: "Benimkini de takar mısın?"

Ve yine gözyaşlarım akmaya başlar.

Bu noktada, tüm hafta sonu boyunca ağlayabileceğimi kabul etmeye başlıyorum.

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Senin için giymekten onur duyarım." Tanrım, bu durum kalbimi sıkıştırıyor.

Sarah ve ben bir aydan fazladır Gage'in çatı katında yaşıyoruz. Luna ve ben rutinlerimizi paylaşıyoruz. Akşam yemekleri. Yatma zamanı kaosu. Kendi ritmimizi bulduk. Birbirimizin güvenini kazandık.

Ama *bu* an? Çok önemli geliyor. Çünkü ben sadece orada olan biri değil, onun ulaşmak istediği biri olmak istiyordum.

Şu anda, o beni seçiyor. Ve bu her şey gibi geliyor.

Titrek parmaklarla zinciri takıyorum, sonra nazikçe saçlarını yerine düzeltiyorum. Dönüyor, beni neredeyse parçalayacak kadar ışık dolu bir gülümsemeyle gülümsüyor, sonra Sarah'ya koşuyor. İki heyecanla tırnaklarını eşleştirme, peri köyleri ve gelecekteki gruplar hakkında planlar yapmaya başlıyorlar. Zaten kardeş gibiler.

Bir an diz çökmüş halde kalıp onları izliyorum.

Kızlarım.

Hayatım.

Sessiz bir mutluluk hissediyorum, göğsünün her köşesini dolduran ve sanki hep oraya aitmiş gibi yerleşen bir mutluluk.

Baktığımda, Gage beni izliyor. Sadece sevgiyle değil. Onu derinden etkileyen anlarda gösterdiği o nadir hayranlıkla.

Konuşmuyor. Ama konuşmasına gerek yok. Tek kelime etmeden bana ne söylemek istediğini biliyorum. *Onu sevdiğin için teşekkür ederim. Bizi sevdiğin için teşekkür ederim.*

Gage ve ben ayağa kalkarken kızlar hala sohbet ediyorlar. Ellerini çılgınca sallıyor, sesleri heyecanla yükseliyor ve sonra Sarah aniden durup pencereden dışarı bakıyor.

"Dışarı çıkabilir miyiz?" diye soruyor. "Az önce peri yuvası yapıyoruz."

"Evet," diye Luna da katılıyor. "Perilere kolyemi göstermek istiyorum." Yavaşça gülüyorum, kalbim hala titriyor. "Evet. Ama çok uzağa gitmeyin, tamam mı?" Aslında bunun bir önemi yok. Gage, tüm mülkün etrafına kale gibi çitler ördürmüş ve sanki bir sızma bekliyormuş gibi kameralar yerleştirmiş.

. Kızlarımız asla kaybolmazlar.

Ayak sesleri ve kıkırdamalarıyla koşarak uzaklaşırlar. Ve sonra yine sadece biz kalırız.

Gage'in eli içgüdüsel olarak benim elimi bulur, parmaklarımız birbirine dolanır ve beni kendine çeker. Bir araya geldiğimizde yavaşça nefes verir ve ben anlarım ki... bana ihtiyacı var.

Gömleğini tutuyorum. "Luna benden kolyesini takmamı istedi," diye fısıldıyorum, hala biraz sarsılmış halde.

"Evet." Sesi boğuk, sanki kalbi boğazına takılmış gibi. Ve sadece tek bir kelime söylemiş olsa da, söylemediği her şeyi hissedebiliyorum. O tek kelimenin arkasında, onu yerle bir edecek türden bir duygu fırtınası saklı.

Bu adam.

Onun bu kadar derin hissetmesini seviyorum. Bunu bana göstermesini seviyorum.

Gülümsüyorum. "Ve Sarah, yapısal olarak güvenli bir peri köyü inşa etmesine yardım etmeni istiyor."

Dudakları seğiriyor. Ama gözleri? Tamamen çelişkili. Hem yumuşak hem de ateşli. Ne yaptığımı biliyor. Ona tüm bunları hissetmesi için alan tanıdığımı biliyor.

Gülümsemem bir sırtışa dönüşüyor. "Ormanla danışmanı olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Gage Black'in ormanın işlerine burnunu sokan bir peri köyü danışmanı olacağını kim tahmin edebilirdi?"

Sesi sert ve kararlıydı. "Onun dünyasının bir parçası olmak için bu gerekiyorsa?" Gözleri sessiz bir vahşilikle benimkilere kilitlendi. "Ailemizi kurmak için mi?" Bir an durakladı. "Lanet olası bir yosun ve parıltı imparatorluğu kuracağım."

BÖLÜM 15

AMELIA

Herkes hafta sonu için dalgalar halinde geliyor. Öğle yemeği hazırlıklarının yarısı tamamlandı bile. Mutfak sarımsak ve biberiye kokuyor, hareketlilik ve şarap gibi dökülen sohbetlerle canlanıyor. Sesler yüksek değil, ama katmanlı. Aidiyet, anılar ve yavaşça açığa çıkan sonsuzlukla.

Ev tamamen uyanmış gibi hissediliyor.

Dışarıda bir yerde Luna periler hakkında bağıyor, Sarah ise çok ciddi bir şekilde "Peri kurallarını uydurup durma Luna. Periler öyle parıltı kullanmazlar" diyor.

İçeride Gage domatesleri dilimliyor. Her zamanki gibi sakin. Tamamen kontrol altında. Bu gün onun başına gelebilecek hiçbir şeyi kolaylıkla halledemeyeceğini biliyorum, çünkü bu yetenek onun doğasında var. Yardım etmeye çalışıyorum, ama çoğunlukla onu izliyor ve bu yeteneğin yarısına bile sahip olmayı diliyorum.

Sonra ön kapı gıcırdayarak açılır ve Tim'in sesi evin içinde dramatik bir şekilde yankılanır. "EĞER ATIŞTIRMALIK YOKSA, DÖNÜŞÜM BAŞLIYOR."

Bir dakika sonra mutfağa girer ve sırtarak, "BU MUTFAKTA PEYNİR TABAĞI OLSA İYİ OLUR!" der.

Pencere köşesinde bağdaş kurmuş oturan Marin, pencere pervazına dizdiği otlardan başını kaldırmıyor. "Brie peyniri ve bir ilahi ile o adamı çağırabilirsin."

Gage tek kelime etmez. Sadece sola doğru hareket eder, buzdolabını açar ve içinden bir şeyler çıkarmaya başlar. Brie peyniri. Manchego peyniri. Keskin çedar peyniri. Sadece bunun için aldığını bildiğim bir parça yaşlı parmesan peyniri.

Kapalı bir kaptaki dilimlenmiş elmalar. Küçük bir tabakta şekerlenmiş cevizler. Ve tabii ki, Marin'in adının parlak mürekkeple yazıldığı incir reçeli kavanozu, onu çok sevdiğini bildiği Avelen Hollow'daki küçük dükkandan onun için sipariş ettiği.

Tim'in saat 2'den önce duygusal olarak çökmesini önlemek için tam olarak kaç peynir gerekeceğini biliyormuş gibi tabağı hazırlamaya başlar. Çünkü Sinclair kardeşler peynir ve dramatik başa çıkma mekanizmalarıyla yaşıyor. Ve Gage insanların neye ihtiyacı olduğunu asla unutmaz. Onlar bunu yüksek sesle söylemeseler bile.

Onun ve Tim'in birbirlerini henüz tam olarak anladıklarını sanmıyorum. Ama Gage her zaman kaosa sakinlikle karşılık verir ve Tim bunu büyüleyici buluyor gibi görünüyor. Sanki hala sınırları zorlayarak sınırların nerede olduğunu anlamaya çalışıyor gibi.

Hepimiz hala birbirimizi tanıyoruz. Blacks ve Sinclairs aileleri.

İşte durum bu. Bu hafta sonu, bu düşün, bu dolup taşan mutfak.

Peri taşları, kristal demetleri, Tim ve Colin'in aylarca burada yaşamış gibi buzdolabını açmaları ve Black kardeşler arasında daha önce garaj yolunda başlayan ve o zamandan beri bitmeyen fantezi futbol çekişmesinden oluşan bir öğrenme eğrisi.

Gage peyniri yerleştirmeye başladıktan sonra Tim tam iki saniye sessiz kalır. Sonra, "Tamam. Bu kabalık. Dürüst olmak gerekirse? Bu duygusal bir pusu." Tahtayı işaret eder. "Brie, Manchego, parmesan, elma dilimleri, şekerlenmiş ceviz? Sadakatimi kazanmaya mı çalışıyorsun?"

Marin şimdi ona bakar. "Senin sadakatin yok. Senin arzuların var."

"Evet," diye onaylar Tim. "Ve bu, hepsini küçük altın kaşıkla karşılıyor."

Aşağıya bakıyorum ve tabii ki trüf balının yanında küçük altın bir kaşık duruyor. Çünkü Gage sadece peynir tabağı hazırlamıyor. Sevdiğim herkesi duygusal olarak beslemek için, sanki taktiksel bir görevmiş gibi, tüm duyuları harekete geçiren bir sunum hazırlıyor.

Colin, kollarını kavuşturmuş, yanımdaki tezgaha yaslanmış, her şeyi birinin izlediği gibi izliyor.

bilimsel vaka çalışması. Gage'i seviyor. Bunu biliyorum. Ama Colin, Tim gibi aceleci davranmıyor. İzliyor ve bekliyor. Emin olmak istiyor.

Yüksek sesle söylemedi, ama ne yaptığını biliyorum. Verileri kaydediyor. Gage'in hayatımda nasıl bir yer edindiğini izliyor. Şüphe etmek için bir neden aramıyor. Sadece, sonsuza dek ona güvenmekle doğru kararı verdiğimden emin olmak istiyor.

Tim, reçel kavanozunun üzerindeki parlak etikete bakıyor: *MARIN'IN. ENERJİK OLMADAN AÇMAYIN.* "Şimdi reçele etiket mi yapıştırıyorsun etiketliyorsun, Black?"

"Ben yapmadım," diyor Gage, hala peyniri bir araya getirmeye odaklanmış halde. "Öyle geldi."

"Ekstra parmesan mı aldın?"

Gage ona bakar. "Senin ve kız kardeşinin parmesan sevgisini unutacağımı mı sanıyorsun? Buzdolabında ikinize bir hafta yetecek kadar var."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Tim, sesinde hayranlık var. "Ben, şahsen, seni Sinclair olarak taçlandırmaya hazırım."

Gülmekten kendimi alıkoyamıyorum ve hemen gözyaşlarıma boğuluyorum. Henüz saat 13:00 bile olmamasına rağmen duygusal olarak çok dengesizim.

Yan kapı açılır ve Gage'in kardeşleri bize katılır. Kulübelerine yerleşmişler ve arazide yürüyüş yapıyorlar. Black kardeşler birlikte dinlenirken yaptıkları her şeyi yapıyorlar. Muhtemelen futbol hakkında konuşuyorlar. Ve sadece sessizliğin burada yapmasını gerekeni yapmasına izin veriyorlar.

Callan ilk olarak ekmek sepetine doğru yönelir. "Marin bir şeyler pişiriyor gibi kokuyor."

"Sadece kutsamalar," diyor. "Tabii kimse izinsiz ay reçeline dokunmazsa."

Evet, Marin reçelini çok sever. Ay reçelini Avelen Hollow'daki çiçekçi Bloom & Bury'den almıştır. Şey, bir nevi çiçekçi. Aynı zamanda biraz da cadı gibidir. Ve belki de bilinçlidir. Gage'in bu sabah incir reçelini aldığı dükkanın aynısı.

Dükkanı Bayan Rosewood işletiyor. Tamamen siyah keten giyiyor ve sanki bir zamanlar ayla çıkmış gibi konuşuyor. Marin, Blackbriar'a benimle geldiğinde beni oraya sürükledi ve kalbimdeki yaraya hitap eden bir çiçek seçmem gerektiğini söyledi. Ona böyle bir çiçeğim olmadığını söyledim. Bayan

Rosewood bana tam beş saniye baktı, sonra bana kurutulmuş bir şakayık uzattı ve şöyle dedi: "Hala nazikçe sevmek için öğrenme aşamasında olan tarafın için."

Şimdi haftada bir kez oraya gidip çay içiyormuş gibi yapıyorum.

Reçel kadife bir ambalaj içinde, "ay titreşimi ve yumuşak kapanışlar" hakkında el yazısı bir notla birlikte geldi. İçinde ne var bilmiyorum. Marin güvenli olduğunu söylüyor ama aynı zamanda sadece doğru duygusal durumda olduğumda yememi söyledi. Doğru duygusal durumun ne olduğunu hiç bilmediğim için, onu asla tatmamaya karar verdim.

Ethan, Marin'e bakıyor. "Ay reçeli de neyin nesi?"

"Meyve şeklinde keder, tabii ki," diyor, sanki *bunu bilmezsin de ne yaparsın* gibi.

"Doğru," diyor, daha da şaşkın bir ifadeyle. "Elbette."

"Azalan ayın altında yapılır," diye açıklıyor, "ve yumuşak keder çıkarma için gül kuvarsiyle kutsanır. Duygusal olarak akıcı ya da ruhsal olarak alev geciktirici değilseniz dokunmayın."

Ethan bir anlığına ona bakar, sonra sanki ona önemli bir şey söylemiş gibi geniş ve rahat bir gülümsemeyle gülümser. "Evet, tamam," der. "Bunu anlayabiliyorum. Bu, reçelin gölge işi."

Sonra hala gülümseyerek Gage'e bakar ve fısıldayarak ekler, "Senin halkın çok yoğun."

Gage, hiç etkilenmeden, yaptığı işe devam eder. O da odayı tarayarak, sessizce gelenleri ve ihtiyaçlarını belirlemektir.

Bradford mutfak adasının etrafında yavaşça dolaşarak tüm yiyecekleri inceliyor. Trüf balına odaklanıyor ve bunu tadını çıkarmayı ve yediği için kimseden özür dilemeyi planlayan bir adamın kendine güveniyle kaşığı eline alıyor.

Onu tatmadan önce, Kristen içeri girer ve aniden onun yanında belirir, kaşlarından biri yukarı kalkmıştır. "Onu gerçekten yiyecek değilsin, değil mi?"

"Sadece lezzetini kontrol ediyordum," der o, sakın bir sesle.

"Mmhmm." Kaşığı elinden alır. "Sevimli davranmaya çalışma, senatör. Bu oyunu daha önce de gördüm. Öğle yemeğinden önce kavanozun yarısını yiyeceksin."

Dudakları, onunla tartışmak istermiş gibi seğirir. Ama durum hiç de öyle değildir, çünkü gözlerindeki bakış çok farklı bir şey ifade etmektedir. Bu sevgidir. Rahat, açık, derin bir eğlence dolu sevgi. Bu bakış, her seferinde kaşığı ve ağzından çıkan her cevabı ona çalmasına izin vereceğini ve yine de ona bunun için teşekkür edeceğini söylemektedir.

Ethan başını salladı ve yine sıırttı. "Dostum, ona resmen aşık olmuşsun. Açıkçası çok ilham verici."

"İlham verici mi?" Callan burun kıvrır. "Bu neredeyse endişe verici. Kristen kaşını kaldırmayı düşündüğü anda Bradford hemen pes ediyor."

"Hayatımı önemsiyorum," diyor Bradford, hiç sarsılmadan. "Ve evliliğimi."

"Stratejik teslimiyet onun kitabında hala bir zafer," diyor Kristen.

Ethan ona başını sallar. "Evet, daha çok öyle. O kazanmaya değer veriyor. Bu yüzden fantezi playoffları yaklaşırken artık dayanılmaz olmaya başladı."

"Dayanılmaz mı?" diyor Callan. "Bir maç kaybettin ve tüm yedek oyuncularını öfkeyle bıraktın. Uygulama istediğin kadar dramatik olmana izin vermediği için, bırakılamayacak olanlar hariç."

"Altı sakat oyuncum vardı," diye mırıldanıyor Ethan. "Ve uykuyu pazarlık konusu olarak gören bir bebeğim."

"Mazeret gibi geliyor," Hayden yanımda mırıldanıyor, mesaj yazdığı telefonundan başını kaldırmaya tenezzül etmeden.

"Gerçek gibi geliyor," diye karşılık verir Ethan.

Kristen, Callan'a bakarken tahtadan bir üzüm çalar. "Dikkatli ol Callan, yoksa Liv sana yapmamamı söylediği halde 'atmosfer için' yedek bir tight end'i oyuna soktuğun için playoff maçını kaybettiğin zamanı hatırlatırız."

Ethan sırtıyor. Bradford karısına "*o benim kadını*m" diyen bir bakış atıyor. Hayden ise yanımda kıkırdıyor.

Şu anda ekmek kesen Gage, "O atmosferi oynadı. Kaybetti. Liv onu uyarmıştı. Adil görünüyor," diye araya girer.

O bunu söylerken Maddie kapıda belirir, Annalise göğsüne kıvrılmış, uykuya dalmıştır. Maddie, belinden sıkılaştıran ve yakası derin bir pas rengi keten elbise giymektedir. Elbisenin eteği

botlarının etrafında yumuşak ve yavaşça sallanıyor ve katlanmış leopar desenli manşetler, tüm kıyafeti istemeden daha da havalı gösteriyor.

Saçları açık, dağınık, altın sarısı ve güzel. Yanakları kızarmış. Ve bir şekilde, doğumdan beş ay sonra, uyuyan bir bebeği kucağında tutarken, sadece varlığıyla insanların dikkatini çekiyor.

Ethan onu gördüğünde yüzü tamamen değişiyor. Sırtışı kayboluyor. Şakaları unutuluyor. Karısına, sadece nefes almanın nedenini gördüğünde ortaya çıkan o yıkık yumuşaklıkla bakıyor.

Maddie bunu görür. Gülümser. Ve doğruca ona doğru yürür.

Annalise'i sanki bebek tutmak için yaratılmış gibi tutuyor. Sanki annelik, onun hiç öğrenmesi gerekmeyen bir şey değilmiş gibi. Bunun doğru olmadığını biliyorum, çünkü gözyaşlarını gördüm ve Ethan'a yaptığı telefon görüşmelerinde sanki ikiye bölünüyor gibi sesini duydum. Ama şu anda, bunu hiç çaba harcamadan yapıyor gibi görünüyor. Bu, benim asla başaramadığım bir şey.

İstemiştim. Tanrım, denedim. Kitaplar okudum. Dersler aldım. Programlar yaptım, önemli aşamaları takip ettim ve yine de geceleri banyoda ağladım, çünkü Sarah'yı nasıl uyutacağımı bilemiyordum. Başarısız olduğumu ve bu başarısızlığımın kalıcı olacağını hissediyordum.

Ben öyle elbiseler giymiyordum. Tükürük lekeli kapüşonlu sweatshirtler ve korku giyiyordum.

Belki de benim durumum, sahip olmadığım destek nedeniyle farklıydı. Ve ihtiyacım olan şeyi nasıl isteyeceğimi bilmediğim için, ama yine de bazen Maddie'ye bakıp bir dersi kaçırmış mıyım diye merak ediyorum. Herkese bir el kitabı dağıtılan gizli bir toplantı varsa, ben onu hiç bulamadım.

Callan, Ethan'a yarı kendini beğenmiş, yarı eğlenmiş bir bakış atar. "Huh. Az önce Lissy'nin uykuyu boykot ettiğini söylediğine yemin edebilirim. Şu anda çok uykulu görünüyor."

Kristen ona gözlerini devirdi, sonra Madeline'e gülümseyerek baktı. "Maddie bebeklerin dilini anlıyor."

Ethan, Annalise'i kollarına alır, onu kucaklar ve başparmağıyla nazikçe yanağını okşar. Callan'ın ukala yorumunu görmezden gelerek, Maddie'ye sevgiyle bakar ve "Evet, öyle. Her gece The Sleep Thief'i yatırmak zorunda kalsaydım, başım belaya girerdi" der.

Telefonla konuşmak için mutfaktan bir dakikalığına ayrılan Tim, Ethan konuşurken geri döner ve ağzında kim bilir nereden bulduğu bir grissini vardır. O anı hiç umursamadan Madeline'e bakar ve "Tamam, ama neden tam anlamıyla tanrıların bir lütfu gibi görüldüğünü açıklayabilir misin? Bugün üç espresso içtim, iki kez sinir krizi geçirdim ve bir varoluş krizi yaşadım, sen ise içeri girip şöyle görünüyorsun" der ve grissiniyle ona doğru çılgınca işaret eder. "Cildinin bu kadar güzel olması gerçekten rahatsız edici. Parlıyorsun. Ben ise otomat makinesinden çıkmış gibi görüyorum."

Madeline gülüyor. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, Tim." Kardeşime sadece başımı sallıyorum.

Tim Sinclair, ergenlikten beri güzellik ve cilt bakımı konusunda duygusal bir döngü içinde.

Gage ona, uğruna öleceğın insanlara ayırdıgın türden bir bakış atar, ama önce onlara oturmalarını söyler. "Bu hafta grup sohbetine en az altı cilt bakımı krizi gönderdin. Bir daha eksfoliyantlardan bahsetmeni istemiyorum." Bir süre sonra ekler: "Adil olmak gerekirse, cildin hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Ne tür bir panik rutini uyguluyorsan, devam et."

Tim, şövalye unvanı almış gibi sırtıyor. "Teşekkürler. Ben buna 'nemlendir ve duygusal olarak çözül' diyorum."

Herkes gülüyor.

Ama ben gülmüyorum. Sadece Gage'e bakıyorum. Yoğun, kontrollü, duygusal olarak dengeli kocam. Tim ile "Seni seviyorum" ve "Lütfen bu konuyu kapatır mısınız?" arasındaki dengeyi kurabilmeyi başaran tek kişi. Ve bunu, kardeşimin sonsuza kadar değer vereceğini bildiğim, dolaylı bir övgüyle yapıyor.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

Telefonu arkasındaki mutfak tezgahından titrer ve dönüp mesajı okur. Cevap yazıp gönderdikten sonra, herkese bakar. "Annemle babam gecikecekler. Önce yemeğe başlayın diyorlar."

O bunu söylerken Olivia yan kapıdan içeri girer, sanki bir davayı kazanmış gibi görünür. Callan'dan daha geç gelmek zorunda kalmıştır

Çünkü işi onu alıkoydu. Dizüstü bilgisayar çantası omzuna asılı, güneş gözlüğü hala saçının üstünde ve yüzünde, birine boyun eğdiren bir e-posta yazdığını gösteren bir ifade var.

"Tamam, dışarıdaki öğle yemeği masasını kim hazırladı?" diye sorar, daha içeri girmeden. "ünkü dışarısı sanki bir dergi çekimi gibi görünüyor ve bir sonraki akşam yemeği partisi için kimi davet edeceğimi bilmem gerekiyor."

Marin hemen yüzü aydınlanır. "Ben ve Maddie."

Madeline, Marin'e hayranlıkla bakarken başını sallar. "Hepsi Marin'in eseri. Ben sadece bana söylediğini yaptım. Marin o muhteşem çiçek demetlerini tek başına yaptı. Yani, bahçeden yapraklar ve çiçekler topladı ve onları bir ip ile birbirine bağladı. Sonra mumları, uyumsuz pirinç mumlukları ve eski cam vazoları topladı ve hiç düşünmeden hepsini masanın üzerine dağıttı. Ve *bunu* yarattı." Gülümser. "Dekorasyon konusunda korkutucu derecede iyi."

Olivia da gülümser ve çantasını masanın üzerine koyar. "İyi. Korkutucu kadınları severim."

Odaya bakınıyorum.

Tim'e, Ethan ve Colin'e zeytinyağı hakkında dramatik bir monolog yapan Tim'e.

Liv ve Maddie'ye, Marin merkez süslemesinin fizik kurallarını yeniden yazarken gülüyorlar.

Callan karısına uzanırken Kristen'ın Bradford ve Callan'la dalga geçmesine.

Hayden'a, her zamanki gibi sessizce e-postalarını kontrol ederken, hiçbir şey söylemeden, sadece bizimle birlikte olmaktan mutlu, sakin ve rahat.

Tek eliyle servis tabağını, diğer eliyle kalbimi tutarak Sinclair-Black öğle yemeğini tek başına idare eden kocama.

Bu mutfak, *bu aile*, yaşayan, nefes alan bir şey gibi geliyor bana. Sadece kan bağıyla ya da evlilikle değil, seçimle bir arada tutulan bir aile. Ve bir şekilde, ben de bunun bir parçasıyım.

Bir şekilde, bu artık benim hayatım.

"Hey," diyor Hayden yanımda sessizce.

Dönüp ona baktığımda, beni izlediğini görüyorum. Nazik ve hazır. Sanki ben konuşmadan önce dinliyormuş gibi.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Çok hızlı. Çok otomatik.

İsrar etmiyor. Sadece izliyor ve benim kelimelerimi bulmamı bekliyor.

Nefes veriyorum. "Bu çok fazla. En iyi şekilde."

Ve öyle.

Gürültülü, sıcak ve biraz baş döndürücü.

Göğsüm dolmuş gibi hissediyorum. Sanki çok hızlı konuşmaya çalışırsam, bu odadaki herkesin farklı bir şekilde evimdeymiş gibi hissetmesinden başka bir neden olmadan ağlayabilirim.

Belki de tüm bu büyük duyguları hissetmemin sebebi budur. Buradaki herkes beni tamamen, sevgiyle kabul etti ve benden sadece kendim olmam dışında hiçbir şey istemedi.

Bunların hepsi gerçek. Kaotik, evet. Ama benim. Ve bunu içimde biraz kırılmadan nasıl tutacağımı her zaman bilmiyorum.

Bir kez başını sallar. "İyi." Tek söylediği bu, ama çoğu insanın bütün bir konuşmada ifade edebileceğinden daha fazlasını ifade ediyor. Onun ilgilenme şekli sessizdir, ama önemli olan her açıdan gürültülüdür.

"Tamam," diyor Gage. "Tim hepsini yemeden önce yemeği dışarı çıkaralım."

İnsanlar harekete geçer. Tabaklar kaldırılır. Şarap şişeleri elden ele dolaşır. Tim getirdiği espresso brownielerini alır. Ve sonra herkes dışarı çıkar, güler ve konuşarak. Tim'in dramatik çıkışının ardından ekran kapısı sallanarak kapanır. Ve geriye sadece Gage ve ben kalırız.

Ona bakıyorum. Fırtınamdaki sükunet. Her zaman beni ayakta tutan tek şey.

Yaklaşır, parmağını kolumun üzerinde gezdirir. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, ama bunun durumu hiç de yansıtmadığını biliyorum. Gage ve ben her zaman birbirimize karşı tamamen dürüst olduğumuz için, ona da dürüst davranıyorum.

"Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum," diye fısıldarım. "Sadece Blackbriar'a değil. Bütün bunlara. Bize. Kızlara. Bütün bu..." Mutfağı işaret ederim, herkesin az önce geçtiği kapıyı işaret ederim. "...hayata."

Ben konuşmaya devam ederken eli belimin alt kısmına kayıyor.

"Sanırım bir parçam hala birinin omzuma dokunup, burada fazla kaldığını söylemesini bekliyor. Bu tür bir sevgi ve ailenin bana ait olmadığını."

Gage'in gözleri yumuşamıyor. Daha da keskinleşiyor. Önemli bir şey olduğunda gösterdiği o sessiz tavrıyla sertleşiyor. "Bunun sensiz gerçekleştiğini mi düşünüyorsun?" Sesi inançla dolu. Hiçbir şüphe yok. "Bunların hiçbiri sensiz olmaz Amelia. Sen bu hayata öylece girmedin. Onu sen şekillendirdin. Benimle birlikte yarattın. Her bir parçasını."

Beni kendine doğru çeker.

Ellerim gömleğini bulur ve onu sıkıca tutarım. Kendimi güvende hissetmem gerektiğinde her zaman uzandığım yer.

Ve o da bana izin veriyor.

Sadece benimle birlikte nefes alıyor. İhtiyacım olduğunu bildiği şekilde beni tutuyor. Teşekkür etmiyorum.

Gerek yok. O

biliyor.

"Hadi," diye fısıldıyor, dudakları başımın üstüne değiyor. "Gidip arkadaşlarımızla yemek yiyelim."

BÖLÜM 16

AMELIA

On dört kişilik bir masada oturuyorum. Masada dört çeşit peynir, bu sabah kesinlikle burada olmayan pirinçten bir şamdan ve Marin'in "titreşimsel destek ve masa ortası estetiği" için serdiği ay temalı kehanet kartları var.

Uzun ahşap masa, evin arkasındaki açıklıkta uzanıyor, yosunlu ağaçlar ve dağınık kır çiçekleriyle çevrili. Yukarıda, kalın sarmaşıklar ve sarkan çiçekler bir gölgelik oluşturuyor, masanın etrafına yerleştirilmiş ahşap direklere bağlı gizli halatlara dolanıyor. Şamdanlar dalların arasında sallanıyor, sanki artık ormanın bir parçasıymış gibi öğleden sonra ışığını yakalıyor. Fenerler altın rengi parıldıyor. Masa boyunca, uyumsuz tutucularda mumlar titriyor ve keten peçeteler ile vintage cam eşyaların üzerine yumuşak gölgeler düşürüyor. Sandalyelerin sırtlarına katlanmış battaniyeler, sıcak ve rahat bir ortam yaratıyor. Ve başlıkta, neredeyse görünmez olan Gage'in gizli ısıtma panelleri, serin sonbahar havasını kaybetmeden tüm alanı sıcak tutuyor.

Vahşi ve güzel. Biraz dağınık. Biraz büyülü. Kesinlikle en iyi şekilde rayından çıkan bir aile öğle yemeği için mükemmel bir düzenleme.

Luna az önce peri kraliçelerinin düğünleri yönetip yönetemeyeceğini sordu. Marin bize çiçek büyüleriyle mikro dozlar uyguluyor. Ve Tim, herkesin "düğün rolünü" içeren yer kartları hazırladı.

Marin "Vibe'ın Koruyucusu". Çünkü tabii ki. Tim'in sözleri, benim değil.

Hayden "Sarhoş Gerçeklerin Gizli Bekçisi"dir. Tim, Hayden'ın her şeyi bildiğini ve hepsini mezara götüreceğini düşünüyor.

Olivia "Duygusal İlk Müdahaleci" çünkü sana iyi olup olmadığını sormuyor; zaten biliyor ve ona göre tepki veriyor.

Peki benim kişisel favorim kim? Kristen, "Takıntılı Takım Elbiseli Erkeklerin Koruyucusu" çünkü kardeşim, Black kardeşlerin çene hatlarının küçük bir savaş başlatabileceğini düşünüyor ve Kristen'ı gerektiğinde hepsini kontrol altına alabilecek kişi olarak ilan etti.

Tüm bunların ortasında, Gage ve kardeşleri, sanki etrafımız mumlar, çiçekler ve Maddie'nin Marin'in "kolektif enerjik uyum" için buraya koyduğunu söylediği kristal demetiyle çevrili değilmişiz gibi, fantezi futbol stratejisi hakkında rahatsız edici derecede ciddi bir konuşma yapıyorlar.

Gage yanımda, bir eli uyluklarımın üzerinde, asla kaldırmadığı sessiz bir iddiada bulunuyor.

Masanın aşağısında, ailelerimizin görüntülerini yakalıyorum. Bu hissi asla unutmamak için fotoğraf albümüne eklemek istediğim küçük anlar.

Kristen şarabını yudumlarken, bakışlarıyla Bradford'un peynir tüketimini sessizce kontrol ediyor.

Olivia ve Callan, her zamanki gibi önce o yemeği deniyor, sonra hiçbir şey söylemeden ona bir lokma uzatıyor, çünkü görünüşe göre o adam karısının damak tadını çok iyi biliyor.

Masanın ilerisinde Ethan, Sarah'nın yanında çömelmiş, ona diyafram açıklığını açıklarken kamerasını sabit tutmayı gösteriyor. Sarah, Ethan'ın cevaplayabileceğinden daha hızlı sorular soruyor, gözleri parlıyor, parmakları kontrolü ele almak için kıpır kıpır. Ethan yeni bir din bulmuş gibi görünüyor. Çoğu kişi, asi Black kardeşin felsefi temalara göre düzenlenmiş bir kitaplığı olan ve çocuklarla doğal bir şekilde iletişim kurabilen sabırlı bir dev bir inek olduğunu tahmin edemez. Sarah her saniyesinden keyif alıyor. Ve benim kalbim de buna esir düşüyor.

Yanlarında, Colin, Maddie'nin iki eliyle yemek yiyebilmesi için Annalise'i tutmakta ısrar ediyor. Maddie, onu düşürecekmiş gibi şüpheyle ona bakıyor, ama Colin, "Ben sadece isimde amca değilim. Bir ara Sarah'ya o kadar çok baktım ki, aşk hayatım mahvoldu. Ben hallederim." Annalise ona hemen ısınır ve hemen gömleğine salya akıtmaya başlar. O bunu neredeyse fark etmez. Ya da umursamaz.

Ve Hayden. Zavallı Hayden, Tim ve Marin arasında sıkışıp kalmıştır, hiçbir erkeğin ilaçsız dayanamayacağı bir durum. Tim, "nefesini çok fazla ifade ettiği" için kazara keçi yoga dersinden atıldığı hikayesini anlatırken, Marin ise onun sinir sistemini sakinleştireceğine yemin ettiği bir şeyle havayı püskürtüyor. Hayden ikisine de kibarca başını sallıyor, ama eminim ki ruhu masadan çoktan ayrılmıştır. Marin'in "erkeksi yarayı yumuşatmak için" tabağına koyduğu minik gül kuvarsını bile fark etmemiştir.

Sürekli kahkahalar duyuluyor. Yüksek sesli değil. Zorlama değil. İnsanlar birbirleriyle güvende hissettiklerinde çıkan türden kahkahalar. Sanki her zaman böyleymiş gibi. Sanki her zaman birbirimize aitmişiz gibi.

Sohbette bir duraklama oluyor. İnsanlar içkilerini yudumlarken, son zeytinleri paylaşıırken ve yemeklerin etkisiyle yarı uykulu gibi davranmıyorlarmış gibi davranırken, kısa ve huzurlu bir sessizlik oluyor.

Ve tam o anda Tim, kimse istemediği bir TED konuşması yapacakmış gibi ayağa kalkar. "Tamam," der. "Kimse tek bir makaron veya rustik tart dokunmadan önce, bir şeyi anlamanızı istiyorum."

Kraliçe'nin mücevherlerini sergileyen birinin ciddiyetiyle bir tabak kurabiyeyi havaya kaldırır. "Bunlar espresso kurabiyeleri. Ev yapımı. Elle yuvarlanmış. Üç kez test edilmiş. Lezzet, doku ve duygusal arınma açısından dengeli. Çiğnenmesi zor. Karmaşık. Açıkçası, ruhani bir deneyim." Bir anlık duraklama. "Yani bedava değiller."

Tabağı, sanki tören sunusuymuş gibi masanın ortasına koyar. "Giriş ücreti, yumuşak bir gerçek. Sadece kırılganlık. Yalan yok, kaçamak cevap yok ve 'aileme minnettarım' gibi yüzeysel saçmalıklar yok. Derinlik istiyorum. Duygular istiyorum. Lanet olası ruhunuzu bir tepside istiyorum."

Bir duraklama olur. Sandalyeler kayar. Gage'in kardeşlerinden biri gerçek bir çaresizlik gibi bir ses çıkarır.

Tim sırtıyor. "Kurabiyeleri mi istiyorsun? Bana yarayı göster."

Kimse kıpırdamıyor ve ben gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. Bu tam Tim'e göre. İnsanlarla bağ kurmaya çalışırkenki hali tam ona göre. Ve Black ailesinden hiç kimsenin onun gibi biriyle tanışmadığından eminim.

Hiç kimsenin ilgilenmeyeceğini düşünürken, Hayden uzanıp bir kurabiye alıyor. Gage'e bakıp şöyle diyor: "Gage her zaman bizim için dayak yedi, böylece bizim yememize gerek kalmadı. Amelia, ailemiz dışında onun için dayak yiyen ilk kişi." Gözleri benimkilere takılıyor. "Kardeşimi seninle olduğu kadar mutlu gördüğüm hiç olmamıştı."

Boğazım düğümlenir.

Söylediği sözler değil, ama bu sözler beni derinden etkiliyor. Bu sözlerin *Hayden'dan* gelmesi.

Sessiz, dikkatli, stoik Hayden. Her şeyi gören ama neredeyse hiçbir şey söylemeyen Hayden. Ve şimdi beni, sanki beni *kalıcı olarak* kabul etmiş gibi izliyor. Sanki Black kardeşlerin kimi kabul edeceklerine karar vermek için kullandıkları imkansız kontrol listesini fazlasıyla geçmişim gibi.

Yutkunarak, bana verdiği şeye göre çok yetersiz kalan bir baş sallama ile karşılık veriyorum. Ama şu anda elimden gelen tek şey bu, çünkü konuşmaya çalışırsam ağlamaya başlayabilirim.

Gage'in eli uyluğumu sıkıca kavrar ve ben ona yaslanarak nefes veririm.

Tim, sanki biri ona tasarımcı botları ve duygusal olarak ulaşılabilir erkekler sunmuş gibi ve duygusal olarak uygun erkekler sunmuş gibi.

"Tamam," diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Bu mu? Bir kurabiye için böyle ödeme yaparsın."

Hayden'a dramatik bir şekilde işaret eder, sonra alkış beklermiş gibi masanın etrafına bakar. "Hepiniz az önce olanları gördünüz mü? Bu gerçekçiydi. Bu *gerçektir*. Bu, bu alıştırmamanın geri kalanı için duygusal standarttı. Bundan sonra buraya sulandırılmış şükran günlüğü saçmalıklarıyla gelmeyin."

Hayden'ın gerçek bombasından sonra masa sessizleşti ve ben hala duygusal olarak sarsılmış durumdayım. Sarah ise ikisi de değil. O, çok spesifik bir ihlale odaklanmış durumda.

"Dil," diyor Tim'e bakarak, kaşlarını kaldırarak, var olan tüm sert kütüphanecileri taklit ederek.

"Söylediğim her şey tutkulu bir vurgu içindi," diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki Papa'nın önünde küfür ederken yakalanmış gibi ona bakıyor. Kendisini otobüsün önüne atacağı kadar küçük, yargılayıcı bir Papa.

Kadın onun gerekçesini kabul etmiyor. "Sen *boktan* ve *saçmalık dedin*."

"Bir noktaya değiniyordum," diye tartışıyor, iki eliyle de çılgınca hareketler yapıyor. "*Derin* bir noktaya."

Kadın elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır. "Küfür kavanozuna borçlusun." "Yine mi? Zaten seksen bir dolar ve imzalı Taylor Swift'in imzalı plağına borçluyum," diye söylenir Tim, sanki kız onu iflas ettirecekmiş gibi. "Kural kuraldır," der Sarah.

Gage yanımda kıkırdarken, Tim iç çekip "Bir canavar yarattım" diyor.

"Canavarı *ben* yarattım," diye düzeltiyorum, ifadesiz bir yüzle.

"Haklısın." O ciddiyetle başını sallar. "Onu sıfırdan yarattın ve onu dünyaya küçük, ahlaki açıdan üstün bir büyücü gibi armağan ettin."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

Colin sıırıttı. "Adalet yerini buldu."

Tim cüzdanında bir dolar bulur ve dramatik bir iç çekişle onu uzatır.

Sarah parayı bana emanet eder ve ben de Maddie kurabiyeyle uzanırken onu bardağımın altına saklarım.

Masaya bakarak gülümser, sonra bana bakar. "Tamam, benimki bu," der yumuşak, titrek bir sesle. "Bu aile benim her şeyim. Hayatımın en kötü günlerinden birinde beni kurtardılar ve o günden beri beni sevmekten vazgeçmediler. Ve şimdi sen de onların sevgisini kazanacaksın."

Kocasına saf sevgi ve hayranlıkla bakıyor. Ve sonra, başka bir şey daha var. Ethan'a bir şey söylüyor gibi görünen uzun bir bakış ve Ethan'ın da kendi bakışıyla cevap vermesi.

Gerçek bir konuşma gibi görünen bu karşılıklı sessizliğin birkaç saniye sürmesinden sonra, Ethan gülümser ve Maddie'ye başını sallar, sonra dudaklarını onun dudaklarına değdirir. Kolunu sandalyenin arkasına uzatır ve masanın etrafına, ancak kendini beğenmiş, aşık bir kocanın mutluluğu olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bakar. "Görünüşe göre karımın şarkı söylemek ve beni

. Onun hamile kalma konusunda da yetenekli olduğunu keşfettim. Bir bebeğimiz daha olacak."

Masa patlar.

"Aman Tanrım!" Olivia, Ethan ve Maddie'ye bakarak coşkuyla bağırır. "İkiniz için de çok mutluyum!"

Callan kaşlarını kaldırır. "Onun daha yeni bir bebek *sahibi olduğunu* hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Farkındayım," diyor Ethan, hiç rahatsız olmadan ve sadece kendini kontrol edemeyen kocaların sahip olduğu türden bir özgüvenle parıldayarak.

Callan'ın kavisli kaşları bir gülümsemeye dönüşür. Kadehini kaldırarak kadeh kaldırır. "Hiçbir şeyden vazgeçmeme konusundaki inanılmaz yeteneğine. Bu yeteneğin sana her zaman şans getirsin."

Gage yanımda gülmekten boğulurken, Bradford ve Hayden'ın dudakları eğlenerek kıvrılır.

"Callan!" Olivia şok olur ama kocası sadece omuz silker ve kardeşine sıırtmaya devam eder.

"Bekle," diyor Tim. "Annalise kaç yaşında?"

"Beş aylık," der Gage, sesinde hafif bir dehşet duyulur. Eli uyluğumu sıkıca kavrar ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anlarım: iki bebek, uykusuz geceler, sadece hayatta kalma mücadelesi ve her şeyi bir arada tutan aşk.

Maddie gülüyor. "Açıkçası denemiyorduk. Sadece... oldu."

Kristen, yengesi Maddie'ye sevgiyle gülümseyerek başını sallar. "Oh, nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz. Kocan ellerini kendine saklayamıyor."

Ethan omuz silkiyor ve bir kurabiye alıyor. "Beni suçlayabilir misin?"

Tim elini kurabiyelerden uzaklaştırır. "Hamileliği duyurmak duygusal gerçeklik sayılmaz."

Ethan ona bakar. "Peki ya şuna ne dersin: Baba olmak beni çok korkutuyordu, ama bu şimdiye kadar yaptığım en iyi ikinci şey. Ve karım her yıl hamile kalsa bile, mutlu bir şekilde uykusuz geceler geçirmeye, bezlerini değiştirmeye ve ona yeniden aşık olmaya devam edeceğim."

Maddie'nin gözlerinin parladığını görüyorum ve ben de aynı şeyi hissediyorum. Partnerinin seni yüksek sesle sevdiğini görmekten kaynaklanan o acı.

Tim Ethan'ı işaret eder. "Tamam, işte böyle insanları mahvedersin. Kendimi iyi hissetmiyorum, yakında çimlere uzanıp ruhumu yenilemek için toprağa doğru çığlık atacacağım."

Ethan sırtarak kurabiyesini alır ve hepimiz hamilelik hakkında konuşmaya başlarız. Mutluluk, tebrikler ve onun pahasına biraz daha hafif alaylar vardır. Ve sonra, yavaş yavaş, herkes birbirine biraz daha açılma ritmine geri döner.

Bundan sonra gerçeğin geri kalanı daha kolay ortaya çıkar. Bazıları komiktir. Bazıları sessizdir. Birkaç tanesi, kimsenin beklemediği kadar duygusaldır. Ama kimse vazgeçmez. Genelde her şeyi kendine saklayanlar bile.

Nedenini bilmiyorum, ama bu masada bir arada olmak, insanları daha yumuşak konuşmaya, daha yakın oturmaya, biraz kırılmalık göstermeye itiyor.

Sonunda, enerji değişir ve hepimiz tabakları ve bardakları toplamaya başlarız. Masayı temizlemeyi bitirdiğimizde Gage'in ailesi gelir, sıcak kucaklamalar ve sevinçle karşılanırken Tim son kurabiyesini ağzına tıktırır.

Kızlar, Ethan ve Maddie'yi de yanlarına alarak peri bahçelerine geri dönmek için yalvarırlar. Sarah ve Luna, Annalise'e hayran kalmışlardır, bu da Ethan ve Maddie'nin bu hafta sonu birlikte vakit geçirmek istedikleri kişiler listesinin en başında oldukları anlamına gelir.

Ailenin geri kalanı dağılıyor.

Gage'in ailesi, yerleşmek için kulübelerine gider. Öncesinde ikisi de düğün için burada olmaktan ne kadar mutlu olduklarını bana söylerler. Oğullarının evlendiğini görmekten.

Kristen ve Bradford, ellerinde taze kahveyle oturma odasına doğru yürürlerken, insanların anılarını silmeyi mi yoksa sahte anılar yerleştirmeyi mi seçecekleri konusunda derin bir sohbete dalmışlardır. Bu, Kristen'in tipik sorularından biridir; evlendiklerinden beri Bradford'a sorduğu türden bir soru. Ve tabii ki, Bradford bunu ciddiye alır. Her zamanki gibi ona düşünceli bir cevap verir. Bazı çiftler sevdikleri filmler ve yapmak istedikleri geziler hakkında konuşurlar.

Bu ikili ise gerçek hayatta uygulamaya hazırlık yapar gibi varsayımsal senaryolar tartışır.

Callan ve Olivia bir şişe şarap ve iki kadeh aldıktan sonra dışarı çıkarlar.

Colin bahçeye kaybolur ve Regency dönemine giriyormuş gibi yıpranmış bir bankta uzanır.

Tim ve Marin mutfaktaki iek demetlerinin yanında durup, gl kuvarsının ağlamak için geçerli bir mazeret mi yoksa sadece duyguları güçlendiren bir şey mi olduğunu tartışıyorlar.

Hayden tek kelime etmeden dışarı çıkar. Her zamanki İrlandalı veda tarzı. Ortam bu kadar duygusal olduğunda asla uzun süre kalmaz.

Gage elimi tutar.

Yukarıya ıkıyoruz, avucunu avucuma sıkıca bastırıyor, yatak odamızın kapısı arkamızda yumuşak bir sesle kapanıyor, aşağıdan sesler yükseliyor.

Sonra sadece biz kalıyoruz. Kocam. Kolları. O ateşli bakışı. Beni sıkıca kendine çekiyor, elleri saatlerdir kendini tutuyormuş gibi sahiplenici bir şekilde vücudumda dolaşıyor. Kokusu her zamanki gibi beni sarıyor her zamanki gibi beni sarar, asla doyamayacağım bir uyururucu gibi.

Parmakları, bu sabah ondan çaldığım gömleğin kenarını bulur ve bir elini gömleğin altına kaydırır. Başparmağı, Tim'in bizi oğleden sonra ayrı tutmak için ayırmasına belki de sadece on dakika kaldığını umursamıyormuş gibi karnımın derisini okşar. Kardeşimin duygusal olarak damgaladığı bekarlığa veda partisi ve kızlar partisi, bir şekilde kabul ettiğimiz bir şeydi.

Yapabileceğim milyonlarca başka şey var. Yarın için rujumu seçmek. Yapılacaklar listesi. Görmezden geldiğim küçük bir düğün günü sa krizi. Ama bunların hiçbiri önemli değil. Çünkü Gage ellerini üzerime koymuş ve sanki dünyada sadece ben varmışım gibi gözlerini bana dikmiş.

Ağzını boynuma eğiyor ve özür dilemeyen bir açlıkla beni orada öpüyor. "Oğle yemeği boyunca yanında oturup sana dokunmamak ne kadar zordu biliyor musun?"

Heyecanlandım ve düşünemeyecek hale gelmeye başladım, ama seksi bir gülümseme takınıp, "Elinin

bacağımın üzerinde olduğunu çok net hatırlıyorum."

"Düzeltilme," diyor ve elini gömleğimin altına kaydırarak göğsümü avuçlayana kadar yukarı doğru kaydırıyor. "Bütün zamanımı seni içeri sürükleyip en yakın duvara karşı sikmekten kendimi alıkoymakla geçirdim."

Kutsal saplantılı koca.

Ağzını aşağı çekip onu sertçe öpüyorum ve nefes nefese "Sadece on dakikamız var" diyorum.

"O zaman seni çabucak mahvedeceğim."

Ağzı, sanki bu onun hakkıymış gibi benim ağzıma çarptı. Hiç tereddüt etmedi. Sadece kirli bir arzu, ateş ve tüm vücudumu ele geçirme arzusu vardı.

Gömleğimi çıkarıyor, öpüşmemizi kesip vücuduma bakıyor, gözleri açgözlülükle göğüslerimde dolaşıyor. "Bu lanet sütyen," diyor. "Lanet olası bir dikkat dağınıklığı."

Bir saniye sonra, yere düşer ve Gage ellerini ve dudaklarını göğüslerime koyar. Göğüs uçlarımdan birini ağzına alır ve göğsümü sıkarken inler. Ona yaslanırım, ellerimi saçlarına geçiririm ve zevkin içinde kendimi kaybederim.

Yüzünü benimkine yaklaştırmadan önce uzun süre göğüslerimle ilgilenir. Elleri kot pantolonuma uzanırken yüzündeki ifade tamamen müstehcendir ve "Öğle yemeği boyunca ne düşündüğümü biliyor musun?" der.

Kot pantolonumun düğmesini açar, fermuarını indirir ve iki parmağını külotumun üzerinden bana bastırır.

"Sen iyi bir kız olup sessiz kalmaya çalışırken, benim sikimi saran bu güzel küçük amcık, sıkı ve ıslaktı."

Inliyorum. Yüksek sesle.

Parmaklarını külotumun içine kaydırır, bir parmağını içime sokar. Ve *inlemesi*? Tanrım, çok müstehcen. Sanki beni hissetmek onu mahvetmeye yetiyormuş gibi.

"Tanrım," diye boğuk bir sesle söylüyor. "O lanet masada yanımda otururken de bu kadar ıslak mıydın?"

Konuşamıyorum. Düşünemiyorum.

"Bunu ne kadar çok istediğini söyle." Ağzı şimdi kulağımın dibinde. "Kocanın seni mahvetmesini istediğini söyle."

Bir parmak daha ekliyor ve derinlere ulaşarak tam doğru noktayı buluyor. Başparmağı aynı anda klitorisimi bulup yavaşça daireler çizdiğinde, dizlerim neredeyse tutunamıyor.

"Yirmi dört saat, Amelia," diyor sertçe. "Ve tüm lanet dünya sonunda benim senin kocan olduğumu bilecek."

Ve bir anda, beynimdeki bir düğmeyi çevirir.

Bu onun sahiplenici tonu. Bana gelince sınır tanımayan arzusu. Ve herkesin bizim evli olduğumuzu bilmesini istemesi. Bunların hepsi beni uçurumun kenarına getiriyor. Orgazmın sınırlarına değil, şu anda onun sikini içimde istiyorum sınırlarına.

"Çıkar," diye nefes nefese, onun kot pantolonunun düğmesini tutarak. "Bunları hemen çıkarmamız ."

Gage tereddüt etmez. Benimkini, sanki onu *hemen* içimde hissetmezsem ölecekmişim gibi aşağı indirirken, o da kot pantolonuna uzanır. Bana, hayatında istediği tek şey benimmişim gibi bakıyor ve bu bakış beni ona daha da çaresiz hale getiriyor.

"Umarım kapıyı kilitlemişsindir," diyorum, vücudumdaki her sinir yanıyor, her parçam ona ait. "Çünkü kimse için durmayacağım."

Sanki içimdeki bir şeyi kırmışım gibi inliyor.

Sonra çıplak kalıyoruz ve beni duvara itiyor. Beni duvara dönük olarak döndürüyor, bir eliyle kalçamı kavrarken diğer eliyle kendini hizalıyor ve soruyor, "Kocanın sikini mi istiyorsun, prenses? Bu tatlı amcığı sikmemi ve seni öğleden sonra pis bırakmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum. "Tanrım, evet."

İçimde tek bir uzun, mükemmel itme yeter ve dünya yok olur.

Kontrol listesi. Planlar. Aşağıdaki sesler. Hepsi yok oldu.

Tek bildiğim Gage.

"Hissediyor musun?" diye homurdanıyor. "Bu benim sikim, senin her santimini ele geçiriyor."

Parmaklarımla duvara tutunup inledim.

"Söyle," diye emreder, kalçalarımı sahiplenircesine sıkıca kavrır. "Bu amcığın kime ait olduğunu söyle."

"Sana," diye nefes nefese söylüyorum. "Siktir, Gage... *sana*."

"Doğru." Beni daha sert, daha derine sikiyor, her itişinde beni daha fazla sahipleniyor. "Kocanın sikini. Kocanın spermini. Dudaklarında kocanın siktiğimin adını."

Parmakları klitorisimi bulur, tam da ihtiyacım olduğunu bildiği şekilde okşar ve çok geçmeden boşalırım. Vücudum kasılır, sesim kesilir, içimdeki her şey onun hissiyle parçalanır.

Durmaz. Yavaşlamaz.

"Henüz bitirmedim," diye homurdanıyor, hala içimde pompalıyor. "On dakikam dolmadı ve her saniyeyi senin içinde geçiriyorum. Ve..." klitorisimi şeytani bir ustalıkla okşamaya devam ediyor "...tekrar boşalmanı istiyorum. Bana benim olanı göster."

Nefes nefese kalmış durumdayım. Vücudum tamamen ona ait ve onun dokunuşlarına daha fazla dayanamıyorum.

"Gage," diye inledim. "*Tanrım...*"

Tekrar orgazm oluyorum. Omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılıyor, uyluklarım titriyor, o beni sikmeye devam ederken vücudum çözülüyor.

"Şu haline bak," diye inliyor. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi benim sikimde parçalanıyorsun."

Ben kelime bile olmayan bir şey mırıldanıyorum ve o *kendini kaybediyor*.

Ritmi düzensizleşir. Çaresizce. Elleri daha sıkı kavrar, nefesi cildime sıcak sıcak çarpar.

"Bunu kabul edeceksin," diye homurdanır. "Benim her damlamı. Aşağı kata indiğinde bu amcığın dolup taşmasını istiyorum."

Ve aman Tanrım, *evet*.

Derinlemesine giriyor ve boşalırken adımın inliyor, nefesini toparlarken içimde kalıyor.

Ve sonra, *tok, tok, tok*.

"Aşk kuşları!" Tim kapıdan bağılıyor. "Öğleden sonraki kutlamalara resmen geç kaldınız ve yemin ederim ki sevişiyorsanız, bu kapıyı tekmeleyip ikinizi saçınızdan dışarı sürükleyeceğim ve Marin'i destek için arayacağım."

"Bir kez daha kapıyı çalarsa," Gage kulağıma fısıldayarak, kıpırdamadan, "bunu yapmamış olmayı dileyecek."

Ağzını omzuma indirip oraya bir öpücük kondurur. Dudakları orada kalır ve sanki ben oksijenmişim gibi derin bir nefes alır. "Buna ihtiyacım vardı," diye mırıldanır. "Sadece sana. Her şeyden önce."

O çekilirken ben hala bunu sindirmeye çalışıyorum. Dönüp gözlerine bakıyorum, elimi uzatıp kalçasını kavriyorum. "Benim de buna ihtiyacım vardı. Seni seviyorum."

ailelerimizin burada olması, ama tek istediğim seninle vakit geçirmek." Bir süre durakladıktan sonra itiraf ediyorum, "Bu konuda biraz suçluluk duyuyorum."

Tim dışarıda daha fazla saçmalıklar bağıırırken, gözleri benimkilere kilitlenir. "Senin olanı istediğin için asla suçluluk duymamalısın, Amelia. Ben senin kocanım. Bütün ben seninim. İsteddiğin her saniye."

Beni öper, dudaklarıma hızlıca dokunur, ama bu hiç de yeterli değildir. Sonra geri çekilir ve şöyle der: "Bir dahaki sefere Tim'le bir öğleden sonra geçirmem için beni ikna etmene izin verdiğimde..." Dudakları tekrar sertçe dudaklarıma dokunur, gözleri yoğun ve ateşlidir. "...öзrünüzü kaydedeceğim. Bu, benim tahtıma oturup parmaklarınızı aminıza sokarken, inleyerek benim adımlı söyleyerek özür dilemenizi içerecek."

Kocam, Tim'in aşırı enerjisinden rahatsızmış gibi davranmakta çok başarılı, ama içten içe onun başka türlü olmasını istemeyeceğini biliyorum. Gage, iki kardeşimin de bana sevgilerini yüksek sesle ve özür dilemeden göstermelerini seviyor.

"Ben bunu farklı hatırlıyorum." Ona attığım seksi gülümseme, alaycı bir sırıtışa yakın. "Bu öğleden sonra ilk evet diyenin sen olduğuna yemin edebilirim."

Sesimin meydan okurcasına tonu karşısında gözleri parlar. Elini kaldırıp avucunu başımın üstündeki duvara koyar ve bana yaklaşıarak beni köşeye sıkıştırır. "Bu oyunu oynamak mı istiyorsun, prenses?" Karanlık gözleri her türlü pislği vaat ederken bir an geçer. "Sen ve kızlar bunu planladınız, sonra da Olivia'yı bu fikri ortaya atması için teşvik ettiniz, böylece iziniz sürölmesin diye."

Alt dudağımlı ısırırım. "Belki."

"Seni mutlu edecekse evet diyeceğimi biliyordun."

"Bu tam senin yapacağın bir şeye benziyor," derim tatlı bir sesle.

Sesi alçak ve boğuk bir tona düşer. "Sonra Tim'e planı anlattın ve arkasına yaslanıp öğleden sonramın mahvolmasını izledin."

"Onu nazikçe teşvik etmiş olabilirim."

Serbest elini boğazıma dolayarak, sıkmadan, sadece tutarak. Sahiplenici. Talepkar. Hayranlık dolu.

"Beni kandırdın," diyor, ağzı ağzımın üzerinde. "Ve bunun bedelini ödeyeceksin."

Bir heyecan içimi kaplar.

Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde, boynumu biraz daha sıkı tutuyor. O gözler, beni bu odaya öğleden sonra boyunca kilitlemek istediğini söylüyor. "Balayımızı, benim adıma anlaşmalar yaptığında neler olacağını sana göstererek geçireceksin."

"Ya cezalandırılmaktan hoşlanırsam?" Sesim, hissettiğim kadar nefes nefese geliyor.

Gage'in bu soruya verdiği tepki tam bir yıkım. Kontrolü, dişlerini gösterecek kadar zayıflıyor. "Cezalandırılmak mı istiyorsun? O zaman balayımızı dizlerinin üzerinde beni severek başlayacaksın. Güzel ağzını aç, ellerini arkada tut, ben sana dokunulmayı hak ettiğini karar verene kadar."

Vücudumun her santimi bunu arzulayarak yanıyor. Beni sınırın eşiğine getirip orada bırakmasını arzuluyor.

"Ellerim için yalvarmanı sağlayacağım. Ağzım için. Penisim için. Ve sonra, onları elde ettiğinde, seni uçurumun kenarında tutacağım. Titreyene ve sıırıslam olana kadar orgazmını engelleyeceğim, kafanda sadece benim sesim olacak, sana iyi bir kız olmanı ve beklemeni söyleyecek."

Uyluklarım kasılır. Kalbim hızla çarpar.

Başparmağı boynumdaki yakayı okşarken sesi daha da alçalır. "Sonunda sana izin verdiğimde bana teşekkür edeceksin. Tekrar dizlerinin üzerine çök. Ağzın, onu son kullandığımda ıslak kalmış olsun."

Gözleri alev alev yanarken, yarım santim geri çekildi. "Ateşle oynamaya devam edersen, Prenses, merhamet için yalvarırken şaşırma."

Sıcaklık aşağıya ve derine doğru akıyor, bacaklarımın arasında yine kaygan bir zonklama başlıyor. Sanki oraya dokunmuş gibi. Göğüs uçlarım sertleşiyor ve cildim aşırı duyarlı hale geliyor, her sinirim yalvarmak için ayağa kalkıyor.

Duvara yaslanıyorum, sanki bu onun yeniden alevlendirdiği ateşi söndürebilirmiş gibi, ama umutsuz bir çaba. Bacaklarım artık dengede bile durmuyor.

Gage bunu fark eder ve öğleden sonraki planını *siktir* etmek üzere olduğunu anlarım.

"*Siktir*." Benden bir adım uzaklaşır, nefesi düzensizdir, kontrolü tehlikeli bir şekilde kırılmak üzeredir. Tim dışarıda

, ellerini kendine saklayamayan damatlar ve hayır demeyi bilmeyen gelinler hakkında monolog yaparken, Gage beni izliyor, sanki öğleden sonrasını benimle geçirmeyi hâlâ düşünüyor gibi.

Boynuna uzanıp ağzını son bir öpücük için kendime doğru çekiyorum. Sonra ağzımı kulağına değdirip, "Bu gece kameralar açıkken ağzımı kullanmanı istiyorum. Sonra da birlikte izleyelim. Ben senin sikiinde otururken." diyorum.

Evet, ateşle oynamayı seviyorum.

Ve evet, kocamın benden kurtulmaya çalışmasını izlemekten zevk alıyorum. Bugün, sanırım onu gerçekten öldürebilirim.

Şu anda cehennemdeymiş gibi görünüyor.

Ve onu bu tür bir cehennemde görmek için yaşadığımdan dolayı - bana onun *nefes almasının tek nedeninin* ben olduğumu söyleyen türden bir cehennem - ona son bir veda hediyesi veriyorum.

Boynunu bırakarak, çok tatlı bir sesle şöyle diyorum: "Şimdi gidip içimde bıraktığın pisliği temizlemem gerekiyor, çünkü annen, yarın oğlunun benimle evleneceğini kutlarken, elbisenin üzerine akmış spermlerini görmemesi gerekiyor."

Gage, ben banyoya girerken homurdanıyor ve küfrediyor.
her şey.

BÖLÜM 17

AMELIA

Meğer, kendi bekarlığa veda partin olduğunda farklı hissediyormuşsun. Özellikle de yasal olarak evliysen ve üç saat ayrı kaldıktan sonra kocandan hafif bir ayrılık kaygısı yaşıyorsan.

Evet, evliyim ve sanki yeni çıkmaya başlamışız ve onu bir haftadır görmemişim gibi davranıyorum.

Ancak, ruh ikizimden bir öğleden sonra için zorla ayrılmam gerekiyorsa, bunu yapabileceğim en uygun yer burası.

Gage'in benim için inşa ettiği kütüphane, yumuşak öğleden sonra ışığı ve sıcaklığıyla doludur. Pencereler, temiz hava girmesi için yeterince açıktır ve kitapların ve lavantanın kokusu havada yayılır. En sevdiğim koltuklar burada. En sevdiğim kitaplar da burada, bazıları sayfalarından renkli bayraklarla işaretlenmiş.

Tim, ayrı ayrı bekarlığa veda partileri düzenlemeyi önerdiğinde, Marin hemen benimkini üstlendi. Onu durdurmak istesem bile, bunu başaramazdım sanırım.

Haftalar önce planlamaya başladı ve bizim için oluşturduğu grup sohbetine mesaj atmayı hiç bırakmadı. Günlük güncellemeler. Ruh hali panoları. Gece yarısı çiçek sembolizmi ve "kadınsı genişleme" hakkında sesli notlar. Çoğu zaman, neyden bahsettiğini bile anlamıyorduk. Bu yüzden, ne diyeceğini görmek için çılgın yanıtlar gönderdik.

Bir ara, hepimize *"Kız Kardeşliğinin Kutsal Spirali: Düğün Öncesi Aktivasyon"* başlıklı bir belge gönderdi. Olivia belgeyi açtı ve kelimelerin yarısının anlamını bilmediğini, ancak bu enerjiyi desteklediğini söyledi. Maddie, Marin'in bunu bir slayt gösterisine dönüştürüp dönüştürmeyeceğini sordu ve birkaç kadeh şarap içmiş olan Kristen

sadece kendi kız çetesi Notion panomuz ve giflerimiz olursa katılacağını açıkladı.

Evet, günlük güncellemeler ve OTT'nin tüm özellikleri çok fazlaydı. Üçüncü gün geldiğinde grup sevgi dolu bir öfke içinde çalışıyordu. Kristen sohbeti birden fazla kez sessize almaya çalıştı. Ayrıca gruptan ayrılmaya da çalıştı. Marin her seferinde onu geri ekledi. Yeni bir takma adla. Ben gözlerimi devirip her şeyin çok fazla olduğundan şikayet ediyormuş gibi yaparken, gerçek şu ki... Bunu daha önce hiç yaşamadığım için çok sevdim.

Bir kız çetesi. Beni sevdikleri için şımartmak isteyen bir grup kadın.

Ayın evrelerini hatırlatan bildirimler, sesli notlar ve hiç ayrılmak istemediğim bir grup sohbeti şeklinde karşımıza çıkana kadar, bunu ne kadar çok istediğimi bile bilmiyordum.

Bunlar, beni asla yalnız bırakmayan kadınlar. Birbirlerinin duygularını takip eden kadınlar. Ben ihtiyaç duyduğumu fark etmeden önce yanımda olan kadınlar.

Drama yok. Beklentiler yok. Sadece sevgi var.

Bugün geldiğinde, Marin niyet, çiçekler ve kristale çok yakın bir mum yakarak kazara bir tanrıçayı çağırabileceğini düşündüren bir enerjiyle titriyordu.

O kendi elementindeydi: çıplak ayakla, kaotik, güzel. Öğle yemeğinden sonra hepimiz sessiz bir mola verirken her şeyi hazırladı. Bunun "titreşimsel olarak acil" olduğunu ve kimsenin yardımını bekleyemeyeceğini söyledi. Küçük bir kadife kumaşın üzerine kristaller serilmiş, orman cadısı tarafından çizilmiş gibi görünen bir deste kart, pencere pervazında ipek kurdeleyle bağlanmış çiçek demetleri ve şöminenin üzerinde vintage mumluklarda titreyen mumlar var.

Ve sonra sprej var. Marin buna "tören sisi" diyordu, ama aslında sprej şişesinde lavanta ve gül suyu vardı ve üzerine bir kuvars kristali bantlanmıştı.

Yine de, kütüphaneye girdiğimizde sanki kutsanıyormuşuz gibi hepimize sprej sıktı. Ve şimdi, partinin ortasında, spreji tekrar çıkardı.

"Tamam," diyor. "Herkes ay suyu. Niyetle püskürtün. Sonra bir kart çekin. Bir sonraki kadınlık dönemini aktive ediyoruz."

Kristen suyu yan gözle süzer. Marin'in fikirlerinin çoğuna uyuyor olsa da, büyücülük veya tezahür gibi şeylere pek meraklı değildir. Ancak bu konuda sınırını çizmiş gibi görünüyor. "Açıkça söyleyeyim, duygusal olarak hiçbir şeyi harekete geçirebilecek durumda değilim."

Marin onu görmezden gelir. Yine de ona sprey sıkar. İki kez.

Olivia martinisinden bir yudum alır ve "Senin bir sonraki kadınlık dönemin" tam olarak ne anlama geliyor? diye sorar.

Marin, hiç duraksamadan, "En yüksek benliğinin bir sonraki versiyonunu ortaya çıkarmak anlamına geliyor. Ruhsal olarak. Duyusal olarak. Kozmik olarak." der.

Olivia ciddi bir ifadeyle, "Yani... bir marka yenilemesi." der.

Kristen burun kıvrır. "Lütfen onu

cesaretlendirme." "Yeniden markalaşmayı seviyorum," der Maddie.

"Biliyordum," der Marin ve sıradaki kişiye sprey sıkar.

Kristen iç çekiyor. "Tamam, eğer isteyerek bana sprey sıkmana izin verirsem, auralarımı rahat bırakır mısın?"

"Hayır," diye cevaplar Marin tatlı bir sesle. "Ama sınırlarınıza saygı duyacağım, ama çiçekler ve kristallerle nazikçe ihlal edeceğim."

Kendimi tutamadan gülüyorum. Ve sonra bu mekanın ne kadar güvenli olduğunu düşünüyorum.

Olivia içkisini bırakır ve bana sanki bir görev brifingi verecekmiş gibi bakar. "Tamam, kendimizin yeni versiyonlarını ortaya çıkaracaksak, Amelia'nın düğün gününden sağ kurtulan versiyonunu ortaya çıkarmasına yardım edelim." Oda içinde gülümseyerek etrafa bakar. "Çoğumuz bu durumu yaşamışızdır ve bazı tavsiyelerimiz olabilir."

"Evet, lütfen," diyorum ve arkama yaslanıyorum. "Her türlü tavsiyenizi kabul ederim. Gerçi, çoğunlukla, Tim'den kurtulmak için yardıma ihtiyacım olacağını düşünüyorum."

Herkes gülüyor ve onaylayarak başını sallıyor.

"Tamam." Olivia daha dik oturur, bacaklarını üst üste atar ve sanki bir düğün hazırlık zirvesinde açılış konuşması yapacakmış gibi ciddi bir ifade takınır.

"Gelin odasında atıştırmalıklar bulundurmalısın," diyor. "Gerçek yiyecekler gibi. Sandviçler, şeyler değil badem gibi. Sık sık su iç ve

sürekli. Elektrolit tabletlerine ihtiyacın var. Senin için biraz getirdim. Etiketli poşetlerde, tören öncesi, tören sonrası ve şampanya sonrası için renk kodlu. Ruj dudaklarından kaybolacak. Kabullen. Bir kişiye nane şekeri, mendil, yağ emici kağıt, saç tokası ve çengelli iğne taşımayı görevlendir. Başka bir kişi telefonunu ve yapılacaklar listesini idare etsin. Kurtarma için arama yapmadıkça telefonuna dokunmana izin yok.

"İnsanlar ağlayacak. Onlardan biri de sen olabilirsin. Kendine belirli bir şekilde hissetmen için baskı yapma. Sadece o anı yaşa. Ve en önemlisi, tören öncesinde şarap içme. Yoksa başın ağrır ve pişman olursun."

Marin kendini yelpazeler. "Bu benim en sevdiğim Başak burcu özelliği." Kristen kadehini kaldırır. "Hepsine katılıyorum."

"Ayrıca," diyor Olivia, "yeni ayakkabıları giymeden önce mutlaka giyerek alıştıran. Ayaklarınız su toplarsa, biri ağlayacak ve o kişi siz olacaksınız. Hemen şimdi giyin. Şu anda." Gözlerini bana diyor. "Ayakkabılarını almaya gitmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır." Kafamı sallarım. "Ayaklarımı alıştırdım. Bunu zor yoldan öğrendim."

"Tamam," diyor Kristen. "Sıra bende. Hiçbir koşulda aynanın önünde çok uzun süre durma. Kimsenin fark etmeyeceği ayrıntılar, hayali kıvrımlar dahil, hakkında endişelenmeye başlayacaksın. Geri çekil. Harika görünüyorsun. Gerekirse, aynanın başına bir koruma görevlisi atayın."

Ben gülerek burnumdan soluyorum. "Tim benim ayna korumam olmak için canını verirdi." "O çok meşgul olacak," diyor Marin. "Bu görevi kendime veriyorum kendime veriyorum."

"Tamam," diyor Maddie, "sana tavsiyem şu. Düğün fotoğrafları sandığından daha uzun sürecektir. Önceden yemek yediğinden emin ol. Ve fotoğrafçıya, ne zaman istersen bitirebileceğini söyle. Ona karşı çok otoriter davran. Ve eğer seninle herhangi bir konuda tartışmaya kalkarsa, onu bana gönder. Ben senin için hallederim."

Kristen gülüyor. "Umarım Ethan'ı sana göndermek zorunda kalırım. Bunu görmek isterim."

Ben de gülüyorum, göğsüm sevgiyle dolup taşıyor.

Gage ve ben Ethan'dan düğünümüzün fotoğrafçısı olmasını istedik, ama sadece günü keyfini çıkarmak isterse bunu anlayacağımızı söyledik.

Ethan, onuru kendine saklamak için tuttuğumuz diğer fotoğrafçıları kovacağını açıkça belirtti. Bunun Gage için her şey demek olduğunu biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyordum, ama en çok sevdiğim şey kardeşlerin birbirlerini bu kadar sevdiğini görmektir.

Ingrid, sanki bu, onun her zaman olmak istediği şey gibi gülümsüyor. "Unutulmaması gereken en önemli şey," diyor yumuşak bir sesle, "mükemmel düğünün bir yalan olduğu. Sen mükemmelliği hedeflemiyorsun, canım. Sen varlığı hedefliyorsun."

Bir an durur ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, o kadar çok sevgi vardır ki, zorlukla dayanırım. "Günü aceleyle geçirme, listelerden işaretler koyma ya da herkesin beklentilerini karşılamaya çalışma. O anın içinde ol. Bizimle. *Onunla*. Fotoğraflarla ilgili olmayan anılar yarat. Onları duygularla ilgili hale getir."

Ve şimdi ağlıyorum.

Elime uzanıp sıkıca tutuyor ve ekliyor: "Bir şeyler ters giderse, ki muhtemelen gidecektir, panik yapma. Gül. Nefes al. Başka birinin halletmesine izin ver. Tercihen Tim olmasın."

Oda kahkahalarla doluyor, benimki gözyaşlarıyla karışıyor. Ingrid'in kardeşlerimi sevdiğini biliyorum, herkes gibi. Tim'in de herkesin sinirine dokunma konusunda yetenekli olduğunu biliyorum. Sevgiyle, elbette.

"Artık biz varız," diyor Olivia. "Her şeyi tek başına taşımak zorunda değilsin." "Teşekkür ederim," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çünkü

hissettiğim tüm duygular yüzünden konuşmakta zorlanıyorum.

Ve sonra, duyguların her zaman yaptığı gibi, birikmeye başlarlar. Minnettarlık. Sevgi. Aidiyet. Ve tüm bunların altında bir yerde... yokluğun sessiz acısı. Çünkü bugün ailem burada değil. Dün gece bir sosyal etkinliği vardı — düğün davetiyemizi aldıktan sonra katılmayı kabul ettikleri bir gala. Davetiyede şöyle yazıyordu: *Tüm hafta sonu gelin. Her şeyin bir parçası olun.*

Onlar başka bir şeyi tercih ettiler.

Kendime bunun sorun olmadığını söyledim. Düğün öncesi hazırlıklar için onların burada olmalarına gerek olmadığını. Bunun önemli olmadığını. Ama şu anda, beni çok sevgiyle, çok özgürce seven kadınlarla çevriliyken, bunu hissediyorum. Annemin olması gereken yeri. Ve onun bu boşluğu doldurmaya hiç çalışmadığını bilmenin verdiği acıyı.

Kristen bir an bekledikten sonra şöyle diyor: "Tamam, düğün gününü atlatmak için gerekli bilgileri aldın, şimdi gerçek evlilik hakkında konuşalım." Kanepede yer değiştiriyor, sesi yarı şakacı, *yarı ciddi*. "Evlilikte hayatta kalmak için tavsiyem mi? Ortak takvim, ayrı yorganlar, İskandinav tarzı ve geniş aile dramalarını kimin halledeceği konusunda önceden anlaşın. Bana güvenin. Hiçbir şey, ortak bir battaniye ve kuzeninden gelen beklenmedik bir telefon kadar bir ilişkiyi sınamamaz."

Olivia kadehini kaldırdı. "Amin."

Maddie ciddiyetle başını sallar. "Ayrıca? Çözülmemiş tartışmalar sırasında mesajlaşmayın. Ama öfkeyle bir mesaj yazarsanız? Onu göndermeyin. Pişman olursunuz. Benim yazdığım ama hiç göndermediğim mesajların olduğu bir klasörüm var. Adı '*Evliliğimi Kurtaran Mesajlar*'."

Marin'in gözleri büyür. "Bu ya romantik ya da çok dengesiz bir şey. Bayıldım."

Maddie omuz silker. "İkisi de. Çoğu iyi evlilik gibi."

Olivia gözlerime bakar. "Siyah bir erkekle evleniyorsun. Bu, otoriter ve yoğun olduğu anlamına gelir, ki bunu bizden daha iyi biliyorsun, çünkü evleneceğin kişi Gage." Gülümser. "Bu enerjinin seni aldatmasına izin verme. Onlar da herkes gibi atıştırmalık ve uykuya ihtiyaç duyarlar." Bir süre durur, martinisinden bir yudum alır, sonra ekler: "Tavsiyem mi?"

O dayanılmaz hale geldiğinde, onu odasına gönder, ona yemek at ve tartışmaya başlamadan kapıyı kapat. Peki ya başka hiçbir şey işe yaramazsa? Onun somurtmasına izin ver, sonra ortak takvimde kimin adı yazdığını hatırlat."

"Evet." Kristen başını sallar. "*Kontrol et. Besle. Uzaklaş*. Çünkü o noktada, artık bir erkekle uğraşmıyorsun. Duygusal uçak modunda, yüksek işlevli bir alfa ile uğraşıyorsun ve o sınırdasın. Bu yüzden, onu kendi haline bırakmak en iyisidir. Kendi başına."

Şaraptan bir yudum alırken başımı sallıyorum. "Onaylayabilirim, Gage ile tam olarak bu senaryoyu biliyorum. "Kontrol et, besle, uzaklaş" yöntemini denemedim, ama bir dahaki sefere deneyeceğim."

"Lütfen bana haber ver," diyor Olivia ciddi bir şekilde, sanki gizli bir bilgi paylaşıyormuşuz gibi. "Biz kızlar birbirimize destek olmalı ve yöntemlerimizi zamanla geliştirmeliyiz."

Hepimiz kahkahalara boğulduk, Ingrid bile.

Sonra, kahkahası sönüyor ama gözleri hala parıldıyor ve şöyle diyor: "On yıllardır siyahi bir erkekle yaşıyorum ve hala bundan daha iyi bir strateji bulamadım. Ayrıca tüm o çocukları büyüttüm ve onların ruh halleriyle uğraştım. Sonunda geri dönüyorlar. Bazen özür dileyerek, bazen sadece gözlerindeki bakışla, hata yaptıklarını bildiklerini söylüyorlar." Bakışları yumuşar. "Ve senin onları geri kabul etmeni umuyorlar."

Kristen, Olivia ve Maddie, yüzlerinde yumuşak bir gülümsemeyle başlarını sallıyorlar. Ingrid'in söylediklerinin hepsinde yankı bulduğu açık. Ben de bunu hissediyorum çünkü Gage ile bunu yaşadım. Henüz pek çok kez bana karşı dayanılmaz ve huysuz davrandığı olmadı, ama oldu. Ve evet, her seferinde özür dileyerek geri döndü ve gözlerinde "*lütffen beni seçmeye devam et*" diyen bir bakış vardı.

"Evliliğinizi kurtarmak için tavsiyem mi?" Ingrid devam ediyor. "Puan tutmayın. En iyi aşk adil değildir. Cömerttir. Ve bağışlayıcıdır. Ve ilk başta neden evet dediğinizi unuttuğunuz günlerde bile, uğruna çabalamaya değer."

Boğazım düğümleniyor, sadece söylediklerinden dolayı değil, bana yine tüm o sevgiyle bakışından dolayı.

"Oğlum seni bulduğu için şanslı, Amelia. Ona nasıl baktığını görüyorum. Luna'yı nasıl sevdiğini görüyorum. Ve Gage'in ne kadar hafiflediğini görüyorum. Sen sadece bu aileye gelin gelmiyorsun. Onu iyileştiriyorsun."

Gözlerim yanıyor. Ağlamamaya çalışıyorum, ama başaramıyorum.

"O senden çok şey öğrendi," diyor. "İnsanları sevme şeklin... onu değiştirdi. Senin sevginden öğrendikleri olmasaydı, o ve Shayla şu anda olduğu gibi birlikte ebeveynlik yapmanın bir yolunu bulamazlardı."

Kristen, duygularını dışarı çıkarmak istercesine nefes verir. Maddie gözlerinin altını siler. Olivia her an ağlayacakmış gibi görünür.

"Artık seni kızım olarak görmekten çok gurur duyuyorum," diyor Ingrid yumuşak bir sesle.

Bu kadar. Bitti. Bundan geri dönüş yok.

Gözlerimi kırıp her şeyi geri almaya çalışıyorum, ama Ingrid ayağa kalkıp beni kucakladığında, tüm duygularımı dışa vuruyorum. Kucaklaşmamız bittiğinde, ona sadece

ona gülümserim ve fısıldarım, "Bütün bunları söylediğin için teşekkür ederim. Senin benim kayınvalidem olduğuna çok memnunum."

Bir kez daha kucaklaşıyoruz ve sonra tuvalete gitmek için izin istiyor. O duyamayacağı bir mesafeye geldiği anda, Maddie eğilip "Tamam. Düşün günü kontrol listesini ve evlilik hayatta kalma rehberini konuştuk... Şimdi, güzel şeylerden bahsedelim" diyor.

"Nedir o?" diye sorar Olivia, ama gözlerinde yaramaz bir gülümseme vardır. "Oh, dur, konuşan hamile kadın. Kocasını, ilk çocuğunu doğurduktan *hemen sonra* onu hamile bırakan kadın. Sanırım şimdi seksten bahsediyoruz."

"Bak, ben seksi severim. Hem de çok," diyor Maddie pişmanlık duymadan. "Yavaş olmasını severim. Sert olmasını severim. Sık olmasını severim. Ve şanslıyım ki, orgazmı tam zamanlı bir iş gibi gören ve bunun avantajlarından yararlanan bir adamla evlendim."

Kristen başını sallar. "Hayatının misyonunu orgazm sağlamak olarak belirleyen bir adamı destekliyoruz."

Ona bakarım. "Stan'da kafam karıştı. Orgazm yanlısı olduğumuzu anladım ama bunun ötesinde hiçbir fikrim yok. Bu, alkışlamam gerektiği anlamına mı geliyor?"

Maddie burun kıvrır. "Bu, takıntılı olduğumuz anlamına geliyor, bebeğim."

"Amazon Prime gibi orgazm sağlayan bir erkeğe karşı doğru tepki budur," diyor Olivia.

"Öyleyse," diyor Maddie, "her iyi balayı hayatta kalma kiti şu şeyleri içerir: sıvı alımı, kayganlaştırıcı ve bel desteği."

Olivia başını sallar. "Ve atıştırmalıklar. Tercihen protein açısından zengin olanlar. Ve bir ilk yardım

kiti.

"Kristen ona sorgulayan bir bakışla döner. "İlk yardım çantası mı?"

"Sen tanıştın kayınbiraderlerinle kayınbiraderlerinle olmaz Olivia söyledi.

"Her zaman bir yerler ağrır, incinir ya da tedaviye ihtiyaç duyar." "Tamam, haklısın." Kristen Maddie'ye bakarak, "Ama bel ağrısı destek?"

"Seni mahvetmeye çalışan, olimpiik düzeyde dayanıklılığa sahip bir adam tarafından mermer bir lavabonun üzerine eğilmedin mi hiç? Sonra altı saat sonra uygunsuz bir seks pozisyonuna mı geçtin? Sonra gece yarısı, sanki şampiyonluk maçının üçüncü raunduymuş gibi tekrar mahvolmadın mı?"

"Haklısın," diyor Kristen. "Yatak odasında siyahi bir erkeği idare etmek zayıflar için değildir. Onların dayanıklılığını asla küçümsememelisin

dayanıklılığını asla küçümsememelisin. Ya da ruhunu rehin alıp aynı anda rahim ağzını kutsama takıntısını. Ya da pis sözlerini yönetmeye

çalıştığım tüm yolları düşünürken şarabımla boğulmak üzereyim. "Evet. Katılıyorum."

"Bu çok spesifik bir durum ve ben kendimi iyi hissetmiyorum," diyor Marin, sanki ilahi müdahaleye ihtiyacı varmış gibi tören spreyi ile kendini ıslatırken.

"Hepimiz iyi değiliz," diyor Maddie. "Bu adamlar bizi damgalamak ve mahvetmek istiyorlar."

"Ağzımızda onların isimleri, uyluklarımızda morluklarla," diyor Kristen, sanki komünyon gibi kadehini kaldırarak.

Olivia onunla kadeh tokuşturur. "Siyah kardeşlere. Ve onlar bize istediklerini yaptıktan sonra oturamamamıza."

Koridordan bir ses geliyor. "Endişelenmeli miyim?" Ingrid odaya geri giriyor, kaşları şaşkın bir eğlenceyle kalkmış.

Kristen hiç tereddüt etmez. "Sadece balayı hazırlığı yapıyoruz. Endişelenecek bir şey yok."

Ingrid hepimizi bir kez daha süzer, gözleri parıldayarak yerine oturur. "Peki. Kızlar, gerekli şeyleri hallettiğinize sevindim."

Seks konuşmasından beri biraz yıkılmış görünen Marin, "Bekle. Hayden dışında başka Black kardeş var mı?" der.

Olivia'nın gözleri anında kısılr. "Neden Hayden olmasın?" Gerekirse bu konuda savaşa gireceğini ima eden bir tonla konuşur. Onun bu şiddetli sadakatini sevdiğim için gülümserim. Olivia, bu adamlar söz konusu olduğunda her zaman koruyucu moduna geçmeye hazırdır.

Marin elini sallar. "Oh, öyle değil. Hayden çok seksi. Suçlu derecede seksi. Sorun benim." Biraz öne eğilir. "O çok sakın. Çok soğukkanlı. O lanetli ruhunda neler olup bittiğini çok iyi saklıyor." Sprey şişesini kaldırır. "Ben sisle geliyorum. Ve kristallerle. Ve *"Duygularından Kaçmayan Bir Adamlar Gelecekteki Düşünüm"* adlı bir çalma listesiyle. Onu korkuturdum."

"Sen çoğu insanı korkutursun," diyor Kristin.

"Aynen öyle," diyor Marin gururla. "Bu yüzden ya duygularını iyi ifade edebilen ya da benim adıma kötü kararlar alırken bana 'bebeğim' diyen, zar zor işleyen bir Yunan trajedisi gibi bir erkeğe ihtiyacım var."

ve benim için kötü kararlar alırken bana 'bebeğim' diyen bir erkeğe ihtiyacım var. Hayden uzaklaştırma emri çıkarırdı."

Olivia, Marin'in ne demek istediğini anladığında yüzü yumuşar. "Artık Black kardeşler yok, ama ruh ikizini bulacaksın."

"O da bir yerlerde, muhtemelen spor ve inkârla duygularını kontrol ediyor, senin gibi birinin gelip duygusal kaçışını mahvetmesini bekliyor," diyor Kristen.

"Hayatımı biraz mahvetmek isteyecek kadar ateşli, pervasız ve ahlaki açıdan kafası karışık birini arıyorum," diyor Marin, sanki brunch siparişini okurmuş gibi rahat bir şekilde, duygusal hayatını ateşe verebilecek bir erkeğin özelliklerini anlatmıyormuş gibi.

Olivia ve Kristen ona şaşkın şaşkın bakarken, Maddie sırtıyor.

Ben sadece "Ne istediğine dikkat et. Evren bunu sana verebilir" diyorum.

Marin gözlerime bakar ve sesini biraz alçaltır. "Ama dürüst olmak gerekirse? Gage'in seni olduğu gibi sevdiğini görmek, hiçbir not, hiçbir düzeltme, kendini dizginlemeni öneren hiçbir şey olmadan?" Elini dramatik bir şekilde kalbine bastırır. "Bu bir kıza umut verir." Herkes güler, ama şampanyadan bir yudum alarak gözlerindeki gerçeği gizlemeden önce, gözlerinde bir anlık gerçeklik parlamasını görürüm.

Kadehini kaldırır. "Amelia'ya. Ve olduğumuz gibi sevilmemize."

Hepimiz onunla birlikte kadehlerimizi kaldırırken Marin'in bakışlarını tutuyorum. Bu, birlikte çalışmaya başladığımız anda *beni* dehşete düşüren kadın. Aynı zamanda, birlikte çalışmayı bıraktığımız anda hayatımdan çıkmayı reddeden kadın. Benden çok farklı olabilir, kafamı karıştırabilir ve bana çok fazla mesaj gönderebilir, ama şu anda hayatımda olmadığını hayal edemiyorum.

Bu öğleden sonra, tören sisinin, "yeni kadınlık çağının" ortaya çıkışının, gelin bilgeliğinin, evlilik tavsiyelerinin, balayı seks hayatta kalma tartışmasının etrafımda, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir büyü gibi dönüp duruyor.

Kadehimi kaldırıp odadaki herkese bakıyorum. "Bizi koşulsuz seven, ölümüne sadık kızlarımıza. Ve birlikte adım attığımız her yeni kadınlık çağına."

BÖLÜM 18

GAGE

Akşam yemeği bitti. Kızlar yataklarına gitti, ailelerimiz dinlenmeye başladı ve ben nihayet Amelia'yı bulmak için yukarı çıkıyorum. Onu kendime ait hissetmeyeli neredeyse dokuz saat oldu ve bu süre boyunca çoğunlukla bu anı düşündüm. Sadece ikimizin olacağı anı. Onun benim altımda, etrafımda olduğu anı. Kendi adını unutana kadar beni siktiği anı.

Karıma olan takıntımın sınırı yok.

Yatak odamıza girdiğimde ilk gördüğüm şey, onun bıraktığı dağınıklık.

Yürürken çıkardığı ayakkabılar, banyoya doğru bir iz bırakarak terk edilmiş. Tıpkı onu sayısız kez gördüğüm gibi. Makyaj çantaları yatağın üzerine dağılmış. Giysiler koltuğun üzerine atılmış. Kitaplar yere gelişigüzel yığılmış.

Amelia'nın güzel dağınıklığı odanın her yerinde. Onun imzası olan ev içi kasırga. Düzen konusunda tam zıt karakteriz, ama bunların hiçbiri burada durup her şeyi içime çekmemi ve "*Siktir, o benim*" diye düşünmemi engellemiyor.

Banyoya girerken gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum. Onu görmeden önce tavandaki hoparlörlerden dinlediği müstehcen sesli kitabı duyuyorum.

"Bacaklarını daha da açarak, damlayan sıvıyı izledi. 'Şuna bak,' diye mırıldandı ve dilini yavaşça amına sürükledi. 'İşte böyle 'seni seviyorum' dersin.'"

Karım banyoda. Çıplak. *Bunu* dinliyor. *Siktir*.

Şimdi sertleştim. Anında.

Bir saat önce gelmeliydim. Ama ona sindirim zamanı verdim. Düşünceli bir koca olarak. Açıkçası, ödülüm karımın başka bir erkeğin sesinden tahrik olduğunu görmek oldu.

Bacağı küvetin kenarına sarkmış. Göğüsleri suyla zar zor örtülüyor. Gözleri kapalı. Ve lanet olsun, bacaklarının arasında bir eli var.

Kafasında hayal ettiği her erkeği öldürmeyi düşünürken küvetin kenarına doğru ilerliyorum.

Gözlerini açıyor. Bakışlarımla karşılaşılıyor. Gözlerini bile kırpmıyor. Çünkü bu kitapları dinlediğinde nasıl olacağımı çok iyi biliyor. Ve sonuçlarını istiyor.

Gömleğimi çıkarıyorum ve bu banyo için özel olarak yaptırmış olduğum, vücuduma göre boyutlandırılmış tabureye oturuyorum, suyun içinde benim için parçalanışını mükemmel bir şekilde görebilmek için.

"Karbonhidratların etkisinden kurtulman için sana zaman verdim," diyorum, sanki beni öldürmüyor gibi elini yavaşça sudan çıkarmasını izlerken. "Neredeyse iki saat."

Seksi bir gülümseme yüzünü kaplar. "Ne kadar düşüncelisin."

Kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Çünkü *lanet olsun*, o benim sahibi olduğunu biliyor. Onu tatmak için sürünerek bile gideceğimi biliyor. Ve o gülümsemeyi alıp, benim adımları inleyene kadar yüzünden öpmek istiyorum.

"O ses," diyorum, hoparlöre doğru başımı sallayarak, odaya daha fazla müstehcen diyaloglar yayarken. "O benden daha mı iyi söylüyor?"

Dudaklarını dişleriyle ısıyor. Cevap vermiyor. Ben parmaklarımı uyluklarının içinden suya doğru kaydırırken sadece beni izliyor, vücudumun her santimetresiyle ona tam olarak kime ait olduğunu hatırlatacağıma söz veriyorum.

Sesli kitap çalmaya devam ediyor. "*O parmaklarını o açgözlü amcığa sok. Güzelce ve derine. Böyle ne kadar pis görüldüğünü biliyor musun? Bacakların açık, amcığın yalvarıyor, sadece sik için sırılsıklam. Sana dokunmama bile gerek yok, değil mi bebeğim? Benim sesimin tonuyla, çaresiz küçük bir fahişe gibi boşalacaksın. Öyleyse yap. Kendini bunun için yaratılmış gibi boşalt.*"

Siktir.

Amelia bu sesli kitapları hoparlörlerden çalışıyor, böylece ben de duyabileyim. Kulağıma başka bir erkeğin sesinin bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Evet, onu oraya o götürmüş olabilir, ama o benim ve işi bitirecek olan da benim.

"Başka bir erkeğin seni tahrik etmesine izin vereceksen," diye homurdanıyorum, "bana lanet olası bir gösteri sunsan iyi olur."

Ağzı kötü bir şekilde kıvrılır. "Ben de seni özledim, kocacığım."

Tanrım.

Zaten son nefesini veren iradem, onun elinden bir kürek daha aldı.

Yavaşça ve dikkatlice eğilip, elimi uyluğuna doğru kaydırıyorum. Ona istediğini vermiyorum. Henüz değil. Onun yalvarmasını istiyorum. Kıvrınmasını. Kimi kışkırttığını hatırlamasını istiyorum.

"Bu ses tonuyla bu banyodan çıkarılıp odadaki her yüzeyde sikilmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Yine dudağını ısıyor.

Bana ne yaptığını *çok iyi* biliyor.

Dizinin arkasını avuçlarım, küvetin kenarına doğru daha genişçe çekiyorum. "Bekliyorum," diyorum, sesim, sahiplenme duygum her hücrelerinde alev alev yanarken, sertleşiyor. "Uslu bir kız ol ve kendine dokun."

Sesli kitap hala çalışıyor, ama artık duyamıyorum. Sadece onun nefesi var. Sadece gözleri benimkilerde. Sadece ellerini göğüslerine götürdüğünde suyun hareket ettiği sesi var.

Göğsünün yükseldiğini görüyorum. Meme uçları sertleşiyor. İkisini de parmaklarıyla yavaşça sıkıyor. "Hey Sonos," diyor. "Müziği durdur."

O, bir göğsünü avuçlarken diğer meme ucunu parmakları arasında yuvarlamaya devam ederken oda sessizleşir. "Öğleden sonra seni özledim," der, seksi sesi doğrudan sikime ulaşır.

Parmaklarım bacağını aşağıya, amına doğru kaydırıyorum. "Neyi özledin?"

Elim istediği yere yaklaştıkça sırtı kavislenir ve göğüsleri sudan çıkınca bakışlarım göğüslerine düşer.

"Ellerini özledim. Ağzını. Sikini."

"Benim sikimin boğazının arkasına çarpmasını mı düşünüyordun? Yoksa burada sikilmeyi mi?" Klitorisini buluyorum ve dudaklarından çıkan ses, neredeyse parmaklarımı içine sokup

ve onu ılık attırmak üzereydim. "Bu gece beni nasıl istediğini söyle, Prenses."

"Senin her santimini alırken gömleğinin içinde olmamı istediğini sanıyordum," diyor o kadar tatlı bir sesle ki, sikim boğuluyor. "Fikrini mi değiştirdin?" Başını eğiyor. "Nasıl alacağıma benim karar vermeme izin mi veriyorsun, sevgilim?"

Amelia bana hiç sevgilim dememişti. Ve lanet olsun, o kelimenin her gün dudaklarından dökülmesini istiyorum.

"Gömleği giyeceksin. Dizlerinin zerine keceksin. Ve..." Parmağımı onun içine sokuyorum. "...benim spermimle o tatlı ağzını doldurmam için izin vereceksin." Amcığı parmağımı sıkıca kavırıyor. Ağzı açılıyor. Başı hafifçe geriye düşüyor. Ve benim adımı inlemesi, benim kesin yıkımımı garantiliyor.

Bir parmak daha ekleyip derine giriyorum. O kadar ıslak ve tahrik olmuş ki, benim için kolayca geriliyor. "Ondan sonra, yüzüme oturacaksın ve ben nefes alamayana kadar boşalacaksın."

Kalçaları sallanıyor ve parmaklarımla üzerinde zıplıyor, ve tanrı yardımcım olsun, o güzel dudaklarını benim sikime dolamadan önce dayanamayabilirim. Başparmağımla klitorisini okşadığımda yüksek sesle inliyor ve zıplıyor, göğüsleri suda sallanıyor, pantolonuma boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Gözlerime bakarak, nefes nefese, "Yüzümü mahvettikten sonra temizleyecek misin? Yoksa beni sırt üstü yatırıp, sikini içime sokup, yüzünde hala benim izler varken beni pecek misin?" diyor.

"Tanrım, Amelia," diyorum, parmaklarımla onu daha sert sikmekten kendimi alamıyorum. "Bana pis konuşmaya devam edersen, hemen burada boşalacağım ve sonra karımın kıyafetlerimi kirletmesi karşılığında ne aldığını göreceksin."

Parmaklarımla G noktasını okşuyorum ve o da istediği sürtünmeyi elde etmek için amını srtyor. Amı ıslak ve çaresizce beni sıkıyor. Tek eliyle küvete tutunup kıını kaldırarak parmaklarıma doğru ittiği anda, sahip olduğum son kontrolümü de kaybediyorum.

Ayağa kalkıyorum, tabureyi itiyorum ve onu yakalayıp küvetten çıkartıyorum. Su kenarlardan taşıyor, vücudundan aşağı akıyor ve onu lavaboya sürüklerken fayanslara sıçırıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış

ve onu lavabonun üzerine eğdiğimde nefes nefese kalıyor. Cildi ıslak ve kızarmış, ani hava akımıyla her yerinde tüyleri diken diken oluyor. Ve lanet olsun... *yakası*. Üzerinde giydiği tek şey. Onu nemli cildinde görmek, içimde ilkel bir şeyleri uyandırıyor. Beni tamamen odaklıyor.

Bana onun benim için tam olarak kim olduğunu ve benim onun için ne olduğunu hatırlatıyor.

Bir elim sırtında, diğer elim fermuarımda, sikimi serbest bırakmak için. "Plan değişikliği," diye homurdanıyorum. "Buradan başlayacağız."

Ona sert ve hızlı bir şekilde, sonuna kadar giriyorum. Ve ilk hamlede neredeyse kendimi kaybediyordum. Bu kadın beni dizlerimin üzerine çökertiyor ve beni ne kadar uçurumun kenarına getirdiğinin farkında değil.

Kalçalarını kavrar, dışarı çıkar ve tekrar içeri girerim. "Gözlerini bana dik," derim, onu aynada izlemem gerekiyor. O bağlantıya ihtiyacım var.

Gözlerime bakıyor ve *lanet olsun*... Gözlerinde gördüğüm şey beni o kadar derinden etkiliyor ki, kendi vücudumun ritmini kaybediyorum.

Karım. Bana, sanki ben onun istediği her şeyimmişim gibi bakıyor. Sanki bana sahip olduğu her şeyi emanet ediyor gibi. Vücudunu, kalbini, tüm hayatını.

"Bana ne yaptığının farkında mısın, Prenses?" Hızımı yavaşlatıyorum. Onu daha derinden sikiyorum. Uzatıyorum. "Bana sanki tüm dünyanın benim ellerimdeymiş gibi bakıyorsun ve ben hayatımın geri kalanını senin hiç durmamana sağlamak için harcamak istiyorum."

"Asla durmayacağım," diye nefes nefese, sırtını kavisleyip açığı değiştiriyor.

Siktir. Derinlikteki değişiklik. Amcığının beni sıkıca sarması. Sanki vücudu beni içine kilitleyip bırakmıyor gibi.

"Amelia," diye homurdanıyorum, darbelerim hızlanıyor. "*Siktir*."

Beni daha sıkı sarar ve inler, ve o sesin omurgamda titreştiğini ve kontrolümü boğazımdan sıkıca kavradığını hissederim.

"Gage... Lanet olsun... Yapamıyorum..."

Nefesi kesilmiş. İhtiyacı var. Bana çaresizce ihtiyaç duyuyor. Ve ben zar zor dayanıyorum.

Boşalmam

lazım. Onu

doldurmam

lazım.

Bu anı onun vücuduna derinlemesine kazımam lazım.

Amelia zaten benim karım, ama bu hafta sonu, onun karısı olarak kalabileceğimi hatırlatıyor bana. Her gün uyanıp bu bakışı —*bu* sevgiyi—tekrar tekrar kazanmam gerektiğini hatırlatıyor. Onun bana bunu vermeye devam edeceğini.

Beni seçmeye devam edecek.

Ve bu bana başka hiçbir şeyin yapamadığı bir şey yapıyor.

Onu sertçe sikiyorum. Vücudu tüm gücüyle benimkine karşılık veriyor ve ben arkasına uzanıp klitorisini bulduğumda, çok geçmeden orgazm oluyor. İnlemesi nefes nefese kalmakla benim adımları söylemek arasında kalıyor ve benim etrafımda parçalanıyor.

Nabızı atıyor. Sıkıyor. Verebileceğim her şeyi alabilmek için sikimi emiyor.

Bir kez daha içinden geçerken içimden bir homurtu kopar ve içime boşalırım, görüşüm bulanıklaşır, ellerim sanki beni bu ana, *ona*, beni sadece istenen değil, *seçilmiş* hissettiren tek kadına bağlayan tek şey gibi kalçalarını sıkıca kavrar.

Nefesimizi toparlarken onun içinde kalıyorum, henüz onu bırakmaya hazır değilim.

Çıktığımda, dönüp ellerini boynuma doladı. Yüzünde orgazm sonrası tembel bir gülümseme belirdi. "Bilgin olsun, o bunu senden daha iyi söyleyemez."

Onun kıcını sahiplenircesine avuçlarım. "İyi. Bir sesli kitap anlatıcısını öldürmek zorunda kalmak istemem."

O gülüyor. Tanrım, o gülüş. Bunun için hapis yatmayı göze alırım.

Sonra yüzümü kendine doğru çekip beni öper. Ağzını ağızma sessizce bastırır, sonra açar ve beni içeri alır. Yavaş ve nazikçe, sanki fısıldayarak sözler veriyormuş gibi, sonra öpücüğü derinleştirir ve beni yine kendimi ona kaptırırım.

Bir elimi kıkında tutarken, diğer elimi çenesine kaydırıyorum. Ve bir an için, o beni yeniden mahvederken, göğüs kafesimi parçalayan bu duygu yüzünden nefes alamıyorum.

Amelia benim.

Aramızdaki bu tür bir yakınlığa sahip bir evlilik hayal etmemiştim. Cinsel anlamda değil, duygusal anlamda.

Her gün Amelia bana kendisinin ham, dağınık, kusurlu her parçasını uzatıyor, sanki *"bugün verebileceğim tek şey bu"* der gibi. *Mükemmel olmadığını bilsem de, sana her şeyimi veriyorum.*

Ve bu beni çok etkiliyor.

O rol yapmıyor. Özenle hazırlanmış gülümsemelerin veya cilalı bir imajın arkasına saklanmıyor. Bana gerçeğini veriyor — her duyguyu, her korkuyu, her çelişkiyi — ve benim de aynısını yapmama izin veriyor. Benden mükemmel olmamı istemiyor. Hata yapmamamı beklemiyor. Sadece *burada* olmamı istiyor. Ortaya çıkmamı. Denememi.

Öpüşmemiz uzar. Acele etmeden. İkimiz de bitmesini istemiyormuş gibi

bitm

esini Ben istemiyorum. Amelia'yı sonsuza kadar öpebilirim ve yine de daha iste fazlasını isterim.

miyo Sonunda, geri çekilir, dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirir rmu

ş

gibi.

son kez okşadıktan sonra geri çekilip gözlerime baktı. "Seni seviyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Başparmağımı alt dudağına sürtünce kalbim göğsümde çılgınca atmaya başlar. "Ben de seni seviyorum," derim, sesim kelimelere dökemediğim her şeyle boğuklaşır. "Senin her parçanı."

Uzun bir süre sessiz kalır, sadece bana bakar ve ben onun aklından neler geçtiğini merak ederim. Sonunda yumuşak bir sesle, "Sana ilk ne zaman aşık olduğumu biliyor musun?" der.

Kahretsin, karım bu gece beni mahvedecek. "Söyle bana."

"Sen beni zorla randevun olarak kabul ettikten sonra, beni ailemin yıldönümü partisine götürdüğün geceydi." Benim kelime seçimine kaşlarını kaldırıncı o sırttı. "Senin beni smokinle öldürmeye çalıştığın gece."

"Zorlamak biraz abartılı bir yorum," diye mırıldandım, kalçalarını daha sıkı kavradım.

"Zorlamak tamamen doğru bir ifade." Gözlerindeki şakacı ışıltı, ifadesi yumuşadıkça biraz azalır. "Sana partilerde iyi olmadığımı söylediğim zamandı. Çok fazla beklenti hissettiğimi söyledim." Bana daha da yaklaşır, bir elini boynuma koyar. "Tereddüt etmedin. Uzun kalmamam konusunda fikrimi değiştirmeye çalışmadın. İhtiyacım olanı dinledin."

Gözleri benimkileri arıyor, içinde çok fazla sevgi parıldıyor. "Beni çok seviyorsun, Gage. Her parçamı. Ve beni asla değiştirmeye çalışmıyorsun

." Sesi, devam ederken nazik bir şiddetle doludur. "Seni sonsuza kadar seveceğim. İyi anlarda, zor anlarda ve aradaki her an. Asla durmayacağım. Ben de seni aynı şekilde sevmek istiyorum."

Benim için başka bir kadın asla olmayacak. Bu hayatta değil. Hiçbir hayatta değil. O benim tekim. Benim sonum.

"*Yarın* yeminlerimizi değiştireceğimizi sanıyordum," diyorum, boğazım düğümleniyor. Beni o kadar çok kaybetti ki, başka kelime bulamıyorum.

Dudakları bilmiş bir gülümsemeye kıvrılır. Amelia, ona karşı her şeyi hissettiğimi bilir, ama bunu söylemektense göstermede daha iyi olduğumu da bilir. "Erken başlasam iyi olur diye düşündüm, sevgilim."

"Siktir," diye homurdanıyorum, bir elim boğazını kavırıyor. "Bana böyle demeye devam edersen, bu odadan bir daha hiç çıkamayabiliriz."

Gülümsemesi seksi bir hal alır. "Daha önce buna verdiğin tepkiyi gördüm. İsteddiğimi her zaman elde etmemi sağlayacak kelimeyi keşfettiğimi bilmek güzel." Dudaklarımı boynuna indirip yakasına kadar öpüyorum.

"Benden her zaman istediğini alacağını henüz anlamadıysan, senin bana nasıl etki ettiğini daha iyi göstermem gerek."

Parmakları saçlarımın arkasını okşarken, dudaklarım onun yakasının etrafını işaretliyor.

"Hmm, bunun doğru olduğundan emin değilim." Sesindeki gülümseme açıkça belli. "Dün gece ayak tırnaklarını boyamama izin vermedin."

Yüzümü ona doğru kaldırmadan önce iki saniye daha yakasının üzerinde kalıyorum. "Bir erkeğin bir yerde sınır çizmesi gerekir."

"Hayır dediğin tek şey bu değil. Geçen gece yüzüne koymama izin vermediğin nemlendirici maske vardı. Pond scum (gölet pisliği) diyerek reddettiğin yeşil smoothie vardı. Ve misafir banyosu için üç beyaz boya örneğinden birini seçmeme yardım etmeyi reddettin."

Ona *devam et, prenses*, der gibi bir bakış attım. *Benim bağlılığımın ne kadar ileri gittiğini birazdan göreceksin*. "O boya örnekleri arasında fark edilebilir bir fark yoktu."

"Gerçekten vardı. Oh, ayrıca geçen hafta sana hazırladığım detoks çayını da reddettin." Omuzlarını silkiyor. "Yani, hayır, senden her zaman istediğimi alamıyorum, sevgilim. Görünüşe göre yapman gereken işler var."

Son kelime ağızından çıkmadan önce, elim boynuna dolanmış durumda, tam yakasının üzerinde. "Sana hayır der miyim sanıyorsun?" diye homurdanıyorum, gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş durumda. "Sana vermeyeceğim bir şey mi var sanıyorsun?" Sesim kalın ve boğuk, benim için bile tanınmaz halde. "Neye evet diyeceğimi hiç bilmiyorsun, Amelia. Sana ihtiyacın olanı vermek için yakmayacağım hiçbir şey, olmayacağım hiçbir şey yok. Ruhumu mu istiyorsun? Senindir. Hayatımı mı? Al. Zaten benim her parçam senin. Kimsenin görmediği her parçam. Hepsini al. Çünkü sana her şeyi vermeyeceğim bir dünya yok."

Başımı eğip alnımı onun alnına dayadım ve onu içime çekerek her zerremle ona ait olduğumu hissettim. "Ve benden istediğin son şey lanet olası ayak tırnaklarını boyatmaksa, onu da yaparım."

BÖLÜM 19

AMELIA

Gage'in şimdiye kadar şikayet ettiği tüm şeylerin arasında, şampuan benim en sevdiğimdir.

O bana bir kez daha aşkını ilan ettikten sonra hala duşta duruyoruz ve pembe şampuan şişeme bakarak homurdanıyor: "Lanet olası hindistan cevizi ve şeker kokuyor."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Dünyayı yakıp kül eden kocamın çıplak halde şampuan şişesine öfkeyle bakması hem absürt hem de sevimli bir manzara. "Ona kızma. Kendi şampuanını getirmeyen sensin."

Gözleri benimkilere çevrildi. "Sen benim için paketlediğini sanıyordum."

"Sen yetişkin bir adamsın, kendi tuvalet malzemelerini kendin hazırlayabilirsin diye düşündüm."

Şişeyi ters çevirip, sanki onu kızdırmış gibi etiketi okurken, karo fayanslardan karanlık bir homurtu yankılanır. "Tanrım, buraya ne boktan şeyler koymuşlar böyle?"

Duştan çıkıp kendimi havluyla sararken, kurulandıkça onu izliyorum. Saçına şampuan sürerken kaşlarını çatıyor, her sert hareketinde kasları geriliyor.

"Güzel kokacaksın," diyorum, hala ona gülmemeye çalışarak.

"Sorun da bu lan," diye mırıldanıyor, başını sertçe sallayarak şampuanı duruluyor. "Bütün hafta sonu senin gibi kokacağım."

Onun bu küçük öfke krizine gözlerimi devirmekten zorlukla kaçınıyorum. "Tanrı korusun."

Bana, şampuanlamayı bitirir bitirmez benimle ilgileneceğini ima eden bir bakış atıyor. "Güven bana, prenses, tek kokladığım şey

senin kokun geliyorsa ve ben senin amına gömülemiyorsam, bir sorunumuz var demektir."

Kutsal pis koca.

Ben de kadın gibi kokmak istemediği için şikayet ettiğini sanıyordum, oysa asıl endişesi, karısının kokusunu alırken sikini kendine saklamak zorunda kalmaktan dolayı aklını kaçırmak.

Gage bana ne yaptığının farkında değil. Beni ne kadar çılgınca, delicesine sevdiğini hissettiriyor.

Yatak odasından gelen bir mesajla telefonum çalıyor, ben de havluyu üstüme sarıp banyodan çıkıp mesajı kontrol ediyorum.

TİM

Gage'in o çim biçme makinesini kullanıp kullanmadığını kontrol et. Kullanmadıysa, bu gece testislerini tıraş etmesine izin VERME. Tıraş bıçağı yanığı riskini göze alamayız. En son ihtiyacımız olan şey, kocanın yaralı gibi yürüyerek koridorda sallanması. Rica ederim.

Kahkaha patlaması yaşıyorum. Tanrım, kardeşimi seviyorum. Haftalar önce Gage'e erkeklerin vücut kıllarını alıştırma rutinini sorguladı ve sonra ona Çim Biçme Makinesi adında bir vücut kılı kesici gönderdi. Bu, Gage, Tim ona bir tane gönderirse yakacağını söyledikten sonra oldu.

Yakmadı. Sadece başını salladı ve mevcut makinesi bozulduğunda kullanmak üzere banyo çekmecesine kaldırdı.

Tim'e bir mesaj yazdım.

BEN

Testislerinin tamamen işlevsel olduğunu ve düğüne hazır olduğunu teyit edebilirim. Tıraş bıçağı yanığı veya düğünde sallanma riski yok. Belki de kendi testislerin için endişelenmelisin.

TİM

Tanrıya şükür. Bu düğünde zayıf penis enerjisi hoş karşılanmaz. Damadın testis yaralanmaları düğün fotoğraflarını mahveder. Bu arada, benim testislerim gayet iyi durumda. Bu sabah şeker peelingi yaptım. Şu anda krallar gibi dinleniyorlar.

İçimden gözlerimi devirip telefonumu yatağa bırakıyorum ve banyoya geri dönüyorum.

Gage duşunu bitirmiş, makyaj masasının önünde duruyor, havlu beline dolanmış, diş macununa uzanıyor.

"Tim az önce mesaj attı," diyorum, yanına yaklaşıyor. "Bu gece testislerini tıraş etmeyi düşünmediğinden emin olmak istedi."

Bana bakarak başını sallayıp burun kıvrıyor. "Kardeşin benim bakım alışkanlıklarımı sağlıksız bir şekilde takıntı haline getirmiş."

Diş fırçamı aldım. "Bence o sadece düğün toplarının güvenliğine çok önem veriyor."

Ağzı, göğsümü kıpır kıpır eden o neredeyse gülümsemeye benzer bir şekilde seğirdi. "Kardeşin birçok şeye çok önem veriyor. Bu öğleden sonra en az on beş dakika boyunca Ethan, Hayden ve benimle lüks cilt bakım ürünleri hakkında varoluşsal bir kriz yaşadı. Bunun dünyayı nasıl mahvettiği hakkında çok fazla atıp tuttu, ki bu görünüşe göre onun hayatını da mahvediyor, çünkü bu onun kurtarıcısı ve bu konuda kendini suçlu hissediyor."

Gülümsüyorum. Bu tamamen Tim'e özgü bir davranış. "Geçen hafta, 300 dolarlık bir serum satın almasının onu ahlaki açıdan iflas ettirip ettirmeyeceği ve markanın şafak vakti düşük ücretli keçilerle Himalaya çiğ damlalarını toplayıp toplamadığı konusunda kafası karışmıştı."

Dudakları yine seğirdi. "Evet, bugün tüm cilt bakım markalarını ahlaki açıdan iflas etmişlik derecesine göre sıraladı."

"Aman Tanrım. Ethan ve Hayden buna nasıl tepki verdiler?"

"Eğlendiler." Bana diş macununu uzattı. "Ama onunla yüz maskesi yapmaya hayır dediler."

"O sohbete katılmayı çok isterdim." Gülerken, "Özellikle Hayden'ın ciddi yüzünü görmek isterdim." Gage'in tüm kardeşleri arasında, Tim'in düşük ücretli Himalaya keçileri hakkında konuşmasını gözünü kırpmadan dinleyip, sonra ona sadece yüzünü sabunla yıkayıp devam etmesini söyleyebilecek tek kişi oydu.

Dişlerimizi fırçalarken sessizleşiyoruz ve Gage ile kardeşlerinin Tim'e ne kadar tahammül ettiklerini düşünüyorum. Evlendiğimizden beri ailelerimizi bir araya getirmek için çaba sarf ettik. Herkes iyi anlaşıyor ve bu kolay oldu. Ancak Tim'in Gage ve ailesini tanımak için kendini adadığını söylemek abartı olmaz

bazen biraz fazla iyi. Black kardeşler bunu hiç sorun etmiyorlar, bu da kalbimi sıkıştırıyor. Hepsi beni çok sevdiğimi hissettiriyor.

Dişlerimizi fırçaladıktan sonra Gage'e dönüp beline uzanıyorum ve elimi oraya koyuyorum. "Bugün ona katlandığın için teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, içinde sessiz ve kesin bir aşk kaynıyor. "Onu hayatta kalmaya çalışmıyorum, Amelia. Senin her yanını seviyorum. Tiyatrosal davranışlarını, yüksek sesli fikirlerini ve benim 'zaddy enerjimi' hakkında filtrelenmemiş yorumlarını bile."

Gerçekten gülerek burnumdan soluyorum. "Öyle demedi."

"Söyledi. Hem de birçok kez. Ayrıca bana, 'duygusal olarak kurumsal estetiğimden uzaklaşıp, seksi baba dönemime yönelmem gerektiğini' söyledi."

Tüm bunları gerçekten görmüş olmayı dilerdim, çünkü kocamın abartılı kardeşimi idare etmesini izlemek en sevdiğim şeylerden biri.

Gülümsemem seksi bir hal alır. "Şey... haklı sayılır. Sen seksi bir babasın."

Bana attığı bakış tam Gage tarzı: yüzeysel olarak sakın, ama gözleri şu anda onun dünyasında var olan tek şeyin ben olduğumu söyleyen odaklanmış, sahiplenici bir niyetle dolu.

Onun müstehcen fikirlerini teşvik etmek istemediğimden, elimi belinden çekip aynaya dönüyorum. "Bana öyle bakma," diyorum ve yeşil kil maskemi alıyorum.

"Ne bakışı?"

"Gözlerle sikme bakışı."

Ben maskeyi yanağıma sürmeye başladığımda o da izliyor. Sonra arkama geçip beni makyaj masasına doğru itiyor. "Bu gece yüz maskesi mi yapıyorsun?" Sesinde inanamama hissi var.

Aynadan ona bakıyorum ve gözlerinin yakamın her yerine takıldığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Evet. Yarın cildimin güzel görünmesini istiyorum."

Elleri belime kayıyor ve boynumu öpmek için eğiliyor, dudakları uzun bir süre orada kalıyor ve sonra fısıldıyor, "Senin ağzın için, yüzünün yeşil bir sıvıyla kaplı olmasını gerektiren planlarım vardı."

Onun planlarını kesinlikle desteklemesem de, kafamı eğerek ona daha iyi erişim imkanı veriyorum. Çünkü *beni isteyen pis kocam*. "Herkes senin bugün üç kez seks yapmış bir koca değil de, mahrum kalmış bir koca olduğunu düşünür."

Ağzı kulağıma geliyor. "Üç kez ve benim seninle işim bitti mi sanıyorsun?" Elleri havlunun üzerinden aşağıya, amıma doğru kayıyor. "Prenses, benim işim asla bitmez."

Omurgamdan o kadar şiddetli bir titreme geçer ki dizlerim titremeye başlar. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissederim, sadece onun yaratabileceği o ağır, acıtan ihtiyaçla bacaklarımın arasında nabız gibi atar. Nefesim kesilir ve meme uçlarım sertleşir. Tanrım, onu istiyorum. Vücudum zaten ona doğru eğilir, ellerine, ağzına, her şeyine çaresizce ihtiyaç duyar.

Ama uzun bir günün ardından ben de yorgunum.

Kollarında dönüp elimi göğsüne bastırarak, nefes alabilmek için onu geri itiyorum. "Düğün gecesini gelin ve damadın birbirlerini görmemesi gerektiği söylenir, öyle değil mi? Bir fincan çay, bir mum, yüz maskesi ve kitabımla geçirmeyi planlamıştım."

"Öyle mi düşünmüştün?" Sesi kuru, ama gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Senden uzak bir geceyi isteyerek geçireceğimi mi?"

"Bu gece birlikte olmamız uğursuzluk getirir," diye alay ediyorum, böyle bir plan yapmadığımızı çok iyi bilerek.

Elleri kalçamı bulur ve beni kendine doğru çeker. "Bu tam bir saçmalık."

"Hmm, bilemiyorum. Belki de tedbirli davranmalıyız."

"Biz zaten evliyiz, Amelia," diye hatırlatıyor, sesi beni her zaman etkileyen o boğuk tona düşüyor. "Bu sadece ailelerimiz için bir gösteri."

"Yine de," diye alay etmeye devam ediyorum, alt dudakımı ısırarak. "Kaderi kışkırtmak istediğimden emin değilim."

Gözleri kararır. "Şu anda kışkırttığın tek şey benim."

Beni her zaman isteyen bir adam tarafından sevilmek
Beni asla saklamayan bir adam tarafından sevilmek. Bana, bensiz yaşayamayacakmış gibi bakan bir adam.

Bu bağımlılık yapıcı.

Ve genellikle, onun istediğini ben de isterim. Ama bu gece değil.

Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "İnan bana, yüzümde bu maskeyle yatakta yüzüstü sikilmek kadar hoşuma giden bir şey yok, çünkü senin bunu düşündüğünü biliyorum, ama çok yorgunum. Ve sana olan aşkıma yeniden ilan etmek için mihraba çıkmadan önceki gece cilt bakım rutinimi eksiksiz yapmak istiyorum. Özellikle de seninle evlendiğim gün en iyi halimle görünmek için zamanım olmadığından."

"Siktir, yemin ederim ki ağzın her geçen gün daha da pisleşiyor."

"Çünkü bana kendi tarzını öğreten pis bir kocam var."

Son bir öpücükten sonra, çenemi avuçlayıp başparmağıyla alt dudağımı yavaşça okşadı. "Bu akşam sana çay yapacağım. Ama düğünden sonra, seni yatağa yatıracağım tek şey benim sikim olacak."

Kalbim dolup taşarken, bacaklarım hala titreyerek onun gidişini izledim. Çünkü bir şekilde, *böyle* şeyler söyleyen bir adamla evlendim... ve sonra bana çay yapan bir adamla.

BÖLÜM 20

AMELIA

Düğün günümde kramplar, şişkinlik ve vücudumun benden ayrılmaya çalıştığına dair belirgin bir hisle uyanıyorum. Eğer bu, Marin'in dün bahsettiği yeni kadınlık dönemimse, kesinlikle ilgilenmiyorum.

Gözlerimi tam olarak açmadan önce bile hemen kötü bir ruh haline giriyorum. Adet dönemim gelmemiş, ama bu kesinlikle adet dönemi ağrısı.

Kesinlikle olmaz.

Düğün günümde olmaz.

Evren bu kadar acımasız olamaz, değil mi?

Bu düşüncenin ortasında, telefonum komodinin üzerinde titreşerek bir mesaj geldi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Bu Tim olmalı. Başka kimse beni bu kadar hızlı mesajlarla rahatsız etmez.

"Ugh," diye inledim ve sonra kendi kendime mırıldandım, "Bir sonraki hayatımda"

Gage arkamda hareket ederek belime doladığı kolunu sıkılaştırdı. Göğsü sırtıma sıcaklık veriyordu ve eli karnımın üzerinde kıvrılırken uylukları benimkilerin arasına girdi.

Sertleşmiş.

Tabii ki öyle.

Kramp geçirmek için nefes alıyorum. O boynuma nefesini üflüyor, dudaklarını cildime bastırırken eli aşağıya kayıyor.

Elini yarı yolda yakalıyorum. "Hayatına değer veriyorsan bunu yapma."

"Eşim böyle bir şey söylese, çoğu koca duraksardı herhalde. Benimki öyle değil. O bunu bir meydan okuma olarak algılıyor.

Ağzını kulağıma yaklaştırır, sesi karanlık ipek ve korkunç kararlar gibidir. "Dikkatli ol, Prenses. Beni tehdit etmeni seviyorum."

Rahmim kramp girer ve neredeyse çığlık atar. *O elinde ısı yastığı yoksa, ona geri çekilmesini söyle.*

Sırt üstü yuvarlanıp, bakışlarım onunla buluştuğunda elini belime doğru çekerim. "Tamam, ama ya yapmasaydık? Ya sadece... tavana bakıp benim ölmemi bekleseydik?"

Gage dirseğiyle kendini destekleyerek, eğlenerek bana bakıyor. "Bu bir şeyin şifresi mi?"

"Evet. İçimdeki organlar isyan çıkarıyor ve senin aletin davetli değil."

Ağzının köşeleri yukarı kalkıyor. Benim abarttığımı düşünüyor. Haklı da sayılır. Genelde öyleyimdir.

Yüzümü buruşturup, sanki şu anki durumumun sorumlusu onlarmış gibi dramatik bir şekilde battaniyeyi tekmeliyorum. "Sıcak hissediyorum. Ve üşüyorum. Her yerim ağrıyor. Muhtemelen ölüyorum."

"Neden?"

"Vajina sahibi olmanın felaket getiren yükünden."

Gage'in eğlenceli sessizliği, söyleyebileceği her şeyden daha yüksek sesli. Beni sabah eğlencesiymişim gibi izliyor.

Ona bir bakış atıyorum. "Bana gülme. Gülmeye hakkın yok."

Yine de gülüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki eğleniyorsun. Senin vücudun düğün gününde seni sabote etmeye çalışmıyor."

O hiçbir şey söylemiyor. Hala kendini beğenmiş, seksi, *erkeksi*.

"Sen uyanırsın," diye devam ediyorum. "Esnersin. Seks ve eğlenceli şeyler hakkında düşünürsün. Bu arada ben burada, ısıtma yastığı ve ağrı kesici mi alayım, yoksa sadece yakılmak mı istiyorum diye karar vermeye çalışıyorum."

Hala hiçbir şey söylemiyor. Yemin ederim ki, bu piç kurusu gülmemeye çalışıyor.

Oturup somurtuyorum. "Kramp giriyor. Şişkinlik var. Göğüslerim ağrıyor. Ve daha yataktan bile kalkmadım." Ayağa kalkıp ona son bir kez sert bir bakış atıyorum ve mırıldanıyorum, "Prostatın kramp girene kadar bana bakma bile."

Hâlâ sırtıyor. "Öyle bir şey mi var?"

Ona, "*Erkeklerin Hayatta Kalamayacağı Şeyler*" başlıklı bir Reddit başlığı açmaya iki saniye kaldığımı belirten düz bir bakış atıyorum. "

Senin için Google'da aratıp haftanı mahvetmemi ister misin?"

Ben banyoya girerken onun kıkırdaması beni daha da sinirlendiriyor.

Erkekler.

Ona zarar verebileceğim yolları düşünürken kapıyı sertçe kapatıyorum.

Ethan'a onun "country müzik gerçek müzik değildir" dediğini söyleyeceğim ve bu ateşin kendi kendine alevlenmesine izin vereceğim.

Onun şampuanını Sarah'ın parlak saç kremiyle değiştireceğim.

Onun beyaz gömleklerini aynı model açık pembe gömleklerle değiştireceğim ve gözleri için endişelenmiş gibi davranacağım.

İç çamaşırımı indirip tuvalete oturduğumda beynim gerçekten çılgına dönüyor. O zaman görüyorum. Kan.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Gözlerimi kırıştıtarak görmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. Sanki bu şekilde ortadan kaybolacakmış gibi başımı eğip gözlerimi kısıyorum. Sanki inkâr etmek gerçekten işe yarayacakmış gibi.

Orada oturuyorum, iç çamaşırım ayak bileklerimde, ihanete bakıyorum.

"Seni alçakça ihanet eden kaltak," diye fısıldıyorum. "Bunun bir nefret suçu olduğunu biliyorsundur umarım."

Rahmim hiçbir cevap vermiyor. Sadece donuk bir ağrı ve hayali bir orta parmak.

Şişkin, kramp ve kanama içinde evleneceğim. Bugün mantıksız, duygusal ve tüm o lanet olası stereotipik kadınsı arketiplerin hepsini bir araya getiren dengesiz bir yaratık olacağım.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp, alnımı avuçlarıma içine gömüyorum ve sessizce kendimi kaybediyorum.

Elbisem artık bana asla uymayacak. *Bu* şişkinlikle olmaz.

Bir tampon bulup adet sorunumu hallediyorum. Sonra, aynadaki yansıma bakanak sifonu çekip ellerimi yıkıyorum. Evet, boynum çene hattımı yutmuş.

Orada durmuş, varoluşsal bir krize girmişken, beynim şimdiye kadar aklıma gelen en tuhaf düşünceye kapıldı: Belki Marin'in ay reçeli bu sorunu çözebilir. Ya da onun "ilahi rahim enerjisiyle kodlanmış" dediği gül kuvars sisi.

Dürüst olmak gerekirse, elbise fermuarımı kapatabilmek için gerekirse adaçayı koklayıp rahmim üzerinde pozitif sözler söyleyebilirim.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum ve başımı sallıyorum.
"Cidden.

Resmi olarak dengesiz dönemine girdin."

Gage'in yatakta oturmuş, benim ruh halime göre fazla seksi görüldüğü yatak odasına giriyorum. Erkeklerin adet dönemiyle uğraşmak zorunda olmaması gerçekten haksızlık.

"İyi misin?" diye yavaşça sorar. Dikkatli ses tonu, bunun tetikleyici bir soru olduğunu zaten bildiğini gösterir.

"Elbisemi denemem lazım."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi." Dolabı açmaya başladım bile. "Yemekten önce. Elbisenin bana olup olmadığını bilmem lazım, yoksa yemeyi bırakıp, Spanx giyip yere uzanıp dua etmem gerekecek."

"Yemeyi bırakmayacaksın." Yataktan kalkıp bana doğru geliyor. Gözlerindeki alaycı bakış kaybolmuş, şimdi bakışları tamamen endişe dolu. "Bana kalırsa çuval bile giyebilirsin."

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Sadece bir erkek, bunun bir gelin için kabul edilebilir bir kıyafet olduğunu düşünebilir."

"Ben senin elbisenle evlenmiyorum, Amelia."

Elbisemi elimden almaya çalıştığında onu itekledim. "Hepsi senin suçun."

Kaşları yükselir. "Benim suçum mu?" "Evet."

Hiç rahatsız olmamış gibi mırıldanır. "Tabii ki."

"Tim'den nedime olmasını istemeyi sana ben izin verdim. Ve şimdi bütün günüm mahvoldu."

"Doğru. Bu mantıklı," dedi ciddi bir ifadeyle.

Gözlerimi kısarım. "Dikkatli olmazsan, bugün o koridordan yürümeyeceğim."

Yaklaşır, kolunu belime dolayarak dudaklarını dudaklarıma değdirir. "Söyle prenses, her şeyi iptal edeyim. Bunun yerine günü yatakta geçirelim."

Rahmim isyan ediyor olabilir, ama geri kalanım hala ona karşı ateşli görünüyor. Vücudumun bana ihanet etmesine kızgın bir şekilde bakıyorum. "Anladığını sanmıyorum."

Anlamıyorsun galiba. Adet gördüm. Senin için seks falan yok."

Kollarını bana daha sıkı sarıyor. Sesi yumuşuyor. "Anladım."

Ve işte böyle, tam da doğru şeyi söyledi ve ben artık huysuz değilim. Ta ki bunun ne anlama geldiğini anlayana kadar.

Seks yok.

Düğün gecesi seks yok.

Balayı seks yok.

Kanarken Gage'in beni sikmesine birdenbire razı olmaya karar vermedikçe, hiçbir yerde seks yok. Spoiler: Razı değilim.

İnleyerek yüzümü göğsüne bastırıyorum. "Bu bir felaket."

Sessizce gülüyor. "Felaket mi?"

"Evet. Balayında neler olur biliyor musun?" Elini sırtımda aşağı doğru kaydırır. "Bir sürü şey."

"Evet, ama bunların hiçbiri benim şu anda çıplak olmamı ve orgazm olmamı içermiyor."

"O zaman başka şeyler yaparız. Sana aşırı miktarda karbonhidrat yediririm."

O çok sakın. Bu kadar sakın olmasına sinir oluyorum.

Geriye yaslanıp ona sert bir bakış attım. "Bu konuda rahat davranamazsın."

Omuzlarını silkiyor. "Seninle altmış yıl seks yapacağım. Bir hafta onsuz da yapabilirim."

Ağzım açık kalır. "Altmış mı?"

"Şanslıysan daha da fazla."

"Doksanlarımızda hala seks yapacağımızı mı düşünüyorsun?" "Seni istemekten vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?"

Tamam, evet, haklısın... Şu anda çok iyi gidiyor, doğru şeyleri söylüyor. Bu da benim vücudumu daha çok nefret etmeme neden oluyor. Neden bugün, *bugün* bana karşı dönmeye karar verdi?

Şakağımı öper, sonra kulağıma fısıldar, "Sen, kimsenin görmediği en seksi yaşlı kadın olacaksın. Muhtemelen hala renk kodlu bir klasör ve benim umursamayacağım kurallarla bana emirler yağdıracaksın."

"Eğer altmışıncı yıldönümümüzde oral seks yapacağını sanıyorsan, hayal görüyorsun. Tam anlamıyla, kendi fantezilerini hayal eden bir delüzyon."

Elini kaldırıp başımın arkasına koyarken gülümsüyor. Sonra ifadesi ciddileşiyor. "Bana her şeyi verebilirsin ya da hiçbir şey vermeyebilirsin. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Şişkinliğimi ve ihanet kanımı neredeyse unutuyorum. Çünkü Gage bana, ihtiyacı olan ya da istediği her şeyimmişim gibi bakıyor.

Bu düşüncenin ortasında telefon çaldı. Bakışları değişmedi, ama yüzündeki ifade, *erken uyarı sistemi* onu engellemiş bir adamın ifadesiydi. Seksten değil. Sadece *benden*.

Dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra, "Kızları aşıya götürüp kahvaltıyı hazırlayacağım. Sen acele etme," dedi.

Kızlarımızın heyecanlı seslerinin yaklaştığını duyuyorum, sonra da yatak odamızın kapısından içeri giriyorlar, saçları dağınık, gürültücü ve neşeli. Luna adeta titriyor, Sarah'ın gözleri mutlulukla parlıyor.

Bize doğru koşarak gelirler, planlarını, sorularını ve parlak detayları sıralarlar. Ve benim tek yapabileceğim, Gage'i onlarla birlikte izlemek, burayı ev gibi hissettiren adam olduğunu izlemek.

Otuz saniye içinde gözyaşlarıma boğuluyorum. Bu nasıl benim hayatım olabilir?

Kızımın hayran olduğu bir adamı nasıl buldum?

Nasıl *onun* sonsuza kadar birlikte olmak istediği kadın oldum?

İki kız da donup kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Açıklamak için ağzımı açıyorum ama sesim kısılıyor.

Ben bir kelime bile söylemeden Gage araya girer. "Kim krep ister? Kızların sevdiği şurubu getirdim."

Normalde bu, duygusal anları geçiştirmek için yeterlidir. Ama bugün değil. Bugün kızlarımız yanımda duruyor. Gözleri üzerimde. Kalpleri açık. Ve bu beni daha da ağlatıyor.

"Anne..." Sarah endişeyle seslendi.

"Ben iyiyim," diyorum, yüzümü silerek. "Sadece çok, çok mutluyum. Hepsi bu."

Luna anında neşelenir. "Annem de aynı şeyi yapar." Sarah'ya bakar ve sanki kutsal bir şifreyi çözmüş gibi başını sallar. "Bence bu annelerin yaptığı bir şey. Bunu kitabımıza yazmalıyız."

"Kitabın mı?" diye sorar Gage, dikkatini başka yöne çevirerek.

Luna gülümser. "Bir kitap yazıyoruz!"

"Konusu ne?"

Saniyeler içinde enerji değişir. Karakter isimlerini ve sihirli atlar, tek boynuzlu atlar ve *Sparkle Kingdom* adlı *bir* yerle ilgili olay örgüsünü saymaya başlarlar.

Gage'in gözleri, onların başlarının üzerinden benimkilerle buluşur. Orada gördüğüm saf aşk dolu bakış nefesimi keser. Gürültü, çılgın neşe ve filtrelenmemiş bağlılıkla çevriliyken, bir şeyi kesin olarak biliyorum: Bugün evrenin bana ne getireceği umurumda değil. Önemli olan her şeye zaten sahibim.

BÖLÜM 21

AMELIA

Kahvaltı, kaos öncesi sükunet gibiydi. Sessiz değildi, tabii ki, kardeşlerimiz ve kızlarımız varken olamazdı, ama sıcaktı. Doyurucuydu. Herkesin birbirinin üzerine konuşup, yine de bir şekilde huzur hissedilen o yavaş, sakin saatlerden biriydi.

Colin ve Tim yemek yememi sağladılar. Luna ve Sarah yazdıkları kitap hakkında durmadan konuştular. Gage gözlerini benden ayırmadı. Ve diğer herkes bugün önemliymiş gibi hissettirdi. Ben önemliymişim gibi. Yaptığımız bu çılgın, kutsal şeyin dünyayı durdurmaya değer bir şey olduğu gibi. Belki de bu yüzden, kahvaltıdan sonra Gage ile yatak odamızda yalnız kaldığımız şu ana kadar vücudumdaki ağırları ve sinirlerimi tam olarak fark etmemiştim.

Şifonyer çekmecemın içine dirseklerime kadar dalmış, dantelleri, file kumaşları ve bugün elbisenin altında yumuşak, seksi bir tanrıça olma hayallerimi özenle paketlediğim her şeyi dışarı çıkarıyorum, çünkü *artık bunların hiçbirinin önemi yok*. Rahmimin ihaneti, başlangıçta seçtiğim tangayı benim için öldürdü ve *aslında* ihtiyacım olan şey, *yemin ederim* ki paketlediğim acil durum için siyah dikişsiz erkek şortu. Sarmayan, sıkmayan ve törenin ortasında bir suç işlemek istememe neden olmayacak olanlardan.

Keşke tampon reklamlarındaki kadınlar gibi olabilsem. Beyaz keten giysiler içinde, yüzlerinde gülümsemeyle hayatın akışına kapılan kadınlar gibi. Hayatları rahimlerinden emilirken bile neşeli olan kadınlar gibi.

Ben onlardan biri değilim.

Adet dönemlerim ağır ve ağırlı geçiyor. Siyah tayt giymek, yastığa çığlık atmak ve kemiklerimdeki öfkeyi atlatabilecek duygusal donanıma sahip bir erkeğe ihtiyaç duyuyorum. Hayatı süzülerek yaşamıyorum. Ayaklarımla yere vuruyorum.

Sızlanıyorum. Kendimi dramatik bir şekilde kanepeye atıyorum ve kalkmayı reddediyorum. Bazen duygusal etki yaratmak için keçi gibi meliyorum.

Gage odanın diğer ucunda, kardeşleriyle birlikte düğüne hazırlanmak için bir kulübeye götürmek üzere takım elbisesini topluyor. O tamamen sakin ve odaklanmışken, ben kaybolan iç çamaşırlarım yüzünden iki saniye sonra aklımı kaçıracak durumdayım. Tek düşünebildiğim şey: *erkekler*. Ne kadar kolay bir hayatları olduğunu bilmiyorlar. Kramp yok. Kan yok. Aynı anda hem ağlamaya hem de cinayet işlemeye iten hormonlar yok.

Çekmeceyi kapatıyorum. "Buradaydılar," diye mırıldanıyorum, bir sonrakini açıp iç çamaşırlarını karıştırıyorum. "Onları *paketledim*. Hiçbir şeyi unutmamak için bir sistemim vardı."

Arkamda, Gage yavaş ve metodik katlama işine ara vermiyor bile. "Onları gece çantanda bırakmadığından emin misin?"

"Hayır," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, şifonyerin aynasından ona bakarak. "Benim hazırladığım yığınlardan onları kaldırdın mı?"

Bu onun dikkatini çeker. Başını kaldırır. "Senin iç çamaşırlarını ben mi kaldırdım sanıyorsun?"

Bir an durdum. Çünkü *ben* bile mantıksız davrandığımı biliyordum. Ama yine de ısrar ettim. "Evet."

Dudakları seğirir. "Hayatımı önemsiyorum, Prenses."

Ona ve sonra çekmeceye sert bir bakış attım. "Kadınlar böyle krallıkları yakıp yıkıyorlar."

O gülüyor. Tabii ki bunu komik buluyor. Tabii ki eşyalarını toplamış, giyinmiş, sakin ve bugün iç çamaşırına ped takmak zorunda olmayan bir erkeğin enerjisini taşıyor. Bu beni daha da sinirlendiriyor.

Ona dönerek, "İşte böyle başlar," diyorum. "Ne nasıl başlar?"

"Uzlaşmaz farklılıklar. İnsanlar bu şekilde bu duruma sürüklenir."

O, şimdi tamamen odaklanmış bir şekilde dikleşir. "Karısı iç çamaşırlarını yanlış yere koyarak mı?"

"Kocanın karısının hangi sütü içtiğini unutmasıyla. Birinci adım: sabah kahvesi için doğru sütü getirecek kadar onu sevmeyi bırakması."

"Yanlış sütü getirdiğim için seni sevmediğimi mi düşünüyorsun?"

Gerçekten yanlış sütü getirmişti. Bu da demek oluyor ki, bugün sadece hormonal, biraz dengesiz bir kadın değil, aynı zamanda kafeinsiz bir kadınam.

"Sana bir liste yazdım. Listeyi sana mesaj attım. Ve alışveriş yaparken sana yulaf sütümü hatırlatmak için mesaj attım."

"Bu sabah gidip almayı teklif ettim."

Öyle yaptı. Ama biz bundan bahsetmiyoruz.

"Ve şimdi bu günü atlatmak için ihtiyacım olan iç çamaşırım yok."

Kocam tanıdığım en sabırlı adamdır ve vücudundaki her kemiğin sabırlı kalmak için fazla mesai yaptığını görüyorum.

Saçma davrandığımı *biliyorum*. Ama adet canavarı tarafından ele geçirilmiş bir kadın gibisi yoktur. Bunu unutamıyorum.

"Bir sabah kahvesiz kalmak seni öldürmez."

Bunu nazikçe söylüyor. Şeytani beynim bunu bir savaş çılgılığı gibi algılıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece bakıyorum.

Gage nefesini verir.

"Boşanma böyle başlar," diyorum ciddiyetle.

Odayı geçer, çenemi avuçlar ve sanki dokunduğu en değerli şeyimmişim gibi beni öper. Sanki ona çılgınca suçlamalar yağdırsam bile benim için hala ölecekmiş gibi.

"Bugün benden boşanmayacaksın," diyor, dudaklarımı öpmeyi bitirdiğinde.

"Bunu bilemezsin. *Boşanabilirim*."

"Peki." Parmakları çenemi sıkıca kavrar. Gözleri benimkilere kilitlenir, karanlık ve kararlıdır. "O zaman seni geri kazanacağım. Doğru sütle. Ve ihtiyacın olan her şeyle."

Ondan nefret ediyorum.

Tanrım, onu seviyorum.

Ve sorun da bu.

Çünkü terliyim, kramp giriyor, kafein yoksunluğundayım, bir çift iç çamaşırı çöküşün eşiğindeyim, ve o ise sadece... orada duruyor ve mükemmel. Yayıdığım nükleer düzeydeki enerjiden hiç etkilenmiyor.

Aslında onun sinirlenmesini istemiyorum. Onunla kavga etmek ben istemiyorum.

Ama içimdeki hain bir parça, bana *bir şeyler* vermesini istiyor —gözlerini devirmesini, iç çekmesini, o sakinliğinin çatlamasını—sadece bu durumun tek taraflı olmadığını hissettirecek kadar. Bu duyguya kapılan tek kişinin ben olmadığımı hissettirecek kadar.

Ama hayır. O burada, her şeyi doğru yapıyor, aslında istemediğimi *bildiğim* bir kavgayı sürdürmeyi imkansız hale getiriyor.

Nefesimi veriyorum. "Sen gerçekten sinir bozucusun, bunu biliyor musun?"

Ağzı kıvrılıyor. Sonra eşyalarını toplamaya devam etmeden önce dudaklarını son bir kez dudaklarıma değdiriyor. Ben de çekmeceye geri dönüp, muhtemelen hayal gördüğüm iç çamaşırlarını aramaya devam ediyorum.

Birkaç dakika sonra telefonum çaldığında dikkatim dağıldığı için minnettarım, ta ki ekranda adı görünene kadar.

"Merhaba anne," diye cevap veriyorum, şimdiden çarpışmaya hazırlanarak.

"Canım," diye başlıyor, her zamanki gibi verimli bir şekilde. "Baban ve ben geç kalacağız. Saat on birde orada olmayı umuyorduk, ama kaçınılmaz bir durum çıktı."

Midem düğümlenir.

Başka bir şey öncelikli hale gelmiş. Kızlarının düğün gününde. Buna şaşırmamalıyım, çünkü bugün neden hayatımın diğer günlerinden farklı olsun ki?

"Ne kadar geç kalacaksınız?" diye soruyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

Cevap vermez. Konuyu geçirir. "Oh, tören başlamadan önce orada olacağız. Endişelenme."

Benim sorduğum bu değildi. Ama ısrar etmiyorum.

Yapabilirim. Buna hakkım var. Ama hayatım boyunca ihtiyacım olan ile elde ettiğim arasındaki uçurumda yaşadım ve küçük yaşta zorlamamayı öğrendim. Bazı alışkanlıklar kolay kolay değişmez. Ayrıca, zorlamak sonucu değiştirmez. Gelirlerse gelirler. Ben buraya yalvarmaya gelmedim.

"Tamam. Geldiğinde görüşürüz."

Telefonu kapatıp yavaşça indiriyorum, göğsüm sıkışıyor.

Acıtıyor. Şimdi bile, tüm terapiler, yeniden yapılandırmalar, iyi günler ve sınırlar sonrasında bile. Hâlâ acıtıyor.

Gage hareket etmeden önce belki yarım saniye kadar beni izledi. Yatağın etrafından dolaşıp önümde durdu. "Gecikiyorlar," dedi sessizce, onay bekler gibi.

Başımı salladım.

Bana dokunmuyor. Başka bir şey söylemiyor. Sadece bekliyor.

Ailemin tüm hafta sonu gelmemesi konusunda nasıl hissettiğimi biliyor, bu yüzden bunun sadece geç kalmalarıyla ilgili olmadığını biliyor. Bu, benim için gelmek yerine başka bir şeyi veya başka birini tercih ettikleri her seferle ilgili.

Gözlerim yanıyor. Gözlerimi kuvvetlice kırpıyorum ama gözyaşlarım durmuyor. O eski acı hâlâ içimde bir yerlerde yaşıyor, eskiden adını koyamayacak kadar büyük gelen acı. Ama bugün, acımadığını iddia etmiyorum. Bugün, bunu yüksek sesle söylüyorum.

"Neden hala şaşırdığımı bilmiyorum." Sesim boğuk çıkıyor. "Şimdiye kadar, onların verdiklerinden fazlasını beklemem gerektiğini öğrenmiş olmam gerekirdi." Yutkunuyorum, ama sesim yine de çatlıyor. "Ve bu yüzden ağladığım için kendimden nefret ediyorum."

Bir damla gözyaşı akıyor.

Gage başparmağıyla onu yakaladı. "Ağla. Ben yanıdayım."

Kolunu belime doluyor ve beni göğsüne çekiyor. Hiçbir söz yok. Hiçbir çözüm yok. Sadece sessizlik ve ben kendime gelirken omurgamdan aşağı doğru kayan sabit bir el.

Sonunda geri çekildiğimde, gözyaşlarımdan bahsetmez ya da boşluğu gereksiz şeylerle doldurmaz. Sadece bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar ve her şeyi anlatan bir bakış atar.

Ben iyiyim.

Ben her zaman iyi olacağım.

Çünkü ailem nasıl davranması gerektiğini unutsalar bile, o asla bunu unutmaz.

BÖLÜM 22

AMELIA

Bir dahaki sefere kocama, halkımıza bir düğün ya da bu konuda herhangi bir şey düzenlememiz gerektiğini söylediğimde, bu anı hatırlamak istiyorum. Tam burada. Kardeşlerim, Marin, tüm eyalete yetecek kadar makyaj malzemesi, çok fazla yabancı ve beni öldürmeye çalışan kramplarla Blackbriar'ın ana katında mahsur kaldım.

Saç ve makyaj ekibi (ya da Tim'in deyimiyle Glam Squad) oturma odasında tam donanımlı bir şekilde çalışıyor. Görünüşe göre bu oda artık bir prodüksiyon stüdyosu olarak da kullanılıyor. Son sayımda, altı makyaj sanatçısı, beş saç stilisti, özel bir kaş teknisyeni, her zaman "mükemmel bir şekilde aydınlatıldığımı" (Tim'in sözleri, benim değil) sağlamak için peşimden ayrılmayan bir ışık teknisyeni, gül suyu sprey istasyonları, çok sayıda halka ışık ve meyveli özel bir mimoza arabası gördüm.

Oh, bir de tam teşekküllü bir fotoğraf çekim seti var. Ethan, tören ve resepsiyon için fotoğrafçımız olabilir, ama Tim bu kısmı çekmek için başka bir ekip getirdi.

Fotoğrafçı ve asistanı, Vogue kapağı çekecek kadar ekipmanla pencerenin yanına yerleştiler. Yansıtıcı şemsiyeler. Devasa ışık difüzörleri. Her yerde kablolar. Ve eminim ki az önce gerçek bir spot ışığı gördüm, sanki burada bir gösteri yapıyormuşuz gibi. Sormadım bile.

Ortam gürültülü. Kristen ve Olivia şampanya ile içeri girdiler. Maddie müzik açtı. Kahkahalar, kucaklaşmalar, parfüm kokuları karışıyor.

Ve ben kimseyi saç tokası ya da bulabildiğim başka bir keskin nesneyle bıçaklamamaya çalışıyorum. Daha doğrusu, bıçaklamamaya çalıştığım kişi Tim. Çünkü Gage ona bu şık etkinlik için sınırsız bütçe vermiş.

ekibi, ve o bunu, benim milyon yıl geçse bile asla istemeyeceğim şeyleri yapmam için bir davet olarak algıladı.

Burası benim evim. Düğün günüm. Ayrılıp sakın bir yer bulabilirdim. Ama o zaman Tim bir elinde fosforlu kalem, diğer elinde taşınabilir halka ışıkla peşimden koşar, alt tonlarıma saygısızlık ettiğimi ve bu düğünün görsel mirasını tehdit ettiğimi haykırırdı.

"Bu sadece bir tören değil, Amelia. Bu özenle hazırlanmış bir deneyim.

Fotoğrafları görmek isteyecek torunların için."

Daha önce böyle demişti. Ona kirpik istemediğimi söylemeden önce, az önce ona verdiğim haber.

Colin tarafsız davranmaya çalışıyor, bu da şüpheli.

Marin hala mekanı kutsuyor ve Venüs hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Ben sadece şeker istiyorum.

"Kirpiklerini atlayamazsın," diyor Tim, ses tonu ve yüz ifadesinden, sanki tüm düğünü iptal etmeyi önermişim gibi. "Kirpiklere *ihtiyacın var*. Kirpiklerin varsa yeminlerin daha etkileyici olur. Düğün günün özel bir *an*. Çıplak kirpikler bu ana saygısızlık olur."

Bir kirpik şeridi tutuyor. "Bugün incelikli davranmanın günü değil, Amelia. Bugün *etki* yaratmanın günü. İlk bakışın sadece bir tane. Gage, yüzünün duygusal saldırısına maruz kalmayı hak ediyor."

Colin burun kıvırdı. Tim onu görmezden geldi.

"Başka hiçbir yerde bu kadar göz alıcı olamazsın ve sonra sadece... gözlerinde pes edemezsin." Gözleri dramatik bir şekilde büyür. "Eyelinerinin terk edilmiş hissetmesini mi istiyorsun?"

Marin köşede yaptığı işten başını kaldırıp bana doğru gelir. "Açıkçası, o haklı, bebeğim. Düğün gününde kirpiklerini atlamak titreşimsel bir uyumsuzluktur. Kendi mihrabına Crocs giymekle aynı şey olur."

Sanki ruhsal olarak susuz kalmışım gibi bana su püskürtüyor.

"Bunun makyajla ilgili olduğunu sanıyorsun, ama değil. Bu, tüm büyü benliğini ortaya koymakla ilgili." Oda içinde eliyle bir hareket yapar. "Bütün bu gün bir büyü. Sen sadece yemin etmiyorsun.

gücünü bu bağına dokuyorsun. Kendini tamamen göstermeye izin veriyorsun." Gözleri yumuşar, ama sesi sert kalır. "Altarına yarı makyajlı gitmezsin. Yarı güçle sonsuza adım atmazsın. Işıltılı görünürsün. Bütün. Kirpiklerle."

Tim, Marin'e hayranlıkla bakarken göğsünü tutar. "Teşekkür ederim," der. "Sonunda. Zevk sahibi, vizyon sahibi ve çalışan bir taç çakrası olan biri."

Colin'e döner. "Bu arada, bu adam tek kız kardeşi yüzünü ve geleceğini mahvetmeye çalışırken sessizce oturuyordu."

Colin sadece kaşlarını kaldırır. Neredeyse benim kadar etkilenmemiştir. Çünkü *bütün*. Marin gerçekten bütün dedi.

Sanki göz kapaklarıma minik sentetik tüyler yapıştırmak, mükemmelliğin anahtarımı gibi.

Sanki onlarca yıldır uygulanan imkansız güzellik standartları bizi zaten kurutmamış, tüysüz bırakmamış ve boyun eğdirmiş, bir yandan da "kendimizi geliştirebilme" yeteneği için minnettar olmamız gerektiğini beyin yıkayarak öğretmemiş gibi.

Sanki sivilce yamaları varken beni öpen ve her türlü yorgunluğumda beni seven Gage, bugün göz kapaklarıma bakıp "Eh, daha iyi olabilirdi" diyecekmiş gibi.

Tanrım. Şeker lazım. Hemen.

Colin, Tim'in dikkatini sadece beni kendim olmama izin verme konusunda hararetli bir tartışma ile dağıtırken, ben oturma odasından sıvışıyorum. Son duyduğum şey, Colin'in sesi giderek yükselirken "Bugün *onun* düğün günü, Tim. Senin değil." demesidir.

Evet, öyle. Ve biraz alana ve sessizliğe ihtiyacım var. Sadece birkaç dakika olsa bile.

Ne yazık ki, Tim'in bu gün için tam bir belgesel ekibi tuttuğunu unutuyorum. Arkamda yumuşak bir bip sesi duyuluyor. Sonra bir *tıklama*. Ardından bir ses fısıldıyor: "*Gelin hareket halinde.*"

Omzumun üzerinden bakıyorum. Işıkcı beni takip ediyor. Fotoğrafçı da öyle. Ve devasa yansıtıcı şemsiyelerden biriyle, tripodla ve büyük bir kamera çantasıyla uğraşan asistanı da.

Mutfağa girdikten sonra durup, sinirli ama kibar bir şekilde arkayı dönerim. "Beyler. Sadece işinizi yaptığınızı biliyorum. Ama lütfen

buraya kadar takip etmeyin. Biraz zamana ihtiyacım var. Ve kardeşimle kavga etmemek için şekerli bir şeyler bulmam gerekiyor."

Asistan cevap vermek için ağzını açar, ama Tim'in sesi koridordan yankılanır.

"GELİNİ İGNORE EDİN," diye bağıır. "GEÇİCİ OLARAK AKLINI KAYBETMİŞ DURUMDA. ONU BİR TANRIÇA GİBİ AYDINLATIN VE LENSİNİZİ HER ZAMAN ÜZERİNDE TUTUN."

Sonra, fısıltıyla ama yine de yeterince yankılanacak şekilde mırıldanır: "Onu takip etmezsek, ortadan kaybolup içerik planımızı mahvedebilir."

"

Işıkçı ve fotoğrafçı bana bakıyor. Ben de onlara bakıyorum. Ve hepimiz donup kalıyoruz.

O anda Gage'in annesi ortaya çıkar. Bakışları benim dışındaki herkese sabitlenmiştir. "Çıkın," der nazikçe.

Sesi kaba değil, ama o kadar güçlü ki, asistan bile hemen geri çekilmeye başlar ve "*Evet hanımefendi*" diye fısıldar.

Ingrid bana yaklaşır ve koruyucu bir enerji yayar. Varlığı yumuşak ama sarsılmazdır. "Lütfen bizi yalnız bırakın," der, sanki bu sadece hoş bir sosyal etkileşimmiş gibi gülümseyerek, sessiz bir alaşağı etme değilmiş gibi. "Gelinimle biraz yalnız kalmam lazım."

Işıkçı tereddüt etmeden geri çekilir. Fotoğrafçı bir saniye daha tereddüt eder, muhtemelen Tim'in tek bir samimi fotoğrafı kaçırırsa ruhunu yok edeceği tehdidini hatırlayarak, ama Ingrid'in bakışları hiç değişmez. Bir dakika sonra, o ve ben yalnız kalırız.

Omuzlarım çöküyor ve uzun bir nefes veriyorum. "Teşekkür ederim. Sen gelmeseydin birini incitmiş olabilirdim."

Gülümser, ama gülümsemesinin arkasında endişe vardır. Sonra beni şaşkınlığımdan çıkaran, hiç beklemediğim bir şey söyler. "Ben de düğün günümde Edmund'un kız kardeşine tokat attım ve ona haddini bildirdim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Sonra gülüyorum. Yüksek sesli, şaşkın, biraz çılgın bir kahkaha, ama çabucak gözyaşlarına dönüşüyor, çünkü sinir sistemim tükenmiş durumda ve bu şekilde tepki veriyor. Söylediği şey *o kadar* komik olduğu için değil. İçimdeki her şey aşırı yüklendiği için.

Ve ayrıca bu, şimdiye kadar duyduğum en doğru şey olabilir.

"O, Tim'den çok daha kötüydü," diyor Ingrid, cebinden bir mendil çıkarırken. "Bana güven."

"Tamam, bunu söyleyip sonra bana ayrıntıları anlatamazsın," diyorum, mendili alıp gözlerimi silerken. "Ama önce şeker lazım."

Bir dakika sonra, Ingrid mutfağın geri kalanını kontrol ederken ben kilerde eşyaları karıştırıyorum.

"Bunlara ne dersin?" diye soruyor, Tim'in özel yapımı kurabiyelerinin bulunduğu bir kutuyu kaldırarak. Üzerinde şöyle yazıyor: *İyileştirici Kurabiyeler. Tim izin vermedikçe dokunmayın.*

"Mükemmel. Hepsini yersek Tim'e hak ettiği cezayı vermiş oluruz."

Konteyneri yere koyarken hafifçe gülümsüyor. "Hayır, tam bir cümledir, canım. Muhtemelen ona bunu zaten söyledin ve ezildin, ama unutma ki bu *senin* düşünün. Son sözü sen söylersin."

Yine uzun bir nefes veriyorum, ama nefesim takılıyor ve garip bir duygusal hıçkırık gibi yarıda kalıyor. Göğsümün her yeri titriyor. Her sinir ucu yanıyor. Kalbim sebepsiz yere hızla atıyor. Ve Ingrid'e hak vermek yerine, ağzımı açıp tüm düşüncelerimi kusuyorum.

"Biliyorum. *Biliyorum.* Ben sadece... Bugün çok kötü durumdayım. Ve böyle olmamalıydı. Gün boyu mutlu bir şekilde geçireceğimi hayal etmişim, kimsenin mutluluğumu bozamayacağını düşünüyordum, ama adet gördüm, sonra Tim tam bir diktatör gibi davranmaya başladı, ışıkçı da sanki bir reality şovun yarışmacısıymışım gibi peşimden ayrılmıyor, ne yapacağımı bilmediğim bir sürü duygu var içimde, burada çok fazla insan var, çok fazla, ve..."

Tezgahın üzerinden elimi tuttu ve nazikçe sıktı. Çok küçük bir jestti, ama benim için çok anlamlıydı. "Tabii ki tüm bunları hissediyorsun. Her gelin hisseder."

"Bu yüzden mi baldızına tokat attın?"

"Hayır. Onun dikkatini çekmek için yaptım. Sürekli kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu ve istediğim şeyi dinlemesini sağlayamıyordum. Ama ben de senin kadar bunalmıştım."

"Bana senin yöntemini öğretmen gerekebilir. Tim'e iyi bir tokat atmak iyi gelebilir."

Gözlerinde kötücül bir parıltı var ve şöyle diyor: "İşe yarıyor. Bir daha kontrolü ele geçirmeye çalışmadı."

"Evet, bunu öğrenmem gerekenler listesine kesinlikle ekleyeceğim." Bir kurabiye alıp ısıyorum. Ortası yumuşak, içi akışkan, erimiş çikolata dolu. Yumuşak, zengin ve tam da ihtiyacım olan şey. "Vay canına. Bunlar çok güzel. Onları yememe yardım etmelisin."

"Biliyor musun? Ben de zor bir sabah geçirdim, o yüzden öyle yapacağım." "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum yemek yerken.

O benim sorumu eliyle savuşturur. "Benim için endişelenme. Sadece karı koca arasında olan şeyler. Edmund'u çok seviyorum, ama bu sabah küçük bir tartışma yaşadık ve bu hiç hoş değildi."

"Nasıl hissettiğini anlıyorum. Bu sabah hormonlarımın etkisine kapıldım ve Gage'e ters davrandım. Bu hiç hoş bir his değildi."

"O zaman buna alışsa iyi olur," diyor. "Erkekler bizi anladıklarını düşünerek evlenirler, sonra hayatlarının geri kalanını hormonlarımızın bir programı olduğunu ve onların bu konuda söz hakkı olmadığını öğrenerek geçirirler. İyi olanlar çikolata getirmeyi ve çenelerini kapalı tutmayı öğrenirler. Gage iyi olanlardan biri."

Gülüyorum, göğsümdeki gerginliğin bir kısmı azalıyor. "Edmund bu dersi aldı mı?"

"Sonunda öğrendi. Evliliğimizin ilk yılında kafasına yastık attıktan sonra." Bunu o kadar doğal bir şekilde söylüyor ki, kurabiye boğazımda kalıyor. "Tamamen haklı bir konuda üzgün olduğumda, 'aylık dönemim mi' diye sormakla hata yaptı. Bir daha asla sormadı."

"Şu anda seni çok seviyorum."

"Bu his karşılıklı, canım." Gülümsüyor. "Ve ne olursa olsun, Gage sana hayran. Çabuk sinirlenen, hormonları değişen, mutlu, üzgün... Her şeyiyle. Bir sabah huysuzlanman bunu değiştirmez."

Gage ve benim aramızdaki ilişkiye bu kadar koruyucu davranması ve oğlunun bana olan sevgisinden bu kadar emin olması, gözlerimi yine yaşlarla dolduruyor. Ama bu sefer iyi anlamda.

"Bu sabah her şeyin hazır olduğundan emin olmak istiyordum," diye devam ediyor. "Kıyafetler kırıkmamış. Ayakkabılar parlatılmış. Çantam

hazır. Sana ve Gage'e vereceğimiz kartımız mühürlendi. Tören öncesinde Gage ve seninle biraz zaman geçirebilmek için her şeyi ayarlamıştım."

Bir an durdu. "Edmund, sakinleşmemi, rahatlamamı ve 'bugün akışına bırakmamı' söyleyecek yüzü vardı."

Bunu sindirmem için bir süre bekledi.

"*Yapmadı*," diyorum, sadece erkeklerin yaratabileceği o tam vücut ürpertisi içimi kaplarken.

"Evet, söyledi. *Akışına bırak*. Sanki ben akışın içinde *değilmişim* gibi.

Evlendiğimiz günden beri."

"Hayatta kaldı mı?"

"Zar zor."

Yavaşça, anlamlı gülümsemeler yüzlerimize yayıldı. O anda biz kayınvalide ve gelin değildik. Biz, çok fazla görünmez şeyi taşıyan, dayanışma içinde oturan iki nesil kadındık. Dağınıklığımızı ve kırılگانlığımızı paylaşıyorduk.

Bu tür "Seni anlıyorum. Ben de senin yerindeydim." anları beni her zaman bir kucaklamadan daha derinden etkiler.

Kendi döngülerimde yalnız olmadığımı bilmem gerekiyor. Her şeyin mükemmel olmasını isteyen ama bunu biraz kırılmadan nasıl başaracağını bilmeyen tek kadın olmadığımı bilmem gerekiyor.

Bu kadar önem vermekte bir sakınca olmadığını bilmem gerekiyor. Hayattaki değerli anların önemli olmasını istemek.

Bugünün bir elbise, makyaj ve birkaç güzel fotoğraftan daha fazlası olmasını istemek.

Olivia'nın sesi mutfığa ulaşır ve sessizliğimizi bozar. "Amelia?" Görünür ve yüzünde bir gülümsemeyle bize katılır. "Burada saklanıyor muyuz yoksa komplo mu kuruyoruz?"

"İkisi de," diyorum.

Hâlâ gülümsüyor, sesi alçalıyor, komplo kurar gibi. "Ne planlıyorsanız, ben de varım. Söylemeniz yeter."

"Kürek kullanmayı ne kadar iyi bilirsin?" diye soruyorum ciddi bir ifadeyle.

O da ciddi bir ifadeyle cevap veriyor. "Şöyle diyelim, kayınbiraderlerinin arasında kürekle işleri halletmesini isteyeceğin kişi benim. Kristen'in tırnakları çok kirlenir ve Maddie, bebeğin zarar görme riskini göze alamayız."

Ingrid ve ben gülüyoruz ve kaslarımın gevşediğini hissediyorum.
Olivia'nın gözleri yumuşuyor. "İyi misin?"

"Şimdi iyiyim." Onunla Ingrid'e bakışlarım arasında gidip
geliyorum. "Teşekkürler. Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Ailenin görevi budur." Yüzünde muzip bir ifade belirir. "Tamam, içeri
gidelim. Tim'i ağlatma zamanı geldi."

BÖLÜM 23

AMELIA

Kırk beş dakika, bir kardeş kavgası ve Tim'in altı pasif-agresif bakışı sonra, sonunda makyaj koltuğuna oturdum.

Kirpik takılmayacak.

Tim son on dakikadır benimle doğrudan konuşmadı, ki bu onun kişisel rekoru olduğuna eminim. Kanepelerden birine yerleşmiş durumda. Bacaklarını çaprazlamış, iç mekanda güneş gözlüğü takmış ve etrafındaki hava ihanete uğramış bir sanatçının enerjisiyle ağırlaşmış.

Gururu incinmiş.

Ama aynı zamanda... uysal davranıyor.

Çünkü Ingrid beni cezalandırdıktan ve Olivia beni destekledikten sonra, sonunda bunun *benim* düşüncüm olduğunu hatırladım.

Neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

Neredeyse.

Tim ve benim hayatımızda ilk kez karşı karşıya gelmiyoruz ve bu son da olmayacak. Sinclair kardeşler olarak hayatı böyle idare ediyoruz.

Tim zorluyor. Ben direniyorum. Sonra ben pes edene kadar daha da zorluyor. Colin ise genellikle durumun dramatik olmaktan çıkıp tehlikeli hale geldiği anı bekler, "Ben yokum" diye mırıldanır ve (bazen) nükleer bir patlamadan kaçınmak için telefonunun arkasına ya da başka bir odaya kaybolur. Bugün ortadan kaybolmadı ya da telefonunun arkasına saklanmadı, ama bu işe karışmayacağını açıkça belirtti.

Makyaj sanatçısı başlamadan önce tuvalete gitmek için ortadan kaybolurken, ben mimosa kokteylimden bir yudum alıyorum. Bu odadaki kaos ortadan kalktı. Tamamen buharlaştı. Herkes mutlu ve sakin. Tim somurtuyor. Ve ben evrenle bir bütünüm.

Baskın duygularım sükunete dönüştü. Garip bir şekilde lüks bir sükunet gibi.

Kaslarım gevşedi. Kramplarım dinlendi.

Uyluklarımın altındaki yastık az önce iç geçirdi.

Her şey... *olağanüstü* hissettiriyor.

Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bu hisle uyum içindeyim.

"Amelia," diye bir ses sağımdan yumuşakça geliyor.

Başımı çeviriyorum ve Marin'in bana baktığını görüyorum. Çok güzel. Her zamankinden bile daha güzel.

Elimi uzatıp yanağına dokunuyorum. "Bu melek teni mi? Melek teni gibi hissediyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Tamam. Bu... cilt bakımı övgüsünün yeni bir seviyesi, ama kabul ediyorum."

Yanağını çok nazikçe okşuyorum. Melek gibi cildini bozmak istemiyorum. "Bu cilt bakımı değil. Tanrılar. Onlar seni kutsadılar."

Işık küpesine yansıyor ve parıltıyor. Öne eğilip fısıldıyorum, "Küpelerin uğulduyor."

Hareketsiz kalır. "Küpelerim uğulduyor mu?"

Başımı sallarım. "Bana şarkı söylüyorlar. D minörde."

"Tabii." Sözcüğü yavaşça ve şüpheyile uzatır, gözleri hafifçe kısılır. "Yani... bugün havanda mısın?"

"Marin." Elini tutuyorum. "Bu sandalye beni seviyor. Gerçekten. Sanırım artık ciddi bir ilişkimiz var."

Kafasını hafifçe eğiyor. "Tamam ama cidden, acaba sen... esrarla ruhsal bir bağ kurmuş olabilir misin? Ya da... astral olarak bir sakız yutmuş olabilir misin?"

Gülüyorum. "Hayır. Astral olarak bir şeyi nasıl yutacağımı bilmiyorum. Bana öğretmelisin."

Yavaşça başını sallar, ama gözlerindeki ikna olmamış bakıştan anladığım kadarıyla, bana öğretmeyecek. "Dün gece kaç saat uyudun?"

"Mmm. Yeterince."

"Ve kahvaltı yaptın," diyor, ama sanki bana değil de kendine söylüyor gibi.

"Yumurta ve tost yedim, ama kahve içmedim. Gage yanlış süt getirmiş. Ama onu affedeceğim, çünkü o adam beni hiç kimsenin hiç kimseyi sevmediği kadar çok seviyor."

Bana bakıyor. "Tamam, yani yiyecek bir şey yemedin mi?"

"Hayır. Yediğim tek şey bir kurabiye. Tim'in şifalı kurabiyelerinden biri. Sihirliydi. Sen de bir tane yemelisin. Ingrid ve ben hepsini yemedik."

Hafifçe geriye yaslanıyor ve bir sorunu çözmeye çalışırken yüzünde beliren ifadeyi takınıyor. Kötü, berbat, lanetli bir sorun.

Sonra çok yavaşça şöyle diyor: "Yani, sen ve Gage'in *annes*i Tim'in özel şifalı kurabiyelerinden yediniz."

"Sadece birer tane," diye onu sakinleştiriyorum, çünkü sesi biraz stresli ya da kızgın gibi geliyor.

O sadece bana bakıyor. Sonra odada tam ses seviyesinde çalan bir siren gibi dönüyor. "DEFCON BİR, MİLLET! BİR DURUM VAR!"

Herkes başını çevirir. Odadaki herkes bize bakar.

"Amelia Sinclair, Merkür'ün gerilemesi sırasında umduğumdan daha da kötü durumda. Gelin sarhoş. Tekrar ediyorum: GELİN SARHOŞ."

Tim yavaşça dehşet içinde güneş gözlüklerini kaldırır.

"Az önce küpelerimin D minörde şarkı söylediğini söyledi," diye devam eder Marin. "Şu anda ters dünyadayız."

"Hay sıçayım," diye boğulur Tim.

Colin ona bakar. "Onlara etiket koymadın, değil mi?"

Tim nefesini tutar. "Ben *söyledim*! Kimsenin onlara dokunmaması gerektiğini çok açık bir şekilde söyledim!"

Kristen mimosa kokteyli

neredeyse tükürüyor. Liv elindeki

meyveyi düşürüyor.

Maddie'nin gözleri fal taşı gibi açılır.

Marin, bir görevi olan bir kadının enerjisiyle bana döner. "Tamam, ani hareketler yapmayın. Şimdi vibe kontrol moduna giriyoruz."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama acaba bu, beni özel bir odaya götürüp, gizlilik sözleşmesi imzalatacaklar mı diye merak ediyorum.

ve tüm bunların tamamen normal bir gelin davranışı olduğuna ikna edileceğim.

"Kadife bir marshmallowun üzerinde oturuyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum. "Ve sanırım Ryan Gosling'in ruhunun üzerinde oturmak da böyle bir his olmalı. Bu kötü bir şey mi? Gage ile ilk kez evleniyormuş gibi davranacağım gün başka bir erkeği düşünmek beni kötü bir eş yapar mı?"

"Hayır," diyor nazikçe, sanki bir çocuğa konuşuyormuş gibi. "Bu harika. Senin için çok sevindik. Sadece fotoğrafçıya söyleme. Ya da *başka kimseye*."

"Tamam." Onun kolunu tutup kendime doğru çektim. "Sen söylemezsen ben de kimseye söylemem. Ve Gage'e bunu sana söylediğimi söyleme. Bu bizim sırrımız olmalı ama Ryan Gosling'in ruhunun gerçekten ağzımı ele geçirdiğinden eminim."

Hemen cevap vermez. Sadece kaşlarını çatarak bana bakar. Sonra daha da yaklaşır ve fısıldar, "Sen ve Gage'in zaten evli olduğunuzu mu söylüyorsun?"

Panik içinde kolunu tutarım. "Şşşş! Tim bunu bilmemeli! Herkese anlatır!"

Marin'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Biliyordum. Lanet olsun, biliyordum.

ruhsal bir değişim hissetmiştim."

"Ciddiyim," diye fısıldayarak bağırırım. "Kimse bilmemeli!"

"Tamam, tamam." Dudaklarını birbirine bastırıp onları işaret etti. "Dudaklarım mühürlendi. Kelimenin tam anlamıyla. Beni ruhsal olarak susturulmuş say."

Rahat bir nefes almadan önce, Tim birdenbire ortaya çıkar. İnsanları daha da gergin yapan zoraki bir sakinlikle yanımıza çömelir. "Tam olarak ne kadar yedi?"

"Bir kurabiye," diye cevaplar Marin.

Tim'in ruhu bedeninden ayrılır. "*Bir bütün kurabiye* mi? Her bir kırıntısı mı?"

Sakin bir şekilde başımı sallarım. "Çok lezzetliydi. İyileştirici, tereyağı ve koşulsuz sevgi gibi bir tadı vardı."

Tim göğsünü tutar. "Aman Tanrım. Aman *TANRIM*. Etiketle KİMSE ONLARA DOKUNMAMALI diye çok net bir şekilde belirtmişim. Onlar *sadece düğün sonrası dinlenmek* için idi! *Duygusal rehabilitasyon* için dozajlanmışlardı, brunch için değil!"

Colin arkasında belirir. "İçlerinde ne kadar THC vardı?"

Tim şaşkınlıkla arkasını döner. "Tanrım, Colin! Lanet olası sonuç polisi gibi ortaya çıkmadan *olmaz mı?*"

"Soruma cevap ver," der Colin, telefonunu çıkararak.

Tim ellerini havaya kaldırır. "Ölçmedim, tamam mı?! Sezgisel pişirmeydi! Zanaatkar gibi! Sence ot perisi tartı kullanır mı?!"

"Bence ot perisinin bunu yapmak yasal olarak zorunlu olmalı."

Tim başını uzatarak Colin'in telefonuna yazdıklarını görmeye çalışır. İyi göremediğinde telefonu kapar. "Gage'e mesaj atıyorsan, yemin ederim benim için ölmüş sayılırsın," diye mırıldanır. "İşte böyle öleceğim. Bir patlamayla değil, Gage Black'in karısına ilaç verdiğimi öğrenmesiyle." Ekranı gözlerini kısarak bakar ve yüksek sesle okur. "*Birinin yenilebilir uyuşturucunun etkisinden güvenli bir şekilde kurtulmasına nasıl yardım edilir.*" Gözlerini devirir. "İgh. Bu hiç yardımcı olmuyor, Colin."

Colin kaşlarını kaldırır. "Yardımcı olabilir. Henüz okuma fırsatım olmadı."

Tim dinlemiyor. Zaten tarayıcı çubuğuna öfkeyle tıklıyor ve kendi kendine mırıldanıyor: "*Milyarder nişanlımın, saç bakım bütçemin potansiyel sponsoru olan, iz bırakmadan insanları ortadan kaldıracak kadar parası ve bağlantıları olan ahlaki açıdan şüpheli adamın dikkatini çekmeden kazara ot tüketimini nasıl tersine çevirebilirim?*"

Marin gülmesini zorlukla bastırıyor. "Belki de bu aramaya 'acil' kelimesini eklemelisin, çünkü spoiler uyarısı: Ingrid de bir tane içti ve belki de şeytan çıkarma ayinine ihtiyacımız olacak."

Bütün oda durur.

"Gage'in annesi kurabiye mi yedi?" diye sorar Kristen. Şimdi Colin'in yanında duruyor, arkasında Maddie ve Olivia var.

Marin başını sallar.

Colin, sanki yüksek bir güçle iletişim kuruyormuş gibi gözlerini kapatır.

"Onu kontrol etmeliyiz," diyor Maddie, Tim'e saklamaya bile çalışmadığı bir gülümsemeyle bakarak. "Eğer kafası güzelse, sen bittin demektir. Potansiyel saç bakım sponsorunun karısını ve annesini kontrol altında tutmak imkansız olacaktır."

Tim, sanki ona saç düzleştiriciyle tokat atmış gibi geriye doğru sendeliyor.

"Bu sözleri evrene söyleme, Maddie. Gage asla öğrenmemeli. Bu dünyada en çok sevdiği iki kadına uyuşturucu verdiğimi öğrenirse, beni mahveder. Duygusal, sosyal ve muhtemelen fiziksel olarak."

Kollarını çılgınca salladı. "Arkadaşlık ayrıcalıklarımı kaybedeceğim. Akşam yemeği davetlerimi. VIP saç bakımı bağlantılarımı. 90 dolarlık saç kremi ihtiyacımı anlayan tek adam, beni ölü bir eski sevgili gibi telefonundan silecek."

Bir an durur, sonra nefesini tutar. "Aman Tanrım! Ya çözülmemiş bir gizem haline gelirsem? Ya bedenim ortadan kaybolursa ve tek ipucu, *kurabiyeleri daha iyi etiketlemem gerektiğini* söyleyen, kağıt turnaya katlanmış bir not olursa?"

"Amelia için daha çok endişelenmelisin," diyor Colin. "Gage senin için sana tahammül ediyor. Ama o sana ortadan kaybolmanı söylerse, Gage saat kaçta olacağını soracaktır."

Tim, Broadway seviyesinde bir çöküşün eşiğinde gibi görünüyor, ama bu konuda monolog yapmaya başlamadan önce Kristen araya girip "Ingrid'i kontrol edeceğim" diyor.

Olivia ona bir bakış atar. "Eğer kafası güzelse, onu buraya getir. Belki bizimle kalırsa durumu kontrol altına alabiliriz."

Kristen ayrılırken Tim kendini yelpazeler. "Bu aileye şifa getirmeye çalıştığım için *çok üzgünüm*."

Marin onu görmezden gelir. "Tamam, birinin müdahale etmesi lazım. Kardeşlerden biri bu odaya doğru gelmeye başlarsa, dikkatini dağıtacak bir şey hazırlamalıyız."

"Ben hallederim," diyor Olivia. "Eğer biri yaklaşırsa, futbol takımının abartıldığını söyleyerek dikkatini dağıtıyorum. Onları hiçbir şey bu kadar kızdırmaz. Bu bize kanıtları saklamak için yeterli zamanı verir."

Marin başını sallar. "Mükemmel."

"Peki ya Gage?" diye sorar Maddie. "Onu buradan uzak tutmamız gerekiyor."

Herkes duraksar.

"Colin," der Marin yavaşça. "Gage'i sen izleyeceksin. Buraya doğru geldiğini hissedersen, onu oyala."

Colin iini çeker. "Söz veremem. O adamın çevresi açan bir enerjisi var."

"Fotoğrafçı ile kavga numarası yapman ya da yangın alarını alıştırman gerekse bile umurumda değil, o buraya giremez."

Marin bana döner. "Tamam. şimdi gelini idare edelim." Ona gülümserim. "Merhaba."

Bana başını sallar. "Evet. Kesinlikle hala bir durumun içindeyiz."

Onlar çılgına dönüyorlar. Ben de heyecanlanıyorum. Ve tam bitkilerin beni yargıladığını düşündüğümü itiraf etmek üzereyken, odada derin bir erkek sesi yankılanır.

"Ne tür bir durum?" Oda donar.

Herkes yavaşça, aynı anda dehşetle ona doğru döner. Kimse konuşmaz.

Marin hariç.

Hiç tereddüt etmeden elini şakağına götürür ve mırıldanır, "Yeni plan. Yalan söyle ve her şeyi inkar et. Suçu Ryan Gosling'e at."

BÖLÜM 24

GAGE

Vücudumda çok fazla enerji var ve bunu dışarı atacak bir yolum yok. Kırk beş uzun gün boyunca birikti bu enerji – evliliğimin kamuoyuna duyurulmasını beklemek zorunda kaldığım haftalar boyunca – ve şimdi düğüne birkaç saat kala, bu enerji baskıya dönüşmeye başladı. Kafese kapatılmış ve kıvrılmış gibi.

Bu saatlerin lanet olası bir rehinesi gibiyim çünkü bugün karım olacak gün değil. Bugün, onun benim olmadığını iddia etmeyi nihayet bırakabileceğim gün ve onu karım yaptığım günden beri tek istediğim şey bu.

Luna ve Sarah şu anda Amelia ile birlikte. Sabahı onlarla geçirdim. Amcalarıyla masa oyunları oynadık ve elbiseler, yüzükler, düğünler, balayı ve Luna'nın resepsiyonda gerçek bir mikrofon tutacak mı gibi yaklaşık binlerce soruya cevap verdim. Şimdi yalnız kaldığım için, bu kulübede sessizlik baskı yaratıyor.

Gri eşofman altı ve siyah tişört giydikten sonra yatağın kenarına oturup spor ayakkabılarımı bağladım. Koşmak öğleden sonrayı atlatmama yardımcı olacak.

İkinci bağcıyı bağlamayı neredeyse bitirmişken, kapı çalınmadan açıldı. Callan ve Ethan, sanki burası onların malıymış gibi içeri girdiler.

Ethan kıyafetimi süzer ve sırtarak, "Vay canına. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," der.

Ona bakarım. "Ne günü?"

Çenesini bana doğru sallar. "Düğün öncesi heyecanını yaşadığın gün."

Callan gülüyor. "Evet" demene saatler kala koşu kıyafetini giymişsin. Bu ya soğuk ayak ya da çok ayrıntılı bir kaçış planı. Başını eğiyor. "Kaçak damat mı konuşuyoruz?"

"Buna enerji yakmak denir," diye mırıldanıyorum, bağcıklarımı bağlayarak.

"Tabii," diyor Ethan, Callan'la bakışıyor. "Çünkü sen her zaman gergin, sinirli bir tip oldun."

"Bahse girerim 'düğününden önce paniklemek normal mi' diye Google'da arama yapmıştır," diyor Callan, Ethan'ın sırtışına benzer bir sırtışla.

"Ne tür bir bahisten bahsediyoruz?" Ethan sorar. "Bin dolar mı? On bin? Göl evin? O eski model..."

"Paniklemiyorum." Ayağa kalkarım.

"Evet," dedi Ethan. "Sadece rahat bir koşuya çıkıyorsun. Günün ortasında. Düğününden birkaç saat önce. Kesinlikle panik yapmayan bir adam için tamamen normal bir davranış."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "İkiniz bittiniz mi?"

"Daha bitmedi," diyor Callan. "Hadi ama Gage. Bunun önemli bir şey olduğunu kabul etsen de olur. Gergin olman normal."

"Gergin değilim."

Ethan beni inceler. "Biliyor musun? Sana inanıyorum. Amelia ile evlenmekten gergin değilsin." Bir süre durur ve gülümsemesi genişler. "Herkesin senin duygularını herkesin önünde görmesinden gerginsin."

"Koşmaya gidiyorum," diyorum düz bir sesle. "Sizinle lanet olası bir terapi seansı yapmayacağım."

"Gördün mü, bekarlığa veda partisinde yeterince içmezsen böyle olur," diyor Callan yavaşça.

"Bilmiyorum," diyor Ethan. "Bradford evliliği dağcılıkla karşılaştıran konuşmasını yaparken onun bir sürü Macallan içtiğini gördüm."

"Yirmi dakika boyunca ana kamplar, duygusal irtifa ve güvenle birbirine bağlı olmak hakkında konuştu," diye mırıldanıyorum. "O viski gerekiyordu."

Ethan kıkırdar. "İletişimin oksijen olduğunu ve onsuz ikinizin de öleceğini söylediği kısmı unutma."

"Ya da terapiyi bir şerpa tutmaya benzettiği kısmı," diyor Callan.

Bradford'un bize katıldığını hiçbiri duymuyor. Ta ki "Aşkın, hava berbat olsa bile aynı dağa tırmanmayı seçmek olduğunu söylediğimi unutmayın" diyene kadar.

Üçümüz ona döneriz. Ethan ve Callan kahkahalara boğulur, kahkahaları odayı doldurur ve ben de gülümsemeden edemem.

Callan başını sallar. "Tamam, o kadar da kötü değildi."

Bradford'un ağzı kıvrılır. "Seni gerçekten kaybeden şey, krampon metaforuydu, değil mi?"

"Randevu gecelerinin dağdan kaymanı engellediğini söylediğin metafor mu?" diye sorar Callan.

"Aynen öyle."

Ethan hala sırtıyor. "Kardeşim, seni seviyorum ama bu şimdiye kadar yaptığın en kötü konuşmaydı."

"Öyleydi," diye Bradford tereddüt etmeden kabul eder. "Kesinlikle. Tartışmasız."

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Sen konuşma yaparak geçiniyorsun. Nasıl olur da dağcılık metaforlarına kapılırsın?"

Bradford kollarını kavuşturup kapı çerçevesine yaslandı. "Bilmiyorum. Anlamalı bir şeyler yazmak için oturdum ve birdenbire... öyle oldu. Evlilik çatışmalarını çığlara benzettiğimi fark ettiğimde, çoktan kendimi kaptırmıştım."

Ethan burun kıvrır. "Doğaçlama yapabiliirdin."

"Bir dahaki sefere konuşma yazarına yaptır," diye önerir Callan.

Bradford'un ifadesi değişir. Eğlence kaybolur, yerini daha sakın bir ifade alır. Daha ciddi. Gözleri benimkilere bakar ve konuşurken sesinde bir ağırlık vardır.

"Bunu dışarıya yaptırmak istemedim," diyor. "Bu çok kişisel bir konuydu. Anlamalı bir şey söylemek istedim." Kafasını sallıyor, neredeyse kendine gülüyor. "Geriye dönüp bakınca, mükemmel bir TED konuşması hazırlamaya çalışmak yerine, içimden gelenleri söylemeliydim."

Ethan'ın yüzündeki alaycı ifade kaybolur. "Ne olursa olsun, ne demek istediğini anladık."

"Kramponların arasından bile," diye şaka yapıyor Callan, ama bunun arkasında alay değil, sıcaklık var.

Bradford'un gözleri üzerimde kalır. "Seni bu kadar mutlu görmek... Senin için istediğim her şey bu."

Buna cevap veremeden, annem bizi keser. Bradford'un arkasında belirir ve Bradford onu kulübeye almak için kenara çekilir. Hepimiz hemen bir şeylerin ters gittiğini anlarız. Sadece çıplak ayakla olduğu için değil, saçları dağınık ve üç yaşındaki bir çocuğun yaptığı gibi görünen bir çiçek tacı takmış olduğu için.

"Oğullarım," diyor, hayali ve mutlu bir şekilde. "Bugün hava ne kadar güzel değil mi? Sanırım ağaçlar hiç bu kadar mutlu olmamışlardı."

Callan başını eğip kaşlarını çatı. "Anne?"

Ethan'ın dudakları, çok eğlenmiş gibi yukarı doğru kıvrılır. "Ben de hava hakkında tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. Çok güzel."

Yavaşça dönerek, sanki odadaki enerjiyi emiyormuş gibi kollarını açar. "Sen ve Amelia için ne kadar güzel bir evlilik günü, Gage. Az önce meleklerin şarkı söylediğini bile duydum."

Callan bana doğru eğilir. "Kafası mı güzel?"

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Kafası güzel."

Ethan sırtıyor, bu durumu açıkça çok seviyor. "Kafası çok iyi."

Bradford kulübeye doğru ilerliyor. "Tanrım. Nasıl?" Ethan'a bakıyor.

"Sen mi verdin ona?"

Ethan güldü. "Hayır. Esrar kullandığını bilmiyordum." Ona bir bakış attım. "Kullanmıyor."

"Mmmm." Annem hala dönüyor ve şimdi de mırıldanıyor.

Kapı çalınıyor ve babam sesleniyor, "Gage? Orada mısın?"

"Evet," diyor Ethan. Sonra bize bakıyor, olanlardan çok mutlu. "Bu çok eğlenceli olacak."

Babam araya girer.

Durur.

Bakıyor.

Her şeyi sindirirken uzun bir sessizlik olur. Sonra,

"Tanrım."

Annem babamın sesini duyunca dönmeyi bırakır ve ona doğru süzülür. Ellerini babamın boynuna dolayarak, sanki onunla dans ediyormuş gibi bir yandan diğer yana sallanmaya başlar. "Oğlumuzun evlenmesi için ne kadar güzel bir gün, sence de öyle değil mi?"

Babam ellerini annemin beline koyar, muhtemelen onu dengelemek için, ki Amelia sarhoş olarak ortaya çıksa ben de aynen öyle yapardım. "Evet, hayatım. Çok güzel." Bir an geçer. "İçki mi içtin?"

Annem sallanmaya devam eder. "Hayır." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Ona yaslanıp hızlıca bir öpücük verir ve "Marin'i gördün mü? Onun özel reçelini denemek istiyorum." der. Babamı bırakıp dönmeye başlar. "Sanırım kurabiyeler kadar iyileştirici olabilir."

"Siktir," diyor Ethan. "O otları yedi." "Marin kurabiye getirdi mi?" diye soruyor Callan.

Babamın çenesi gerilir. Bize bakar. "Marin nerede?"

"Muhtemelen bahçede evrenle iletişim kuruyordur," diyor Callan, hiç yardımcı olmayan bir cevapla.

"Ya da düğün çiçekleri için tarot falı bakıyordur." Ethan yine sırtıyor.

Bradford hâlâ anneme bir bulmaca çözmeye çalışır gibi bakıyor. "Kaç tane kurabiye yedin anne?"

Hayalperest bir şekilde elini sallar. "Oh, hatırlamıyorum. Bir mi? İki mi? Beş mi? Çok lezzetliydim. Tam da akışına bırakmak için ihtiyacım olan şeydi." Kıkırdar. Gerçekten kıkırdar. Sonra babama bakar. "Şu anda akışına bırakıyorum, hayatım."

"Tanrım," diye mırıldanır babam. Bana bakar. "Marin'i bulup konuşacağım."

"Acele etme," diyor Ethan, eğlencesini gizlemeye bile zahmet etmeden. "Bu, isteyebileceğimiz en iyi düğün öncesi eğlencesi."

Annem hepimize bakar, yüzü yumuşak, gözleri sevgiyle doludur. "Benim güzel oğullarım." Gözleri yaşarır. "Sizi o kadar çok seviyorum ki canım acıyor. Fiziksel olarak acıyor. Bu normal mi?"

"Uçtuğunda mı?" diyor Callan. "Evet, bu oldukça normal."

Babam derin bir nefes alır. On yıllardır bu kadınla evli olduğunu ve pek çok şey gördüğünü, ama bunun yeni bir seviye olabileceğini ima eden türden bir nefes. "Ingrid. Tatlım. Seni kulübemize götürelim de uzanabilesin."

"Ama ben çocuklarımla kalmak istiyorum," diye itiraz eder ve Bradford'un elini tutar. "Beni burada istemiyor musun?"

Bradford gülümsemek için kendini zor tutuyor. "Tabii ki istiyoruz anne. Ama babam haklı. Düğünden önce dinlenmelisin."

"Orada daha fazla kurabiye olacak mı?" diye umutla soruyor. "Kesinlikle hayır," diyor babam kararlı bir şekilde.

Kulübenin kapısı tekrar açılır ve Hayden içeri girer. Annemi görünce durur, ama yüzünde şaşkınlık yoktur. Sadece başını sallar ve "İyi" der. Sonra bana bakar. "Açıklama zahmetinden kurtuldum."

"Biliyor muydun?" diye soruyorum.

Yine başını sallar. "Evet. Tim'in kurabiyelerinden birini yedi."

Vücudumdaki her kas gerilir. "*Tim* ona kurabiye mi verdi?" Annem bana döner. "Hayır, Amelia verdi."

Beynim durur. "Amelia mı?"

"Evet." Annem gülümsüyor, odadaki değişimin farkında değil. "Mutfakta çok güzel bir sohbet ettik. Siz erkekler hakkında. Sonra beni çok sevdiğini söyledi." Gözleri yine yaşlarla doluyor. "Onu bulduğuna çok sevindim, Gage. Bir daha aşkı aramayacağından endişeleniyordum. Amelia, umduğumdan çok daha fazlası. Meleklerin bugün şarkı söylemesinin nedeni bu, biliyorum. Onlar da senin adına mutlu."

Hayden'a bakıyorum. "Amelia neden ona yenilebilir bir şey verdi ki?" Ve onu nereden buldu?

"Yenilebilir olduğunu bilmiyordu," diyor Hayden. "Bu da olayın diğer kısmı. Amelia da kafası güzel."

Oda sessizliğe büründü.

Bütün vücudum soğuk bir şeyle doluyor. Kontrollü. Ölümcül. "Tim nerede?"

Ethan'ın sırtışı kaybolur. "Gage..." "Tim nerede?"

Hayden öne çıkar, elini kaldırarak beni fiziksel olarak durdurmaya hazır olduğunu gösterir. "Kızlarla evde. Ama önce sakinleşmen lazım."

"Sakinim."

"Suç işlemeye hazırlanıyorsun."

Çenemi sıkıyorum. "Çekil yolumdan."

O çekilmiyor. "Birkaç saat sonra evleneceksin. Şimdi kayınbiraderini öldürmenin sırası değil."

"Müstakbel kayınbiraderin," diyor Callan. "Tabii onu öldürmezsen."

Hayden ona sert bir bakış attı. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Callan."

Bradford araya girer. "Hayden haklı. Tim'i düğünden sonra, sakinleştiğinde hallet. Amelia'yı kontrol etmen lazım."

Bu beni
durdurur.

Amelia.

Siktir.

Karım düğün günümüzde kafası güzel. Hayatta isteyeceği bir şey değil bu.

"Durumu ne kadar kötü?" diye Hayden'a soruyorum.

"Sadece bitkilerin onu yargıladığını, oturduğu sandalyeyle ciddi bir ilişkisi olduğunu ve Ryan Gosling'in ruhunun onun bedenini ele geçirdiğini öğrendiğinde çok kızacağını düşün" diyorum.

Tanrım.

"Onu öldüreceğim."

"Evet," diyor Hayden, "ve ben de yardım ederim. Ama düğünden sonra."

Boynumu çevirip nefes almaya zorluyorum kendimi. Sonra başımı sallıyorum. Tim için değil. Kendim için değil. *Onun* için. Amelia'nın şu anda intikama ihtiyacı yok. Bana ihtiyacı var.

BÖLÜM 25

GAGE

Amelia'yı yatak odamızda ellerinin ve dizlerinin üzerinde halı üzerinde emeklerken buldum. Eve geldiğimde Colin beni arka kapıda karşıladı ve Amelia'nın beş dakika önce aniden alt katta enerjinin tuhaf olduğunu ve bunu düzeltmek için düğün parfümüne ihtiyacı olduğunu söylediğini, bunun üzerine herkesi bırakıp yatak odasına geldiğini söyledi. Marin de onunla birlikte gelmişti ve ikisini de ellerinin ve dizlerinin üzerinde, birbirlerine bakarak konuşurken buldum.

"Bence bu neredeyse aldatıcı bir şey," diyor Amelia. "Ya on yıl sonra geriye dönüp baktığımda, sahip olmadığım elmacık kemikleriyle onu kandırdığımı düşünürsem ne olacak?"

Dudaklarım seğiriyor. Ne demek istediği konusunda tamamen ciddi. Ne beklediğimi bilmiyorum — muhtemelen annemin gösterdiği türden bir coşku — ama bu değildi.

İkisi de geldiğimi duymadı, ben de kapı çerçevesine yaslanıp kollarımı kavuşturdum ve bir dakika boyunca onları izledim.

"Senin elmacık kemiklerin var," diyor Marin, sesi tamamen sakın. "O elmacık kemikleri değil. Glam ekibinin bana vermek istediklerini söyledikleri kemikler değil."

"Amelia. O evlilik evlenme ev sana çünkü seni senin
senin elmacık kemiklerini seviyor."

"O evlenme teklif etmedi. Ben ettim."

"Ve sonra bunu gerçekleştiren de oydu."

"Dur. Bunu nereden biliyorsun? Sana bizim zaten evli olduğumuzu mu söyledi?"

"Hayır, sen söyledin, hatırladın mı?"

Amelia dehşete kapılmış görünüyor. "Öyle mi yaptım? Kahretsin, kimseye söylememem gerekiyordu." Başını yana eğiyor. "Başka birine söylediğimi mi sanıyorsun? Sana ne zaman söyledim ki?"

"Sakin ol, bebeğim. Bana bugün söyledin, hem de kafan güzel olduğu için. Sırrın bende güvende."

"Oh, şükürler olsun."

"Tamam, yüzüne geri dönelim. Makyajsız evlenemezsin. Yarın pişman olacağından yüzde bin eminim."

"Peki ya fotoğraflara bakıp kendimi tanıyamazsam?"

Marin topuklarının üzerine oturdu. "Canım. Saygıyla söylüyorum ama kafan karışmış. Şu anda tam anlamıyla boşluğa doğru uçuyorsun."

Amelia ona bir bakış atar. Bu, Marin ve Tim'in onun anlamadığı argo kelimeler kullandıklarında ona attığı sinirli bakış. "Boşluğa tam gaz gitme deme."

"Yerde yatıyorsun. Elmacık kemiklerini tartışıyorsun. Kafan güzelken." Marin duraksar. "Bu tam anlamıyla çılgına dönmenin tanımı, yani tam *anlamıyla* boşluğa doğru tam gaz gitmek."

"Senden çok nefret ediyorum."

"Biliyorum ama devam et. Zamanımız azalıyor. Gage seni binlerce şekilde gördü. Makyajlı, makyajsız, sabah kahvesinden önce, çirkin seks yüzü, varoluşsal krizin ortasında çirkin ağlama... Muzlu ekmek olayını hatırlıyor musun?"

"Kaba. Sana muzlu ekmek olayını gizli olarak anlattım ve sen bunu asla tekrarlamayacağını söyledin. Ayrıca, benim çirkin seks yüzüm yok."

"Seni zorlamıyorum, bebeğim. Sadece adamın kararını verdiğini söylüyorum. "Vay canına, kontur, bu her şeyi değiştiriyor" gibi bir şey demeyecek. Seni zaten seçti. Tekrar tekrar. Tüm kalbiyle." Bir süre durur. "Ve *herkesin* seks yaparken çirkin bir yüz ifadesi vardır. Eğer senin yok, bu Gage'in seni becerirken ruhen yeniden düzenlemediği anlamına gelir. Ve dürüst olmak gerekirse, ben buna kırmızı bayrak derim."

Amelia bir saniye sessiz kalır. Sonra, "Sence parfüm yatağın altında mı?"

"Bebeğim. Odaklan. Senin yüzünden bahsediyoruz."

"Doğru. Yüzüm." Amelia ciddiyetle başını sallar. "Kocamı aldattığım yüz."

"Kimseyi aldatmıyorsun. Sadece zaten var olanı güzelleştiriyorsun. Buna *glamour* denir, *cattfishing* değil."

"Ya fotoğrafta gerçek hayatta olduğumdan daha güzel göründüğümü düşünürse?" "O zaman o bir aptal ve sen ondan boşanmalısın."

Kendimi tutamıyorum. Düşük bir kahkaha atıyorum.

İkisi de başlarını çevirip gözlerini kocaman açtılar.

"Aman Tanrım," diye nefesini tuttu Amelia. "Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Elmacık kemiği komplosunu duyacak kadar uzun süredir."

"Mükemmel zamanlama," diyor Marin der. "Annenize eşine eşine deli dengesiz davrandığını söyle."

Kapı çerçevesinden iterek onlara doğru yürüyorum. "İkiniz de yere yatın."

"Yere oturuyoruz," diyor Marin, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Aşağıda garip bir enerji vardı."

Amelia'nın önüne çömeliyorum ve o hemen suçlu görünmeye başlıyor.

"Merhaba," der yumuşak bir sesle.

"Merhaba, prenses." Elimi uzatıp bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum. "İyi misin?"

"İyileştirici kurabiye yedim." Bunu sanki bir suç itiraf ediyormuş gibi söylüyor.

"Duydum."

"Tim bir terörist. Düşünümü ele geçirmeye çalışıyor. Lash servis etmem gerektiğini söyledi."

Ağzım kıvrıldı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama onun böyle konuşmadığını biliyorum.

Kafası güzel. Döngüye girmiş. Kendini tutmak için çok uğraşıyor.

Bu komik değil. Ama yine de beni öldürüyor.

"Onu buradan uzaklaştırmamı istiyorsan, söyle yeter." "Bu çok cazip."

Dudaklarını ısırdı ve yine o suçlu bakışı takındı

. "Annenize de bir kurabiye verdim."

"Evet, şu anda ağaçlarla konuşuyor ve babama melekleri duyup duymadığını soruyor."

Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açılır.

"Olamaz." "Evet, öyle."

Marin şimdi sırtıyor. "Tamam ama gizli kalacak, tamam mı? Bu ikonik bir şey. Sanki bu düğünün enerjisi bir anda yüz katına çıkmış gibi."

Ona bakıyorum. "Annemin ve karımın düğünümüzde kafalarının iyi olması ikonik mi sence?"

"Bence bu kamp gibi. Ortam, bir tür moda gibi, rayından çıkmış durumda."

Tanrım.

Marin ile konuşmak çoğu zaman yabancı bir dil konuşmak gibi.

Amelia'ya dönüyorum. "Peki. Elmacık kemikleri."

O inliyor. "Yapma."

"Makyajla beni kandırdığını mı sanıyorsun?"

"Olabilir."

"Marin'in bahsettiği tüm hallerini gördüm ve hala buradayım."

Deşete kapılmış görünüyor. "Yani seks yaparken çirkin mi oluyorum?"

Siktir, benim ona ne kadar deli olduğumu hiç bilmiyor. "Prenses. O yüzü dizlerimin üzerinde taparcasına seveceğim."

Gözlerini kırptırıyor. "Bekle. Yani, inkar etmiyorsun?" Siktir. O kadar mı anladı?

"Yani, tam anlamıyla hayır demedin," diye ısrar ediyor. "İnkaretmeydin. Bu... önemli gibi geliyor."

"Amelia..." diye başlıyorum, ama Marin sözümü kesiyor.

"Tamam, ama teknik olarak, o yanılmıyor. Bu, susarak onaylamaktı."

"Tim'i boğazlayacağım," diye mırıldanıyorum.

"Telefonuma ihtiyacım var," diyor Amelia. "Orgazmın ortasında nasıl göründüğümü görmek istiyorum." Yatağa doğru emeklemeye başlıyor.

Elimi yüzüme sürer ve ayağa kalkarım. "Amelia."

Adı havada bir uyarı gibi yankılanır. Hareket etmeyi bırakır ve bana bakar.

Ona yaklaşıp tekrar ömeliyorum. Bir elim belinde. Vücudum onun alanında. Gözlerim onun gözlerine sabitlenmiş. "Böyle bir şey yok."

Seni istemem. Sevmeyeceğim bir bakış. Her gün mahvetmeyeceğim bir yüz.

Nefesi kesildi. Ama daha bitirmedim.

"Sen beni içten dışa mahvediyorsun, Prenses. Seni muhteşem olduğun için sevmiyorum. Ama tanrım, her gün sana bakmak lanet olası bir ayrıcalık."

Marin alçak bir ısıklık çalar. "Tamam... vay canına. Yorum yok. Dışarı çıkıp kendime gelmeye çalışacağım."

Onun gittiğini neredeyse fark etmiyorum. Karıma çok dalmış durumdayım.

"Gage," diye nefes alır. Sonra, gözleri dolmadan hemen önce dudağını ısırır. "Ben sarhoşken bana böyle şeyler söyleyemezsin." Ve sonra ağlamaya başlar.

"Siktir." Gülmeye başlıyorum. Kendimi tutamıyorum. "Bugün olabileceğini hayal edebileceğim onca şeyin arasında... bu hiç aklıma gelmemiştir."

"Özür dilerim," diyor gözyaşları içinde. "Neden ağladığımı bilmiyorum."

"Çünkü kafan çok iyi ve ben sana az önce seni sevdiğimi söyledim." "Sanki yüzümü mahvetmek istediğini söylemişsin gibi hissediyorum."

"Aynı şey." Gözyaşlarını siliyorum. "Hadi. Seni yerden kaldıralım."

Ayağa kalkıp onu da benimle birlikte kaldırıyorum. Hafifçe sallanıyor ve ben onu belinden tutarak dengeliyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Uçuyor gibi. Ve duygusal. Ve bir saat daha halıya bakmak istiyorum gibi." Bir süre durur. "Ve çok açım."

"Ne yemek istersin?"

Endişeli görünüyor. "Yiyemem, Gage." Karnına bakıyor. "Elbisem için zaten çok şişkinim."

Çenesini yukarı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Yemek mi istiyorsun? Ye o zaman. Elbiseyi siktir et. Bu bornozla da seninle evlenirim."

Kapının çalınmasıyla konuşmamız kesilir ve ardından Tim'in sesi duyulur. "Amelia? Girebilir miyim?"

"Hâlâ terörist mi davranıyorsun?"

Kapı açılır ve Tim tereddütle bir adım atar. Gözleri bana takıldığında durur ve endişeli bir ifadeyle bakar. "Gage."

Yüzünü buruşturur. "Hatalar yapıldığını biliyorum. Çoğunlukla benim hatam. Tamam, o kafası güzel. Ama iyi tarafı, aurası parıldıyor."

"Kız uyuşturucu almış. Annem ağaçlarla konuşuyor. Sen ise karşımda durmuş bunu bir enerji olarak göstermeye çalışıyorsun. Auranı önemsiyorsan, niyetini açıkça söylemeni öneririm."

Ellerini kaldırır. "Her şeyi mahvettim. Hem de fena halde. Bunun için özür dilerim." Amelia'ya bakar, yüzündeki ifade şimdiye kadar gördüğüm en samimi ifadedir. "Düğün gününü mahvettiğim için özür dilerim. Düşünemedim. Kutuyu odama koymalıydım. Brunch sırasında mikro doz alabilmem, herkesin öğleden önce meleklerle şarkı söylemek isteyeceği anlamına gelmezdi. Bu tamamen benim hatam."

Derin bir nefes alır.

"Ve kirpikler hakkında. Ve makyaj hakkında. Ve... tüm estetik durum hakkında. Ben sadece..." Elini dramatik bir şekilde göğsüne bastırarak, "...senin tam anlamıyla bir tanrıça gibi hissetmeni istedim. O koridorda, herkesi kör edecek kadar parlak bir şekilde yürümene istedim. Vogue'un ağlamasını istedim. Düğün fotoğraflarının Pinterest'i kırmasını istedim."

Sesi yumuşar. "Ama mükemmeliyet ve performans konusundaki kişisel sorunlarımı senin yüzüne yansıttığımı görüyorum. Ve bu adil değil. Sen zaten ikonik birisin. Seni desteklemeliydim, kontur planına zorla sokmamalıydım."

Bana bir bakış attı. "Ve Gage, saygıyla söylüyorum, senden hala korkuyorum. Ama nişanlını seviyorum. O benim kardeşim, benim her şeyim ve tanıdığım en iyi insan. Yani, eğer o glamour istiyorsa, ben de parıltıyı getiririm. İstemiyorsa, kışımı oturtur, buketini tutar ve çenemi kapatırım." Bir süre durur. "Ayrıca, annen için çok üzgünüm."

Sonra Amelia'ya döner. "Bunu düzelteyim. Glamur tuzakları yok. Gölge yok. Sadece seni ihtiyacın olan şekilde sevmek var."

Sanki dua ediyormuş gibi iki elini birleştirir. "İzin verirsiniz, makyaj yapmanın zararı olmayacağını saygıyla belirtmek isterim. Abartılı bir şey değil. *Sizi* gizleyecek bir şey değil. Sadece doğal güzelliğinizi vurgulayacak kadar. Her zamanki makyajınız gibi. Çünkü şu anda kararlarınızı ot veriyor ve

on yıl sonra düğün albümünü çıkarıp, yüzünü biraz süslememe izin verseydin diye pişman olmanı istemiyorum."

Amelia'ya bakıyorum. "Sizi yalnız bırakmamı ister misin?"

Başını sallıyor. "Evet. Git hazırlanmalısın."

"Dışarıda bekleyeceğim."

"Hayır." Gömleğimi yumruklayıp beni kendine çekerek öper. Hızlı, ateşli ve biraz vahşi bir öpücük. "Gidip hazırlanmalısın. *Hemen*. Beklemekten bıktım. Bunu dörde kadar uzatmayacağız. Yarım saat sonra hazır olacağım, sonra seni bulmaya geleceğim."

Gözleri ateş ve aciliyetle parlıyor. "Saklanma."

Eğlenerek başımı sallarım. "Senden saklanacağımı mı sanıyorsun?" Alnını öperim ve Tim'e sert bir bakış atarım. "Bunu düzelt."

"Tamam," diye söz verir.

Kapı arkamdan kapanırken duyduğum son şey, Tim'in "Tamam, işte elmacık kemikleri hakkında bir şey var..." demesiydi.

BÖLÜM 26

AMELIA

Gage'e yarım saat içinde hazır olacağımı söyledim. Yanılmışım. Tam olarak altmış iki dakika sürdü. Çünkü Tim beni hiçbir şeye zorlamayacağına söz verse de, yirmi dakika boyunca bana "biraz vurgulayıcı makyaj değildir, Amelia" ve "allık, otun yüzünden kaybolan sıcaklığı geri getirir" diye anlatıp durdu.

Pes ettim. Tabii ki. Kardeşim acımasızdır ve ben hala kafam güzel.

Uçmuş uçmuş değilim. Ama o "yüz yapısının geometrisini" açıklamaya başladığında, sanki her şey çok mantıklıymış gibi başımı salladım ve makyaj sanatçısına talimat vermesine izin verdim. Bir ara, gözeneklerimin beni duyup duymadığını sordum ve Tim on saniye boyunca bana baktıktan sonra "Hayatım, hayır" dedi.

Tüm bunlar, Gage'in beni otuz iki dakikadır beklediği anlamına geliyor.

Şimdi buradayım, evin arka kapısında duruyorum. Hazırım. Kalbim çarpıyor, ellerim titriyor. Gage'in ilk görüşmemiz için planladığı o takıntılı ve kutsal ana adım atmak üzereyim. En azından onun yüzünü görene kadar ağlamamaya *çalışıyorum*.

Üç kez derin nefes alıyorum. Burnumdan içeri, ağzımdan dışarı. Hava tadı... hava gibi. Huh. Bu çok derin bir his. Her şey çok derin geliyor. Belki de hala kafam güzel.

Kapıyı açtım ve...

Aman Tanrım.

Donup kalıyorum.

Çünkü bir *yol* var.

Daha önce kesinlikle burada *olmayan*, çimlerin üzerine döşenmiş ahşap bir yürüyüş yolu. Evin arkasından, düşünümüzün yapılacağı bahçeye doğru uzanıyor. Ve uzun cam fenerlerin içinde yüzlerce mumla çevrili, alevleri öğleden sonra ışığında yumuşak bir parıltıyla titriyor.

Alevler dans ediyor. Gerçekten dans ediyorlar. Hareketlerine büyülenmiş bir şekilde, muhtemelen çok uzun süre birini izliyorum ve merak ediyorum, *ateş canlı mı?* Bu, bilmem gereken bir şey gibi geliyor. Ama şu anda, gerçekten hatırlayamıyorum.

Her yere gül yaprakları serpilmiş. Ahşap zeminde, mumların arasında, kenarlardan çimlere doğru sürükleniyorlar. Pembe, krem ve soluk pembe renklerde, sanki biri gün batımını alıp benim için dökmüş gibi.

Dikkatlice çömeliyorum, çünkü bu elbise piyanomdan daha pahalı... Bir dakika. Öyle miydi? Sanırım öyleydi. Kahretsin, şu anda hatırlayamıyorum. Şu anda daha çok çiçek yapraklarıyla ilgilendiğim için bu konuya daha sonra geri dönmem gerekecek.

Bir tanesine dokunuyorum. Yumuşak. Çok yumuşak. "Harika gidiyorsun," diye fısıldıyorum. Sonra bir gül yaprağına konuştuğumu fark ediyorum ve kimse görmemiş umuduyla hızla ayağa kalkıyorum.

Ve çiçekler.

Kahretsin, çiçekler.

Orman sanki bunun için çiçek açmış gibi görünüyor.

Koyu renkli, yıpranmış dallardan yapılmış kemerler başımın üzerinde kıvrılıyor. Mükemmel aralıklarla yerleştirilmemişler, ama vahşi ve kasıtlı bir şekilde. Derin bordo güller, sarkan yeşillikler ve kasım ayında hayatta olmalarına *imkan olmayan* soluk pembe şakayıklarla örülmüşler.

Şakayıklardan birine bakıyorum. "Nasıl oldu da buraya geldin?" diye yüksek sesle soruyorum. "Kasım senin ayın değil. Muhtemelen ithal edilmişsindir. Gage bunu yapardı. Bir zamanlar söylediğim bir şeyi hatırlatırsa, bir çiçeği diriltebilirdi."

Tanrım, yine bir çiçekle konuşuyorum. Hayatımı düzene sokmam lazım.

Ama her şey inanılmaz, yıkıcı derecede güzel. Ve tek düşünebildiğim şey, *bunu ne zaman yaptı?* Bunu *nasıl* yaptı?

Boğazım düğümleniyor. Gözlerim doluyor. Çünkü *bunu Gage yaptı*. Bu yolu.

Bu an.

Hayatımın geri kalanında kalbimde taşıyacağım bu anı.

Ha

yat. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ve sesim bu kelimelerde kırılıyor.

"Aman

Tanrım."

Gözyaşları akmaya başlıyor. Hızlıca. Durdurulamaz bir şekilde.

İki elimi yüzüme bastırıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum, ama nafile. Hala yerimden kıpırdamadan ağlıyorum.

"Onu sevdiğim için ağlıyorum," diye kimseye söylemeden kendi kendime söylüyorum. "Uçtuğum için değil. Bu aşk ağlaması. Arada fark var." Gözlerimi siliyorum. "Yine de hala uçmuş durumdayım. Ama bu ayrı bir şey."

Tim, geometri dersinde ağladığım için çok kızacak. Umurumda değil. Çünkü bu... *bu* her şey demek.

Titrek bir nefes alıp tahta yürüyüş yoluna adımımı atıyorum. Tahtalar ayaklarımın altında sağlam. Güvenli. Elbette öyle. Gage, sağlam olmayan bir şeyin üzerinde yürümeme asla izin vermezdi.

Yol boyunca yürürken mum ışığı dans ediyor ve gül yaprakları uçuşuyor. Hava serin olsa da üşümüyorum. Yol boyunca gizlenmiş ısıtıcılar bana ulaşacak kadar sıcaklık yayıyor. Gage her şeyi düşünmüş. Onun benim için yarattığı dünyada asla üşümeyeceğim.

O düşünce tekrar aklıma geldiği için adımımı durduruyorum, ama bu sefer farklı bir şekilde. "Bu dünyayı benim için yarattı," diye fısıldıyorum. Gözlerim yine doluyor. "Gerçekten sıcaklık kontrollü bir yol inşa etti." Kesinlikle yine ağlıyorum.

Attığım her adımda, beni bekleyen adama daha da aşık oluyorum. Ve sonra onu görebiliyorum.

Yolun sonunda ağaçlar açılıyor ve... Nefesim kesiliyor. Yolun sonunda camdan bir yapı var. Geçici ve büyülü. Sanki biri yıldız ışığını şişelere doldurmuş ve onu hapsetmek için camdan bir sera inşa etmiş gibi.

Durup sadece bakıyorum. "Bu gerçek mi?"

diye fısıldıyorum. Gözlerimi kırıyorum.

Tekrar bakıyorum. Hala orada.

"Tamam. Gerçek. Bu gerçek bir cam bina."

Gerçek *olduğumdan* emin olmak için yüzüme dokunuyorum.
Evet, öyleyim. Hala benim. Hala masalda evleniyorum.

Gage seranın ortasında duruyor. Bana sırtı dönük. Elleri cebinde. Omuzları geniş ve o smokin ceketiyle mükemmel görünüyor, ki bu ceketin beni mahvedeceğini zaten *biliyorum*.

Çiçekler ve mumlarla çevrili güzel bir vintage kanepenin önünde duruyor. Başının üzerinde parıldayan ışıklar asılı. O kadar güzel ki, bunu algılayamıyorum bile.

Gözlerim yeni akan gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor. Göğsüm ağrıyor. Bir saniye durmak zorundayım çünkü bacaklarım titriyor ve kalbim tehlikeli sayılabilecek bir şey yapıyor ve ben... Onu ne kadar çok sevdiğimi, bu anın benim için ne kadar önemli olduğunu düşününce *nefes* alamıyorum.

Titrek ellerimle yanaklarımı siliyorum, muhtemelen makyajımı tamamen mahvediyorum ve kendimi yürümeye devam etmeye zorluyorum.

Bir adım.

Sonra bir adım daha.

Yolun sonuna geldiğimde Gage dönüyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Ve o anda, *dünya yok olur*. Hiçbir ses yoktur. Hiçbir şey. Sadece gizlice evlendiğim adam vardır. Beni sanki ilk kez görüyormuş gibi beklemektedir.

[illegible]

Sonra yavaşça bana doğru gelir. Tam önümde durur. Yakın, ama dokunmadan. Gözleri cam gibidir. Nefesi düzensizdir.

"İyi misin?"

Bu sıradan bir soru değil. Onun bunu on farklı şekilde kastettiğini biliyorum.

Hâlâ kafan iyi mi?

Yeterince sıcak mısın?

Kendini tutabiliyor musun?

Hazır mısın?

Başımı sallıyorum, ama boğazım yine düğümleniyor.

Cam duvarlar çok güzel. Onlar mı uğulduyor? Yoksa sadece ben mi öyle hissediyorum? Sanırım kalbim uğulduyor.

Tüm bunları kafamın içinde, ait oldukları yerde tutmayı başarırım. Aferin Amelia. Garip bir şey söylemediğin için altın yıldız. "Öyle mi?" diye fısıldıyorum.

Hemen cevap vermez. Sadece bana bakar.

Sonra, "Seni böyle görmek için çok uzun süre bekledim," diyor. Bir duraklama. "Bunun bana ne yaptığını bilemezsin."

Elini kaldırıp saçlarıma kaydırıyor. Ben de ona yaslanıyorum.

Nefesini verir.

Konuştuğumda sesim zar zor çıkıyor. "Tabii ki biliyorum."

Gözlerine bakıyorum.

"Senin her saniyesini hissetmediğimi mi sanıyorsun?" Ona yaklaşp ceketine uzanıyorum. "Dünyaya evlendiğimizi haykıramadığım için nefret ediyordum." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Senin *benim* olduğun için."

Eli saçlarımdan enseme kayıyor, parmakları sanki benim şeklimi hissetmek, benim şeklimi *sahiplenmek* istercesine orada yayılıyor. Diğer eli belimi kavıyor.

"Tekrar söyle. Bunu saklamaktan nefret ettiğini söyle." Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Ben senin olmadığımı gösterir gibi davranmak zorunda kaldığım her seferinde dünyayı parçalamak istediğini söyle."

Hiç tereddüt etmiyorum.

"Seni işaretlemek istedim." Vücudumu onun vücuduna bastırıyorum. "Her dışarı çıktığımızda, herkesin bilmesi için sana bir iz bırakmak istedim." Elimi boynuna dolayarak, onu sahiplenircesine sıkıca tutuyorum. "Senin bana ait olmadığını düşünen kadınlardan nefret ediyordum. Sanki onlara bir şansları varmış gibi. Bir saniyeden fazla sana bakan kadınları bıçaklamak istiyordum."

Hareketsiz kalır.

Gitti.

Belime sarılan elleri resmen vahşileşir. Boynuma koyduğu eli başımı eğdirir ve sonra ağzı ağzıma yapışır. Yavaş değil. Tatlı değil. Açlık ve ateşle, tam olarak kime ait olduğumu hatırlamamı sağlar.

Sonunda öpüşmeyi bitirdiğinde, boğuk bir sesle, "İyi. Çünkü bir adam daha sana ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakmış olsaydı, onu duvara yapıştırdım," diyor.

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirir. "Beni işaretlemek ister misin?" Gözleri gözlerime dikilir. "Prenses, onlara benim sana ait olduğumu göstermeni bekliyordum. Kimsenin unutmaması için beni lanet olası bir şekilde işaretlemeni istiyorum."

Tanrım, kocamın bana söylediği şeyler. Bunu sindiremiyorum. Şu anda değil. Tüm bu duygular bu kadar yoğun ve hızlı bir şekilde gelirken olmaz. Hayatımda hiç kafam güzel olmadı ve bir daha olmak isteyip istemediğime karar veremiyorum. Her yerim içim dışıma çıkmış gibi hissettiren şeyin ot mu yoksa Gage'in sevgisi mi olduğuna karar veremiyorum.

Bana seralar, yollar ve masalsı ormanlar inşa eden bu adam... ve sonra *böyle* şeyler söylüyor.

Bu adam beni sadece sevmiyor. *Kendini bana adıyor.*

Duygularımı nereye koyacağımı bilmiyorum.

Onu işaretlemek istiyorum. Ağlamak istiyorum. Lanet bir ağaç gibi ona tırmanmak ve bunu tekrar söylemesini istiyorum.

Koşmak istiyorum. Ormana doğru bağırmak istiyorum.

Onu istiyorum.

O benim.

Ama daha fazlasını istiyorum.

Çok daha fazlasını, ama daha fazlasının ne olduğunu bile bilmiyorum.

Çenesini kavradım. "Seni seviyorum, Gage. Çok seviyorum. Ve şu anda bana bakışından asla kurtulamayacağımı düşünüyorum."

"Siktir," diye homurdanıyor ve sonra ağzı yine benim ağzımda ve ben onun içinde boğuluyorum.

Beni kanepeye doğru itti ve minderlere gömüldük. Gage beni ait olduğum yere, kucağına çekti ve kontrolümüz kırılmaya başlayana kadar öpüştük.

Sonunda konuşmaya başladığında, nefesinin çenemde sert bir şekilde hissediyorum. "Bugün seni görmeye hazır olduğumu sanıyordum." Geriye yaslanıyor. "Hazır değildim."

Tanrım.

Ben de hazır değildim galiba.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum ve bu sözler, sadece kısa bir süre ayrı kaldığımızı düşünürsek, saçma geliyor.

Ama özledim.

Böyle bakılmayı özledim. Böyle dokunulmayı özledim.

Böyle sevmek.

Eli uyluğuma dokunuyor. Cinsel bir dokunuş değil.

Sadece sakinleştirici. Ya da belki sahiplenici.

Gage söz konusu olduğunda aynı şey.

Ayrıca, eli sıcak. *Gerçekten çok* sıcak. Eli neden bu kadar sıcak? Bu normal bir el sıcaklığı mı? Ben üşüyor muyum? Hayır, dur, ben iyiyim. Sadece... fark var. Onun vücudu ile benim vücudum arasındaki sıcaklık farkı çok ilginç. Düşündüğünüzde sıcaklık çok garip bir şey. Hepimiz farklı sıcaklıklarda dolaşıyor, birbirimize dokunuyor, ısı alışverişinde bulunuyoruz. Bu çok ilginç. Hepimiz küçük ısı makineleriyiz...

Amelia. Odaklan. Kocanla özel bir an yaşıyorsun. Termodinamik hakkında düşünmeyi bırak.

Doğru. An. Kocam. Romantizm.

Parmakları hafifçe sıkıştır ve içindeki kısıtlamayı hissederim. Elimi göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırırım. Gök gürültüsü gibi. Benimki de öyle.

Öylece oturuyoruz. O beni tutuyor. Ben tekrar ağlamamaya çalışıyorum.

Ve bugün ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum.

Sonunda Gage parmağını çenemden aşağı doğru gezdirir ve "Çok güzelsin" der.

İçimden patlayan kahkaha, hem şaşkınlık hem de inanamama duygusuyla dolu. "Kör müsün? Senin yüzünden ağladığım için yüzüm maskara ile lekelenmiş olmalı. Bir dahaki sefere bana peri masalı dünyası yaratmaya karar verdiğinde, makyaj yapmamam için bana haber ver."

Hemen cevap vermez. Sadece beni ateşli gözlerle izler.

Sonra, "Beni baştan çıkardığını kabul et. Yine. Hala. Her zaman." diyerek beni bir kez daha mahvediyor.

"Aman Tanrım, Gage. Hala kafam güzel ve duygusal olarak dengesizken bana böyle şeyler söyleyemezsin." Gözlerim büyüdü. "Ve ben

"Adet dönemim!" Ona çılgınca işaret ediyorum. "Bu kadar seksi ve romantik olamazsın... Seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Beni resmen tahrik ediyorsun."

O pişman değil ve sesi kirli bir yumuşaklıkla "Bu senin kuralın. Benim değil." diyor. Başparmağı kalçamın üzerinde kayıyor. "Her zaman bekleyeceğim. Ama seni gördüğümde sertleşmediğimi bir saniye bile düşünme."

Kendi kendime küfür ediyorum. Onu boğazlamak istiyorum. Onu sikmek istiyorum. Şimdiye kadar koyduğum tüm kuralları yeniden yazmak istiyorum.

"Sen bir belası," diye homurdanıyorum.

"Bana evet dediğinde neye bulaştığını biliyordun." Eğilir ve hiç terbiyeli davranmaya çalışmayan bir öpücükle beni mahveder. "Şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın."

Gözlerimi deviriyorum, ama arkasında bir öfke yok. Bu adama çok aşığım, bunu içtenlikle söyleyemem.

Kıkırdar, sonra cebine uzanır ve bir şey çıkarır. Bir madeni paradır.

Kaşlarımı çatıyorum. "O ne?"

Hemen cevap vermez. Parayı parmakları arasında çevirirken gözlerini ondan ayırmaz.

"Düşündüm de," diyor sonunda, gözlerini bana çevirerek. "Bizim hakkımızda. Sonsuza kadar hakkında."

Sesindeki sert ton tüm dikkatimi çekiyor.

"Kim olduğumu biliyorum, Amelia. Kolay biri olmadığımı biliyorum. Kibirli olabiliyorum. Geri çekilmem gereken durumlarda ısrarcı davranıyorum. Güvenle yönetmem gereken durumlarda kontrol ile yönetiyorum. Ve korku hissettiğimde, daha da sıkı tutunup kontrol etmeye çalışıyorum." Bakışları yoğun, benimkilere kilitlenmiş. "Bu yüzden seni bir kez neredeyse kaybettim ve aynı hatayı tekrar yapmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama yine de kendimi tanıyorum."

Bir süre durur. Ve tekrar konuşmaya başladığında, sesi daha sessizdir. Daha yoğundur. Ham, filtrelenmemiş duygularla doludur. "Seni kaybedersem, bunun sebebi seni yeterince sevmediğimden olmayacak. Seni dinlemek için yeterince susmadığımdan olacak."

Gözlerim yanar. Çok.

Gage parayı avucuma kaydırır ve parmaklarımı

"Bu, benim kibirli bir pislik olduğum ve bunun farkında olmadığım günler için. Aptalca bir şey hakkında beş kez tartışıp durduğumuz ve senin beni öldürmek üzere olduğun anlar için. Ya da sen benden bunu istememiş olsan da senin için işleri *düzeltmeye* çalıştığım zamanlar için. Ya da seni kaybetmekten korktuğum için işleri yönetmeye çalıştığım zamanlar için."

Parayı tutan elime başparmağını nazikçe sürter. "Dinlenilmeye ihtiyacın olduğunda ama kavga etmek istemediğinde, bunu çıkar. Bana böyle hatırlat."

Elimi açıp madeni paraya bakıyorum. Altın rengi. Basit. Her iki yüzünde de oyma var.

Yazı: Amelia kazanır.

Tura: Tekrar dene.

Bu anı asla unutmayacağım. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi olduğu an. Gage'in bana sadece güven hissettirmekle kalmayıp, bunu sağlamak için bir sistem kurduğunu fark ettiğim an. Kelimeler yetersiz kaldığında bile ona her zaman ulaşabileceğimi anladığım an.

Göz yaşlarım tekrar akmaya başladı ve onları durdurmaya bile çalışmadım. Onu boynuna sarılıp öperken, gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

"Şu anda hiçbir şey yapamıyorum," diye hıçkırıyorum. "Bana bir yol ve bir serayı inşa ettin. Bana seni damgalamamı söyledin. Ve makyajımı mahvettin. Bana bir bozuk para verdin..." Tekrar bakıyorum. "Bu bozuk para, şimdiye kadar gördüğüm en güzel nesne. Bir bozuk para nasıl bu kadar güzel olabilir? Bozuk paraların bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum." Parmağımla oyulmuş kısmı izliyorum. "Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en düşünceli şey ve hiçbir şeyin ağırlığı yok gibi ama aynı zamanda *her şeyin* ağırlığı var, anlıyor musun?

"Kanıyorum, kafam güzel ve duygusal olarak o kadar etkilenmiş durumdayım ki, sanki gerçek bir büyücüyle evlenmişim gibi hissediyorum." Garip bir şekilde gülerek ağlıyorum ve ekliyorum: "Seni seviyorum, Gage. Aptalca bir şekilde. Eğer istersen, senin için bir cesedi gömeceğime eminim." Gözlerimi kırkıyorum. "Öyle demek istemedim. Yani, istedim. Ama kafam güzel. O yüzden sayılmaz."

Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Benim için suç işlemeye hazır mısın?

Bu *benim* karım."

"Yani, bana bir ceset verme. Ama yaparım. Soru sormadan. El fenerini ve her şeyi tutarım."

Gage gülüyor. "Siktir, seni seviyorum."

Onun için ceset gömmek hakkında düşünürken, telefonum bir mesajla çaldı.

TİM

HEDİYE! Lanet olası hediyeı unutma. Boşuna paketlemedim.

Kahretsin. Unutmuşum.

Gage'in kucağında yerimi değıştiriyorum. "Tamam, benim de sana bir şeyim var."

Sütyenimin içine elimi sokup küçük siyah kadife bir kese çıkarıyorum. "Sihirli bir sera ya da bin mum değıil, ama içtenlikle seçtim. Ayrıca göğüslerimden ısındı, yani."

Dudakları seğıirdi.

"Onu oraya saklamak için koydum. Sütyenim çok güvenilirdir. Güvenli saklama yeri." Hediyeı eline veriyorum. "Rica ederim."

Keseı açar, zarif mat siyah kol düğmelerini çıkarırken parmakları durur. Sonra gravürü görünce hareketsiz kalır.

Her kol düğmesinin üzerine farklı koordinatlar kazınmıştır.

"Bunlar ne?" Sesi alçaktır. Kocam, tüm duygularını hissetmek üzere olduğunu bilir.

Kol düğmelerinden birini işaret ediyorum. "Bu senin dairen." Bana bakıyor ve bekliyor.

"İşte o zaman beni bıraktın," diyorum sessizce. "Yaka kolumu çıkardığımda, benimle tartışmadın. Beni manipüle etmedin. Öfkelenmedin, cezalandırmadın, manipüle etmedin. Sadece dinledin ve kendi seçimimi yapmama izin verdin." Sözlerimi doğru bir şekilde ifade etmek için bir an duruyorum. "Bunu asla unutmayacağım, Gage. Bunun seni mahvettiğini biliyorum, ama bu benim şimdiye kadar yaşadığım en kutsal sevgiydi. Şu anda sahip olduğumuz her şeyi mümkün kıldı."

Başparmağı rakamların üzerinde gezerken çenesi sertçe kasılır.

Göğsüne dokunuyorum. "Diğeri burada. Blackbriar. Bana sonsuzluğu verdiğin yer."

Gözleri bir saniye kapanıyor. Sonra bilinçli kalmak için tenine dokunmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi beni kendine çekiyor.

Ben de isteyerek ona yaklaşıyorum. Elbette. Çünkü bu adam bana masalsı bir orman inşa etti ve ona damga vurmamı söyledi. Ve şimdi deli gibi sütyenimde sakladığım kol düğmelerini elinde tutuyor. Ve ben hiç bu kadar aşık olmamıştım.

Gage kol düğmelerine uzun bir süre bakar. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi boğuktur. "Senin için sonsuza kadar beklerdim."

Kalbim yine patlayacak gibi. Ama o henüz bitirmemiş.

Yaka düğmelerini yumruğuyla sıkıştırır. "Ve ben hep burada olacağım. Kavgaya ettiğimizde. Beni çekemediğinde. Beni uzaklaştırmaya çalıştığında. Benim için tek sensin Amelia. Hep öyle olacaksın."

Yemin ederim, onun böyle şeyler söyleme şeklini asla unutamayacağım.

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Beni bu kadar çok sevdiğin için teşekkür ederim. Her gün beni seçtiğin için. Ben de seni seçmeyi asla bırakmayacağım." Bir an sadece ona baktım. Tanıdığım en iyi adam olan bu adamı içime çektim. Ve tüm ruhumla sevdiğim bu adamı. "Senin de benim için tek olduğun gerçeğini asla unutmana izin vermeyeceğim."

BÖLÜM 27

AMELIA

"Aman Tanrım."

Tim, beni düğün törenine götürmek için seraya geldiğinde bana bakıyor. "Benden ayrıldığında yüzün MÜKEMMELdi. Gage sana ne yaptı böyle?"

Colin ve kızlar onun peşinden gelirler ve Sarah ile Luna'yı görünce kalbim sıkışır. Yürürken elbiseleri etraflarında dalgalanır. Yumuşak fildişi ve pembe katmanlar, ışığı yakalayan altın ipliklerle süslenmiştir. Başlarındaki çiçek taçları biraz eğri büğrü ama ben onları asla düzeltmem. Oldukları gibi mükemmeller. Ne olursa olsun.

Luna dönüyor. "Tim, peri prensesi gibi görüdüğümü söyledi."

Onu bir an fazla uzun süre izlerim, gözlerim yaşlarla hafifçe bulanıklaşır. "Sen sadece bir peri prensesi değilsin. Sen... göksel bir varlık gibisin. Bir yıldız." Dururum, ona gözlerimi kısarak bakarım. "Sen gerçek bir yıldız mısın? Çünkü şu anda tam anlamıyla parlıyorsun. Sanki senden gerçek bir ışık yayılıyor." Ona yaklaşıyorum. "Görüyor musun? Parlamayı?"

Oh, tanrım. Bu, benim istediğimden çok daha yoğun çıktı.

Luna küçük bir adım geri çekilir ve Sarah'ya fısıldar, "O iyi mi?"

"Bence hala bu sabahki gibi çok mutlu," diye fısıldar Sarah.

"Gerçekten, *gerçekten* mutlu," diye ekler Luna, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Ben de çok coşkulu bir şekilde başımı sallarım. "Öyleyim. Çok mutluyum. Normal derecede mutluyum." Ellerimi kaldırırım. "Şu anda çok normal davranıyorum."

Sarah kıkırdar. "Garip davranıyorsun."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum, kendimi toparlamaya çalışarak. "Çok garip bir gün oldu." Makyajımı bozmak isteyen yeni bir duygu dalgasını yutuyorum ve normal davranmaya odaklanıyorum. "İkiniz de çok güzelsiniz."

Sarah gülümsüyor. "Tim amca bize çiçek meleklerin dedi."

Kalbim parçalanır. Çömelir ve ikisini de kendime doğru çekerim. "Tamam," diyorum boğuk bir sesle. "Makyajımın yarısı zaten ağlamaktan akmış, şimdi de siz ikiniz işi bitireceksiniz."

Luna endişeli görünüyor. "Bize kızgın mısınız?"

Gözyaşlarımla gülüyorum. "Hayır, canım. Çok mutluyum. Yaşayan en mutlu insanım. Belki de evrende. Uzayda mutluluk var mı sence? Eminim vardır."

Sarah kaşlarını çatıyor. Luna'ya bakıyor. "Yetişkinler çok garip. Bazen mutlu olduklarında ağlarlar."

"Babam öyle yapmaz," diyor Luna, sonra omuz silkiyor. "Belki de bu sadece annelerin yaptığı bir şeydir."

Sarah bunu düşünür ve sonra başını sallar. "Evet, sanırım öyle."

"Tamam," der Tim, stresli bir ifadeyle buketlerimizi kanepeye koyar ve *makyaj çantasını* açarken omuzlarını silkiyor. Cidden. Sadece kardeşim bir düğünü Broadway turu gibi ele alabilir. "Kimse panik yapmasın. Düzeltmek için ihtiyacımız olan her şey var..." bana bakıp elini bana doğru sallıyor. "*Bu*. Bekle, kim benim kağıt mendilimi çaldı? COLIN!"

"Evet, ağlamadığım için buna ihtiyacım vardı." Colin başını sallar. "Blotting kağıdı da *neymiş ki*?"

Tim ona sert bir bakış atar. "Bu bir tatbikat değil, Colin. DEFCON SMUDGE durumundayız." Bana bakar. "Kıpırdama. Bütün yüzünü ve dolayısıyla düğünü kurtarmak üzereyim."

Ben kaderimi kabullenirken o malzemelerini karıştırır. "Neden üç maskaram var da *hiç* kapatıcım yok? BUNLARI KİM TOPLADI?"

Colin gözlerini devirir. "Sen yaptın, diva."

Tim ona bakar. "Tamam, vay canına, düğün gününde bana saldırmak mı?

Cesurca."

Çantasını karıştırmaya devam ederken, "Gage yakışıklı olduğu için şanslı, çünkü bu bir sabotaj. Kendine 'eğlence olsun diye onun tüm cazibesini mahvedeceğim' dedi. Kesinlikle çılgınca bir davranış" diye mırıldanır.

"O çok yakışıklı," diyorum hayalperest bir şekilde. "Hatta fazla yakışıklı. Açıkçası dikkatimi dağıtıyor. Sence ne kadar yakışıklı olduğunu biliyor mu?"

Colin bana bir bakış atar. Çok sinirli görünüyor. "Evet, Amelia. Gage biliyor."

"İyi. Biri ona bunu düzenli olarak söylemeli. Ben söyleyeceğim. Ona sürekli söylüyorum." Bir şey düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Sinir bozucu bir kelime mi? Hatırlayamıyorum."

Tim parmaklarını şıklatır. "Burada çöküşün eşiğindeyiz ve sen Gage'in yüzü ve kesinlikle kelime *olmayan* kelimeler hakkında felsefi sorular mı soruyorsun?" Kafasını sallar ve bu bana annemin bazen bana attığı bakışı hatırlatır. "Odaklanman lazım. Yüzünün içinde bulunduğu bu karmaşayı düzeltmek için bütün günümüz yok."

Tam o anda Marin seraya girer ve beni Tim'in öfkesinden kurtarır.

"Gage'den triyaj yapılması gerektiğine dair bir mesaj aldım, bu yüzden malzeme getirdim." Yüzümü görünce aniden durur. "Bebeğim. Saygıyla söylüyorum ama o adamın düğünden önce seni görmesi fiziksel olarak engellenmeliydi. Bu 'eş aracılığıyla duygusal yok etme' ve dürüst olmak gerekirse, ikonik ama aynı zamanda makyaja karşı bir suç."

"Bana bir yol yaptı," diyorum ve sesim çatlıyor. "Mumlarla. Ve çiçeklerle konuştum. Çok anlayışlıydılar." Marin ve Tim birbirlerine bakışırlar.

"Yani, hala kafan güzel," diyor Marin.

"Çok kafam güzel," diye onaylıyorum. "Çiçek yaprakları ve ben güzel anlar yaşadık."

"Tamam," diyor Tim, sanki ameliyata hazırlanan bir cerrah gibi aletlerini çıkarıyor. "Marin, temizleyiciyi al. Önce maskara felaketini düzeltmemiz lazım."

Marin hızlıca çalışır, cildimi nazikçe siler. "Canım, berbat durumdasın, ama trajik bir romantizm gibi."

"Kendimi çok trajik hissediyorum," diye katılıyorum. "Ama aynı zamanda çok uçarı da. Tam bir his. Ben..."

"Hayır," Tim sözümü kesiyor. "Konuşma. Konuşmak seni ağlatır ve tekrar ağlarsan seni sakinleştirmek için ilaç vermekten çekinmem."

Colin burun kıvrır. "Bugün onu ilk kez sakinleştirmiyorsun

."

Tim'in yüzündeki ifade, ona fırça atma isteğine direndiğini gösteriyor. "Bu, onun kendi seçtiği iyileştirici bir deneyimdi, Colin. Tamamen farklı bir enerji."

"Kurabiyeler beni seçti, sonra da sandalye beni seçti," diyorum çok ciddi bir şekilde. "Aramızda tam bir ilişki vardı."

"Lütfen sandalye hakkında konuşmayı kes," diye yalvarıyor Tim.

Yüzüme fondöten sürmeye başlıyor. "Çabuk olmalıyız. Zamanımız kısıtlı ve Gage bekliyor."

"O çok sabırlı," diye mırıldanıyorum, gözlerim yine buğulanıyor. "Üç ay boyunca bekledi. Ve şimdi yine bekliyor. O hep bekliyor. Bu çok güzel."

"Amelia," Tim sert bir şekilde uyarır, "eğer şimdi ağlarsan, gözyaşı kanallarını bantla kapatırım. Evrene, duygularına erişimi iptal etmesi için dilekçe vereceğim." Dramatik bir şekilde duraksar. "Yüzün bir TUVAL ve sergiyi MAHVETMEK üzeresin. YİNE. Beni sınama."

Bu çok agresif. Objektif olarak agresif. Düşün gününde kardeşler arasında bu normal mi? Kötü niyetli gibi geliyor. Ama aynı zamanda... belki de bunu hak ediyorum? Tuvali mahvettim. Hem de fena halde. Tuval mahvolmak istememişti. Zavallı tuval.

"Tamam, millet," diyor Marin, kontrolü ele geçiren bir enerjiyle araya girerek. "Sen yüz ve gözleri yap." Tim'e ürünleri uzatıyor. "Ben dudakları hallederim."

Senkronize bir kaos içinde çalışıyorlar ve Tim maskara sürerken, "Tören sırasında ağlarsa, bunu kişisel bir zafer olarak kabul edeceğim" diyor.

"Çabuk gözüme çok yakın," diye fısıldıyorum, hareket etmemeye çok dikkat ederek. "Bu çok büyük bir güven. Şu anda gözümü sana emanet ediyorum."

"Ama az önce kirpikler konusunda bana güvenmedin," diye mırıldanıyor Tim. İşini bitirip geri çekiliyor. "Marin, dudaklar ve sonra işimiz biter."

Rujunu sürüp, "Umarım bu, bugün akıl sağlığına tutunduğundan daha güçlü olur," diyor.

"Amin," diyor Colin arkalarından.

"Aman Tanrım," diye nefes alır Marin geri adım atıp beni değerlendirirken.

Tim'in eli göğsüne gider. "Ben... hayır, yapamam. Henüz değil."
"Ne?" Birden endişelenerek kendime bakarım. "Bir sorun mu var?"
"Amelia." Marin'in gözleridönüyor cam gibi dolgunlaşıyor.
"Sen görünüyorsun bir bir masal gibi

görünüyorsun."

"Sen gördüğüm en güzel gelinsin," diyor Colin.

"Aman Tanrım." Aniden farkına varıyorum. "Gage ile evlenmek
üzereyim.

Gerçek hayatta. İnsanların önünde. Kasten."

"Evet, düğünler genelde böyle olur," diyor Colin, eğlenerek. "Bu
çılgınca. O benim kocam olacak. Yine. Ama bu
bu sefer..."

Marin sözümü keser. "Bu elbise 'gotik romantizm ile ruhani kraliçenin
buluşması' hissi veriyor ve ben *ona takıntılıyım*."

Tim başını sallar, hala bakmaya devam eder. "Ombre. Siyahın fildişi
rengine bu şekilde karışması? Hem dramatik hem de yumuşak."

"Dantel aplikeler," diyor Marin. "Kızlar, bu bir sanat eseri. İnsanların
şiiir yazdığı türden bir elbise."

"Ve tül," diye iç geçirir Tim. "Duman ve sis gibi akan tüm o
katmanlar. O kadar romantik ki, bayılabilirim."

Cidden, bu ikisi çok dramatik davranıyor. Sanki benim elbiseyi daha
önce görmemişler gibi. Elbiseyi aldığımda ve bugün giydiğimde ikisi de
yanımdaydı.

Bu, şimdiye kadar giydiğim hiçbir şeye benzemiyor. Üst kısmında
koyu siyahtan başlayıp, kömür grisi ve duman grisi tonlarına geçerek etek
ucunda yumuşak fildişi rengine dönüşen kat kat tül katmanları var. Siyah
dantel üst kısmı vücudumu sarıyor ve omuzlarımdan yukarı doğru narin
çiçek aplikeler uzanıyor. İllüzyon yaka, çiçeklerin doğrudan cildimde
açıyormuş gibi görünmesini sağlıyor. Etek bol ve romantik; tüm tül,
kumaşta yakalanmış alacakaranlık gibi bir ombre efekti yaratıyor.

"Tamam," diyorum. "Siz ikiniz çok abartıyorsunuz. Beni bu
elbiseyle daha önce gördünüz."

Marin aynayı önüme tutuyor. "Bebeğim, bu hizmet eşsiz. Sen tam
anlamıyla ana karakterisin. Şu anda gerçekten annesin. Kendine bak ve
yaşadığın anın farkına var."

Aynada kendime bakıyorum ve hemen gözyaşlarıma boğuluyorum. *Yine*. "Sizi çok seviyorum," diyorum Tim ve Marin'e. "Beni çok güzelleştirdiniz. Tüm yüzümü ve hayatımı kurtardınız..."

"Hayır!" Tim beni işaret ediyor. "Ağlama! O yüzü yeni düzelttik. Sen ağlarsan, ben de ağlarım, Marin parçacıklara ayrılır ve sonra hepimiz işe yaramaz hale geliriz."

Colin boğazını temizliyor. "Harekete geçmeliyiz. Gage yakında bizi aramaya gelecek."

Tim bana bakar, ağlamamaya çalışırken yaptığı gibi yüzünü yelpazeler. "Buradaki işim bitti. Mucizeler yarattım ve kocanın bozduğu şeyi düzelttim. Biri bana şampanya ve ayakta alkış getirsin."

Marin ona bunun yerine bir mendil uzatır. "Senin için takdir gözyaşları var. Aynı enerji."

Dışarıda hava daha serin. Gage'in düşünümüz için yaptırdığı büyük, kalıcı cam seraya doğru yola çıkarken, sonbahar ışığı bahçenin üzerinde alçalmaya başlıyor. Sadece birkaç dakika süren bir yol ama ona ulaşmak için sabırsızlandığımdan daha uzun geliyor.

Sarah bir elimden, Luna da diğer elimden tutuyor ve yürürken heyecanla sohbet ediyorlar. Bu sabah Gage ve kardeşleriyle oynadıkları oyunları anlatıyorlar, sonra da balayım için kalacağım kale konusuna geçiyorlar. Gage, bana sürpriz yapmak için gideceğimiz yeri büyük bir gizlilik içinde saklıyor. Görünüşe göre, kocamdan bilgi almanın anahtarı kızlarımız.

"Bir ejderha olduğunu söyledi," diyor Luna çok ciddi bir şekilde. "Ama korkma. Babam onun dost canlısı olduğunu söyledi."

"Kaleyi koruyor," diye ekliyor Sarah. "Sen ve Gage içeride güvende olacaksınız. Ejderha başka kimsenin içeri girmesine izin vermez."

"Öyle mi dedi?" diye soruyorum. Gerçekten bir kale olup olmayacağını merak etmeye başlıyorum. Ama aynı zamanda olmasını da umuyorum.

İkisi de ciddi ve kendini beğenmiş bir şekilde başlarını sallıyor.

"Şey... ona elli kez falan sorduktan sonra," diye itiraf ediyor Luna. "İlk başta ejderha olmadığını söyledi, ama sonra neden olması gerektiğini açıkladık."

"Sonra da evet dedi," diyor Sarah zaferle. "Şimdi bir ejderha var."

"Tabii ki," diye onaylıyor Luna, sanki bu gayet normal bir balayı gerekliliğiymiş gibi gözlerini kocaman açarak.

Gülmeme engel oluyor. "Güzel. Her balayında ateş püskürten bir koruyucu olmalı."

İkisi de kıkırdayarak, çiçeklerle süslü yolda yürürken ellerimizi sallıyorlar. Elbiseleri ayak bileklerine sürtünüyor, bukleleri sıçırıyor, yanakları pembeheyecandan heyecandan Onlar Bu anı benim hatırladığım gibi asla hatırlamayacaklar. Ama tanrım, umarım bunu sonsuza kadar hissederler. Neşeyi. Büyüyü. Güvenliği. *Bütün bunları inşa eden sevgiyi.*

Sonra yolun sonuna ulaşıyoruz, seranın cam kapıları açık duruyor. Luna yüksek sesle nefesini tutuyor. Sarah elimi daha sıkı tutuyor. "Bu gerçek mi?" diye fısıldıyor.

Onların hissettiklerini ben de hissediyorum, çünkü içimde sanki bir aşk büyüğü patlamış gibi. Beynim hepsini birden işlemek istiyor ama yapamıyor. Çok fazla güzellik var. Çok fazla ışık. Her şey parlıyor ve bunun kristallerden mi, gözlerimden mi yoksa her ikisinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Koridor altın ve cam mumlarla süslenmiş. Her köşeden çiçekler dökülüyor — yumuşak pembe ve fildişi rengi güller, yeşilliklerle iç içe. Soluk renkli yapraklar koridorun kenarlarına konfeti gibi dağılmış. Yukarıdaki avizeler, güneşin son ışıklarını yakalayan ve cam duvarlara altın ve pembe parıltılar saçan kristal çelenklerle süslenmiş.

Çılgınca. Canlı. Hayal ettiğim her şeyin çok ötesinde.

Gage'in tören için serayı süsletirdiğini biliyordum. Ama bu? Bu sadece süsleme değil. Bu, kocamın kalbinin sergilenmesi.

Her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyorum, ama beynim tek tek mumlara takılıp kalıyor. Çok fazla mum var. Mantıksız sayıda mum. Ve aman Tanrım, kim kendi düğününde mumları sayar ki? Görünüşe göre ben.

"Bu bir peri kalesi," diyor Luna.

Tim sessizce bir ses çıkarır. "Tamam. Hayır. Bu tür bir romantizme duygusal olarak hazır değilim."

Sen ve ben ikimiz de. Ama ben kimyasal olarak da hazır değilim.

"Bütün bunları senin için yaptı," diyor Colin yanımda sessizce. Başımı sallıyorum, ama konuşamıyorum. Çünkü *duygular*. Çok. Fazla. Duygu.

Ailelerimiz içerde oturmuş bekliyorlar. Onların arkasında, yaylılar yükseliyor, Gage için yazdığım yeni şarkının ilk notaları. Onun, benim bu şarkıyla düğün koridorunda yürüyeceğimi bilmediği şarkı.

Bundan önceki tüm kaotik anları unutuyorum. Gerginlik, bulaşmış maskara, kurabiye olayı. Hepsi siliniyor.

Aslında, hepsi değil. Hala dünyayı süzülerek geçiyormuşum gibi hissediyorum. Hala çiçeklere sorular sormayı düşünüyorum. Hala cildimin gerçekten düşündüğüm kadar parlak *olup* olmadığını merak ediyorum. Ama bunların önemi yok. Çünkü Gage o koridorun sonunda bekliyor.

Benim sonsuzluğum.

Marin yanımda nefesini verir, gözleri parıldıyor. "Tamam," diye mırıldanır. "Bu aşkı dünyaya taşıyalım."

Sonra gider, cam kapılardan geçip ışığa doğru ilk adımını atar. Bakır rengi elbisesi mum ışığını yakalar, onu koridorda yürüyen bir tür ateş ruhuna dönüştürür, yumuşak yapraklar ayaklarının dibine dağılır.

Luna ve Sarah bana gülümsüyorlar ve sonra önüme geçip koridordan ilk olarak yürüyorlar. Tim solumda dramatik bir şekilde manşetini düzeltiyor ve "aynı anda hem duygusal alanı hem de buketi tutmak" hakkında bir şeyler mırıldanıyor, Colin ise sağımda sabit duruyor, dengeleyici bir varlık olarak.

Ve sonra hareket ediyoruz.

Kapılar arkamızda kapanıyor ve dünya cam, ışık ve Gage için bestelediğim düğün şarkısının sesine daralıyor. Ailelerimiz parıldayan bir hareketle ayağa kalkıyor ve ilk birkaç adımda nefes almayı hatırlamam gerekiyor.

Gage, daha önce yeterince uzun süre bakmadığım o siyah smokin içinde tam bir felaket. Elleri önünde birleştirilmiş. Omuzları gergin.

İlk adımımı attığım anda, her şeyi duruyor. Sanki hava onun için de durmuş gibi. Göğsü derin bir nefes alıyor. Kontrol altında. Sonra boğazı bir kez hareket ediyor ve onu tanıdığım kadarıyla, kendini tutmak için mücadele ettiğini biliyorum. Duygularını bastırmak için.

Gözlerini benimkilere sabit bir şekilde dikeyor ve orada duygularının derinliğini görüyorum. Bir anda her şey bana çarpıyor. Gözlerindeki o bakış. O sevgi. Burada ayakta kalmak için atlattığımız zorlukların ağırlığı. Ve dizlerim neredeyse tutunamıyor.

Colin bunu hissediyor. Biliyorum, çünkü elini benimkine sıkıca tutuyor ve sessizce "Başarabilirsin" diyor.

Tim, hıçkırıkla ciyıklama arasında bir ses çıkarır. "Tamam, bu kadar duygusal hasarı hesaba katmamıştım."

Hafifçe gülüyorum ve bu beni sakinleştiriyor.

Kızlar önümüzde dönüyor, hayatımın geri kalanına beni götördüklerinin farkında olmayan minik melekler gibi yaprakları saçıyorlar.

Kardeşlerim her adımda benimle birlikte. İki sabit, ben nasıl isteyeceğimi bilmesem bile, hiç durmadan yanımda oldular. Ve şimdi beni teslim ediyorlar, çünkü tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyorlar.

Koridorun ortasında, ön tarafta iki yüz dikkatimi çekiyor.

Annem ve babam.

Birlikte oturuyorlar, gergin ve dikkatli. Annemin gözleri çoktan yaşlanmış. Babamınki değil. O, duygularını gösteren bir adam değildir.

Bir an için içimdeki acı alevlenir. Onların farklı olmasını, daha yumuşak, *daha* güvenli, *daha* fazla olmasını dilediğim o eski tanıdık dilek. Ama sonra Luna kıkırdar. Sarah ona bir şey fısıldar. Tim, muhtemelen gecenin geri kalanında ağlamaya başlayacağını habercisi olan boğuk bir ses çıkarır. Colin elimi tekrar sıkar. Ve koridorun sonunda Gage hâlâ oradadır. Beklemektedir.

Ve fark ettim ki ben iyiyim.

Belki de onlar asla ihtiyacım olan ebeveynler olmayacaklar. Belki de artık önemli olan bu değil.

Belki de onların olduklarından daha fazlasını olmalarını istemekten vazgeçtim.

Kardeşlerim var.

Kızlarım var.

Bana bağlılık ve takıntıya benzeyen bir şeyden bir yuva kuran bu vahşi, güzel adam var.

Ve onun ailesi de benim. Hepsi, gürültücü ve sevgi dolu, ve zaten benim.

Acı, neredeyse huzur gibi hissettiren bir şeye dönüşüyor.

Colin ve Tim yanımda, Luna ve Sarah önümde zıplayarak son adımı atıyorum ve gözlerim Gage'i tekrar gördüğünde vücudumdaki her kalp atışı aynı gerçeği söylüyor.

O benim sonsuza dek benim.

BÖLÜM 28

GAGE

İlk nota çaldığında nefes almayı unutuyorum.

Bu beklediğim şarkı değil. Onun için seçtiğimiz, koridorda yürürken çalınacak şarkı. Ve bana söylemesine gerek kalmadan, bu şarkıyı benim için yazdığını biliyorum. Her yerinde onun izleri var.

İlk olarak yaylılar giriyor. Düşük ve yavaş. Narin ya da yumuşak değil. Sadece... acıtıcı. Sanki bir anı ses haline gelmiş gibi. Sonra piyano giriyor. Sessiz ve ham. Her notada biraz acı var, sanki bizim tüm parçalarımızı içine dökmüş ve onların yeniden bir araya gelmelerini sağlamış gibi.

Başlangıçta kırılğan, ve biliyorum ki bu, onun bizim hayatta kaldığımızı hatırlaması. Sonra geliyor — daha fazla enstrüman, daha fazla nefes — ta ki canlı hissedilene kadar. Şiddetli ve kesin.

Bu o ve biziz. Fırtına ve ondan inşa ettiğimiz aşk.

Amelia, hissettiklerini ifade etmek için sözlere hiç ihtiyaç duymadı. Her lanet notada bunu duyabiliyorum.

Bu kadının sevgisinin her saniyesi sanki benim için bestelediği bir şey gibi geliyor.

O kapıdan içeri girdiğinde kalbim duruyor. O kadar güzel ki beni mahvediyor. Her seferinde.

Gözlerimi kaçırmıyorum. Bir kez bile.

Elbiseyi daha önce görmüştüm, belki beş saniye kadar. Güzel olduğunu anlamak için yeterliydi.

Ama elbise umurumda değil.

Onun yüzü. Gözleri. Her şeyinde ortaya çıkan kalbi. Beni etkileyen şey bu.

Vücudumdaki her kas geriliyor. Boğazımda, çenemde, ellerimde nabzımın attığını hissedebiliyorum.

Burada beklemem gerekiyor, ama içimdeki her şey beni ileriye doğru çekiyor. Onunla yarı yolda buluşmak istiyorum. Bunun yerine, yerimde kalıyorum. Zar zor.

Tim, o koridora ulaşmadan önce ağlamaya başlıyor. Colin, ağlamamaya çalışırkenki o bakışını takınıyor. Kızlar onun önünde kıkır kıkır gülüyorlar.

Ve Amelia. Tanrım, ışık saçıyor. Ama başka bir şey daha var. Hareketlerinde rüya gibi bir hava var. Gülümsemesi yumuşak ve biraz fazla sakın, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyorlar. Çok parlaklar.

Hâlâ kafası güzel. Halının liflerini incelerken olduğu kadar kafası güzel değil, ama kesinlikle ayık da değil. Ve normal davranmak için o kadar çok uğraşıyor ki, gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Ve o anda anlıyorum. Tamamen anlıyorum. Bu bizim ailemiz. Ama daha da ötesi, o kadar gerçek ki, beni dizlerimin üzerine çökertmek üzere.

Bu güzel kadın rol yapmıyor. O vahşi.

Duygusal. Son derece inatçı.

Dürüst, cesur ve beni mahvedecek kadar hassas.

Kendini tutmuyor. Ne sevgisini, ne öfkesini, ne kahkahalarını, ne de gözyaşlarını.

Bugün makyajı akarak ağıladı. Düğün günümüzde. Gözyaşlarını ya da duygularını durdurmaya çalışmadı. Sadece olmasına izin verdi. Utanç duymadan. Düzeltmek için acele etmeden. Bana sanki tüm dünyasıymışım gibi baktı, beni sevdiğini söyledi ve benim için bir cesedi gömeceğini söyledi.

O an, aşkın güzel görünmeye çalışmadığında nasıl görüldüğünü gösterdi. Güven, inşa edildiğinde nasıl görüldüğünü gösterdi.

Amelia bana tüm kalbini verdi ve onu korumam için bana güvendi. İyi ve kötü anlarda. *Özellikle kötü anlarda.*

Aşırı duygusal olup saldırganlaştığı zamanlarda.

Ben her şeyi mahvettiğimde ve nasıl düzeltereğimi bilemediğimde.

Dünya çok gürültülü olduğunda ve ikimiz de nefes alamadığımızda.

Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Ve bu, onun asla bilemeyeceği kadar önemli.

Yarı yola geldiğinde, gözleri ön sıraya kayıyor. Onun bakışını takip ediyorum ve anne babasını görüyorum. Annesi çoktan ağlamaya başlamış. Babası ise ağlamıyor. Tören öncesinde onlarla hiç vakit geçiremedi çünkü söylediklerinden daha geç geldiler.

Bunun ona neye mal olduğunu biliyorum. O acının her halini biliyorum.

Ve onun için çok üzülüyorum.

Ama sonra dikkatini bana geri verir ve yürümeye devam eder. Adım adım.

Bana doğru.

Bize doğru.

O, yaklaşık üç metre uzaklaştığında, bana "Çok uçuyorum" gibi bir şey söylüyor ve ben gülümsememi bastıramıyorum.

Kahretsin, bu kadın benim her şeyim.

Sonra koridorun sonuna ulaşır ve Colin ile Tim onun yanında dururlar. Bana bakarlar — biri koruyucu, biri duygusal, ikisi de gururlu — ve sonra ikisi de onun ellerinden birini benimkine koyarlar.

Onun cildi benimkine dokunduğu anda, içimdeki her şey yerli yerine oturur. Gürültü kaybolur. Konuklar bulanıklaşır.

Sadece o

var. Her

zaman o.

Parmakları benim parmaklarımı kavrar ve sıkıca tutar. Sanki kendini sabitlemek istercesine. Ona baktığımda, fısıldayarak şöyle der: "Az önce yerdeydim. Bir şeyleri inceliyordum. Çok ruhani bir deneyimdi. Sadece bunu bilmeni istedim."

Yine gülümserim. "Biliyorum prenses.

Oradaydım." "Oh." Gözlerini kırpar. "Doğru.

Sen gördün."

Yavaşça nefes verir. Gergindir.

Yaklaşıyorum, ağzımı kulağına yaklaştırıyorum, böylece sadece o duyabilir. "Benimle misin?"

Gözlerinde bir ışık parlar. Bu ışık, ona en son bu sözleri söylediğim zamanı hatırladığını gösterir. Bir yabancıнын önünde durup, dünyanın bilmediği yeminler ettiğimiz zamanı.

O, nefes nefese başını salladı.

Ağzımın köşesini yukarı kaldırdım. "İyi. Çünkü tekrar ağlarsan, Tim başyapıtını iki kez mahvettiğim için beni öldürecek."

Yüksek sesle güldü, bu da ailelerimizin de gülmesine neden oldu. Elini ağzına kapattı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve parmaklarının arasından fısıldadı, "Aman Tanrım, kendi düğünümde güldüm. Bu normal bir gelin davranışı değil."

"Sen normal bir gelin değilsin." *Ve çok şükür.*

"Haklısın."

Tören görevlisi konuşmaya başlar, ama onu zar zor duyabiliyorum. Aşk hakkında, sonsuzluk hakkında. Anlamalı sözler hakkında. Ama benim sonsuzluğum tam burada. Önümde. Gözleri benimkilere kilitlenmiş. Ve odaklanabildiğim tek şey o.

Konuşma sırası geldiğinde, sesim çıkmıyor. Yine de kelimeleri ağzımdan çıkarıyorum. Amelia'ya sonsuza dek söz veriyorum ve her kelimesinde ciddiğim.

O, sanki hayatında söylediği en kolay şey gibi "Evet" diyor. Sonra ekliyor: "Çok fazla. Hiç bilemezsin. Üç kez bile yapardım. Hatta dört kez."

Ailelerimizden kahkahalar yükselir.

Gözleri parlar ve nikah memuruna bakar. "Üzgünüm. Çok mu abarttım? Ben..." Bana bakar, sonra tekrar nikah memuruna döner. "...bugün çok duygusalım."

"Mükemmelsin," diye
fısıldıyorum. Sonra
yüzüklerin sırası geliyor.

Onunkini yavaşça, dikkatlice parmağına geçiriyorum, çünkü bunun ne anlama geldiğini hissetmesini istiyorum.

O benim. Beni seçti.

Artık tüm dünya bunu görebilecek.

Parmağındaki yüzüğe bakarak fısıldar, "Çok parlak.

Böyle parlaması mı gerekiyor?" "Sadece

ışık yüzünden, prensesim."

"Oh." Bana hayran gözlerle bakar. "Sen çok akıllısın.

Ve yakışıklısın. Bugün kimse sana yakışıklı olduğunu

söyledi mi?" Ethan'ın kıkırdadığını duyuyorum.

Sonra benim yüzüğümü alır ve hafif titrek parmaklarıyla, onu parmağımın ekleminden geçirmek için çok fazla konsantre olur. Yüzük parmağıma takıldığında, sanki çok büyük bir başarıya imza atmış gibi nefes verir.

"Başardım," diye gururla fısıldadı. Sonra nikah memuruna baktı. "Sağ elime taktım, değil mi? Bu yüzük takılan el, değil mi?"

"Evet," diye onaylar, gözle görülür bir şekilde eğlenerek.

Bir anlığına, bana o kadar sevgiyle bakar ki, ben kendimden geçerim.

Eğilip, ağızımla kulağına dokunuyorum. "Sonunda beni işaretledin, Prenses." Sesim boğuklaşıyor. "Ve her şey üzerine yemin ederim ki, bu işaret kalıcı."

"Sonsuza kadar," diye fısıldadı. "Halı üzerinde tuhaf davranışlar sergilediğimde bile. Sandalyeyle bir ilişkim olduğunda bile."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılır. "Özellikle o zaman."

Ondan sonra, dünya beş kelimeye daralır: *Gelini öpebilirsin.*

Elim çenesine kayıyor, diğer elim beline, ve onu kendime çekiyorum. Dudakları benimkine karşı açılıyor, yumuşak ve emin, ve onu tattığım anda, kısıtlama ortadan kalkıyor.

Oda kaybolur. Ailelerimiz, mumlar, havanın kendisi. Hiçbiri önemli değildir. Sadece onun ağzı, nefesi, ceketime dolanan parmakları vardır.

Alkışlar statik bir ses haline gelene kadar, o benim dudaklarıma gülümsene kadar, dünya tam olması gerektiği gibi hissedilene kadar onu öpüyorum.

Sonunda geri çekildiğimde, nefes nefese ve ıslıl ıslıl. Ruju yine kesinlikle bulaşmış ve gözleri hala o rüya gibi, cam gibi parlak, ama hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Bir saniye durup, bu anki halini hafızama kazıyorum. Parlak ve lanet olasıca ıslıl ıslıl.

Nefes nefese
öpüştük. Hâlâ biraz
sarhoşum. *Karım.*

BÖLÜM 29

GAGE

Kontrolümü kaybetmeden töreni atlattım.

En yakın ağacın arkasına karımı sürüklemekten fotoğraf çekiminden kurtuldum.

Hatta ailelerimizle gülüşmelerini bile atlattım, o sırada karım başparmağıyla yüzüğümü okşayarak, lanet olası tüm dünyanın sonunda onun benim olduğunu bildiğini her seferinde hatırlatıyordu.

Ama şimdi resepsiyona gitmemiz için on dakikamız var. Kadeh kaldırma, dans ve *saatlerce* onu yalnız başıma tutmamı engelleyecek tüm o saçmalıklar başlamadan önce. Ve kalan son irademi kaybetmeden bu on dakikayı atlatabileceğimden emin değilim.

Amelia'yı bu an için hazırladığım çadıra kadar takip ediyorum. İçeride duruyor ve nefesini, benim için her şeyden değerli olan o yumuşak, küçük bir nefesle tutuyor.

Şu anda coşkusu büyük ölçüde geçmiştir, ama sonrasındaki mutluluk hala onun etrafında dolaşmaktadır. Yüzü kızarmış, duvarları yıkıldığında olduğu gibi yumuşak bir haldedir. Gözlerindeki sis dağılmaktadır, ama hala son sis bulutlarını görebiliyorum. Henüz bedenine tam olarak geri dönmemiştir, hala birazcık uçmaktadır. Ve ben onu bu yumuşaklıktan çıkarmak istemiyorum. Onunla orada buluşmak ve sonunda tamamen geri döndüğünde ona güvenli bir yer sunmak istiyorum.

Yumuşak ışıkla aydınlatılmış odaya bakınıyor, sonra bana dönüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve beni yeniden mahveden bir gülümsemeyle. "Bu sihir, Gage. Gerçek sihir."

Tavanda uzanan parıldayan ışıklar, her şeyi daha yakın hissettiren loş bir ışık yayıyor. Daha sessiz. Köşede kadife

köşede kadife bir koltuk var, arkasına yumuşak bir örtü serilmiş. Küçük bir masada çikolata kaplı çilekler ve en sevdiği şampanya var, şişe metal bir kovada soğutuluyor.

Çadırın duvarları, en sevdiği renkteki pelüş kumaşla kaplı. O buna *vintage leylak rengi* diyor. Ben ise ona, *diğerleri çok mor görüldüğü için dokuz kişiyle birlikte seçmelere katılmak zorunda kaldığım renk* diyorum. Doğru rengi bulmak için üç tur örnek ve asistanım Lucy ile bir tartışma gerekti. Şimdi bu lanet olası hex kodunu, gizli güvenlik izni gibi hafızama kazıdım.

Sessizce müzik çalıyor, kütüphanemizde geç saatlerde dinlemek için hazırladığı çalma listesinden bir şey. Yarısı klasik, yarısı cadı ruhlu şarkılar, bir şekilde beynimi ön sevişme olarak düşünmeye programladı.

O, parmaklarını kumaşın ve koltuğun üzerinde gezdirirken gözlerimi ondan ayıramıyorum. O ise her şeyi içine çekiyor.

Bu alanı, tören ve fotoğraf çekiminden sonra nefes alabileceği özel bir yer olsun diye yarattım. Burada on dakika mı yoksa iki saat mi geçirmek istediği umurumda değil. Sadece her saniyesini iliklerine kadar hissetmesini istiyorum.

Bu, buranın onun için mükemmel olması gerektiği anlamına geliyor. Yeterince sıcak ve istediği her şeyin bulunduğu, hatta eline geçene kadar istediğinin farkında olmadığı şeylerin bile bulunduğu bir yer.

Adrenalinle koştururken su içmeyi hep unuttuğu için bir şişe maden suyu var.

Şampanyanın yanında küçük bir bal kavanozu var, belki biraz karıştırmak isterse diye. Bunu sadece bir kez yaptığını gördüm ama sevdiğini biliyorum.

Uzun günlerin ardından banyoda yediği şık tuzlu karamel trüfleri.

Acıkırsa diye sepetine en sevdiği atıştırmalıkları koydum.

Aklıma gelen her türlü pratik şeyi paketledim.

Deodorant. Nane şekeri. Saç tokası. Saç lastiği. Makyaj malzemeleri. Terlik. Çorap. Göz damlası. El kremi.

Lucy'ye, Amelia'nın en sevdiği, artık üretilmeyen dudak kreminin tüm tedarikçilerini bulmasını söyledim, ta ki stokta kalan bir depo bulana kadar. O da burada.

Kanepenin altında bir ısıtma yastığı var. Masada ağı kesiciler. Isıtıcı yeterince sıcak olmazsa diye, en sevdiği kaşmir şal koltuğun üzerine özenle katlanmış. Ya da sadece tenine değmesini isterse diye.

Ve Lucy gözlerini devirip bunun benim için bile fazla abartılı olduğunu söylese de, lavanta esansiyel yağı difüzörünü ısrarla istedim. Amelia'nın nefes almasını her zaman biraz kolaylaştıran difüzör.

Bunları lüks olduğu için seçmedim. Bunları seçtim çünkü karımı tanıyorum. Onu neyin sakinleştirdiğini biliyorum. İhtiyacı olduğunda kendini yeniden bulmasına neyin yardımcı olduğunu biliyorum.

Truffle'ları keşfettiğinde "Aman Tanrım" diyor. "Bu gece adet dönemimde olmasaydım çok şanslı olurdun."

Beynim hemen müstehcen düşüncelere yönelmiyor. Bir saniye sürüyor. Belki iki saniye. Çünkü onu burada çıplak hale getirmeyi düşünmüyordum. Suyu, Advil'i, ayaklarını uzatabileceği bir yeri düşünüyordum.

Ama şimdi onun ağzını düşünüyorum.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye inleyerek yaklaşıyorum.

Trüf mantarlarından birini ağzına atar, gözlerini kapatır ve inler.

Siktir.

Ses çok alçaktı. Şu anda sahip olduğum seçenekler için çok fazla alçaktı.

"Tanrım, Amelia."

Onu sıkıştırırım, çadırın kumaş duvarına yaslarım, bir elim belinde, diğeri saçlarında. "Böyle inlersen, gerçekten aklımı kaçırmayacağımı mı sanıyorsun?"

Gözleri ateşle parlar. Elleri ceketime uzanır. "Bu kadar iyi olmaları benim suçum değil."

"Hayır," diyorum, ağzımı boynuna indirip, yukarı doğru öperek, parfümünün kokusunda kendimi kaybediyorum. "O ağzın başka bir şeyi sardığını düşünmem senin suçun."

Keskin bir nefes aldı. Bunu en derinlerimde hissettim.

"Bana öyle bakmaya devam edersen..." Başparmağımı çenesine sürtüyorum. "Benim izim olmadan bu çadırdan çıkamazsın."

Parmakları sıkılaşır. Vücudu bana doğru bastırır, her parçası kelimeler olmadan yalvarır.

Sonra bana bakar, gözlerinde ateş vardır. "Zaman kaybetmeyi bırak, Gage. Beni mahvet artık."

Kontrolüm kaybolur.

Ağzımı ağzına yapıştırıyorum. Sabır yok. Yumuşaklık yok. Sadece bütün gün boyunca kendimi tuttuğum her şey var.

Vücudumuz birleşirken kolları boynuma dolandır, elim saçlarında, ağzım sanki nefes alabilmenin tek yolu buymuş gibi ağzını yutar.

Öpüşürken inliyor ve bu sefer, o sese dayanmaya bile çalışmıyorum.

Öpücüğü anında derinleştirim — dilim, dişlerim, benimkiler — alt dudağını dişlerimin arasına çekiyorum, ona iz bırakıp bırakmadığını umursamadan. Onu işaretlemek istiyorum. Her pisliğin onun üzerinde benim izlerimi görmesini istiyorum.

Sırtı çadırın duvarından kalkarak beni takip ediyor. Sanki bana açmış gibi. Tekrar inlediğinde, ağzına doğru homurdanıyorum, saçlarını daha sıkı tutuyorum ve bana verdiğı her lanet sesi yutuyorum. Sanki bugünkü tüm kısıtlamalarım *yakıtmış* ve sonunda yanmama izin verilmiş gibi.

Tadı çikolata ve yalvaracağım türden bir bela gibi.

Ve ben onun için yalvarırdım.

Amelia bugün bana tüm gerçeğı anlattı. Tüm sahipleniciliğini. Tüm kıskançlığını. Tüm takıntılı, çılgın bağıllığını. *Hepsi benim için*. Ve bu beni onun içine o kadar derine gömmek istememe neden oluyor ki, benim olmadığımı unutacak kadar.

Elimi elbisesinin eteğinin altına sokup, bacağını bana doğru çekebilmek için uyluk arkasını kavradım. Nazik davranmıyorum. Bu kadar saf, vahşî bir arzuyla hareket ederken nazik davranmam.

"Bütün gün kendimi tuttum," diye dudaklarına karşı homurdanıyorum, sesim titriyor. "Ve sonra bana *bunu mu* söylüyorsun?"

Onu tekrar öpüyorum, sert ve sahiplenici bir şekilde.

"Böyle yalvarmanı duyup da sana dokunmayacağımı mı sanıyorsun?"

Bir öpücük daha. Onu doyamıyorum. *Onu çaresizce istiyorum*.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun, Prenses."

Ona srtnyorum, uyluklarını sıkıca kavrıyorum. "Bir ipin ucunda asılı duruyorum."

O inliyor ve... *Tanrım.*

"Siktir, Amelia," diye inliyorum, o kalçalarını bana doğru sallarken. "Hissediyor musun? Bana ne yaptığını hissediyor musun?"

O pcğmz derinleştirirken elim uyluklarından yukarı kayıyor, parmakları derime batıyor. Ve lanet olsun, beynim sonunda vücudumun yapmaya çalıştığı şeyi anladığında, onu orgazma ulaştırabileceğim tüm yolları düşünmeye başlıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, öpüşmeyi bitiriyorum. "Adetin var."

O, dudakları şişmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış halde sertçe nefes verir. "Bunu *şimdi* mi hatırladın?" Kızgın değil. Hiç de bile. Benim kadar sinirli görünüyor.

"Oraya ulaşmak için beynimdeki her hücre penisimle savaşmak zorunda kaldı," diyorum.

Onun kahkahası nefes nefese. "Ben de senin durmanı istemedim, o da var."

Onu bir kez daha öpüyorum, bu sefer daha yumuşak. Daha yavaş. Tutku yok. Sadece onunla kurduğum, ruhumun derinliklerine işleyen o bağ var, artık dünyada yalnız olmadığımı bilerek. Sonra kendimi geri çekmeye zorluyorum.

"Aman Tanrım," diyor aniden. "Rujun." "Ne?"

Gülmeye başlar. "Yüzün, Gage. Her yerin benim rujumla *bulaşmış.*"

şu anda ruj umurumda değil, ama o başparmağını uzatarak bana doğru geliyor, silmeye hazır.

Onun bileğini nazikçe tutuyorum. "Bırak şunu."

"Resepsiyona, sanki..." yüzüme belirsiz bir hareketle işaret ediyor "...kozmetik reyonunda saldırıya uğramış gibi mi girmek istiyorsun?"

Gülümserim ve onu kendime doğru çekerim. "Karıma, kendi adını unutana kadar ptğm gibi görünerek girmek istiyorum."

Gözlerini devirir, ama yanakları kızarır ve gülümsemesi beni yerden kesen o yumuşak halini alır. "Seni düzelteyim."

"Bir dakika." Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Sadece bir saniye daha böyle kalmak istiyorum."

Elleri ceketimin altına kayıyor. "Bugün hayatımın en güzel günü," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Günün yarısını sarhoş geçirdiğin halde mi?"

Gülümsüyor. "Yani, keşke öyle olmasaydı, ama evet, tüm bunlara rağmen." Bir saniye için alt dudağını dişlerinin arasına çekiyor ve bana lanet olası pis bir bakış atıyor, sonra şöyle diyor: "Bana takıntılı, benim için vahşi olan ve hala beni doyamamış gibi herkesin içinde göğüslerimi gözleriyle sikip duran bir adama 'evet' demek zorunda kaldım. Ve bunu ailem ve senin ailenin sevgisiyle yaptım." Gözleri yaramazca parlar. "Ayrıca, annen beni seviyor. O ve yengelerin bana balayımızı ve sonra evliliğimizi nasıl atlatabileceğime dair tüm ipuçlarını verdiler."

"Bunu bilmek istiyor muyum ki?"

Gülümsemesi geniş ve ben onun bu halini çok seviyorum. Ailem onu mutlu ediyor.

"Görünüşe göre, artık ayrı yorganlar almamız gerekiyor. Bu muhtemelen evliliğimizi kurtaracaktır. Ve ortak bir takvim, ki bunu benim yönetmek isteyeceğimi biliyorsun. Çözülmemiş tartışmalar sırasında bana mesaj atmana izin yok. Dayanılmaz olduğunda, seni odana göndermem, sana yemek atmam ve kapıyı kapatmam gerekiyor. Annen bile bunu tavsiye etti. Bu arada, o benimle tanıştığın için şanslı olduğunu düşünüyor. Bunu unutma. Son olarak, balayı için kayganlaştırıcı ve ilk yardım çantası hazırlamamız gerekiyor." Kaşlarını çatıyor. "Ama belki de gerek yok, çünkü adet gördüm."

Dudaklarım eğrilir, eğlenerek. "Yani, tartışma sırasında sana mesaj atamam, ama sen bana mesaj atabilirsin?"

Omuzlarını silkiyor, kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Sanırım öyle."

"Peki mantıksız davrandığında? Seni odana göndereyim mi?"

"Bununla ilgili bir şey söylenmedi. Ayrıca, ne zaman mantıksız davranıyorum ki?"

Onu çok seviyorum.

Dudaklarını dudaklarımla okşuyorum. "Prenses, ayrı yorganlar almamızın imkanı yok. Bu fikri kafandan çıkarabilirsin. Ortak takvimi sen yönetebilirsin. Bu sayede Lucy ile saçma sapan şeyler için tartışmaktan kurtulurum. Bizim tartışmalarımıza gelince, ben rahatsız olmazım.

Söyleyecek bir şeyim varsa mesaj atarım. Seni bulurum ve sorunu çözene kadar gözümün önünden ayrılmayacaksın." Elimi kaldırıp yakasının üzerinden boğazını gevşekçe kavradım. "Ve doksan yaşında olsam bile hala göğüslerine bakacağım. O yüzden buna alışsan iyi olur."

Yeleğimi yumruklar, gözleri kararır. "Öyle olsan iyi olur. Çünkü ölene kadar senin en sevdiğin sorunun olmayı planlıyorum."

Sonra beni kendine çekip öpüyor ve bu öpücük, kendimi tutma gücümü neredeyse tamamen yok ediyor.

"Hatta ara sıra sana göğüslerimi göstermeye başlayabilirim," diye alaycı bir bakışla söz verir. "Bilirsin, sadakatini ödüllendirmek için."

Başparmağım onun yakasını okşadı. "Şimdi bana açık saçık davranırsan, resepsiyona yetişemeyiz."

Gülüyor, ve bu sadece ondan duyabileceğim türden rahat bir gülüş. Kendini güvende ve sevildiğini hissettiğini gösteren bir gülüş. "Beni kışkırtma. Planlarını bozmak için yaşadığımı biliyorsun."

"Sen, saniyeler içinde yeni planlar yapan bir adamla evlendin, Prenses.

Beni dene."

Bana sadece gülümsüyor. Sonra burnunu kırııştırıyor. "Gitmek zorunda mıyız

gitmek zorunda mıyız?"

Bunu gerçekten kastetmediğini biliyorum, ama lanet olsun, onun da

bunu hissetmesini seviyorum.

"Herkes gösteri yapmamız gerektiğini söyleyen sendin, tatlım."

"Ugh. Hafızanın bu kadar iyi olmasına sinir oluyorum," diyor ve kollarımdan kurtulup odaya bakınıyor, bir şey arıyor.

Bir dakika sonra, mendilleri alır ve yüzlerimizdeki ruju temizler. Sonra Lucy'nin onun için hazırladığı makyaj çantasını karıştırır ve bugün sürdüğü rujun tam rengini bulur — çünkü asistanım işinde iyidir — ve dikkatlice yeniden sürer.

Makyajını düzeltmesini, saçını düzeltmesini ve elbisesini düzeltmesini izliyorum.

"İşte," diyor sonunda. "Böyle daha iyi." "Yazık."

Bana başını salladı, ama gülümsüyordu. "Gage..."

"Diğer versiyonu tercih ederdim." Düzgünce öpülmüş ve işaretlenmiş versiyonu.

Şimdi gözlerini deviriyor. Ama buna cevap vermiyor. Bunun yerine, kendine, elbisesine bakıyor ve içinde bir şeyler aramaya başlıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şey arıyorum." Eli elbisesinin içine daha da giriyor ve ben şu anda olanların lojistiği tarafından dikkatimin dağılmaması için çok uğraşıyorum.

"Sütyeninde mi?"

"Törenden önce oraya koydum." Şimdi daha da aceleyle arıyor, diğer tarafı da kontrol ediyor. "Oraya koyduğumu *biliyorum*."

"Amelia, tam olarak ne arıyorsun?" Durur. Bana bakar. "Kahretsin."

"Ne?"

"Tamponum yok."

Ethan'ın düğününe geri dönüyorum. Amelia'yı bir soygun filmindeki gibi yürürken bulduğum gece. Hayatımı tamamen değiştiren gece.

Ve tek yapabildiğim gülmek.

Gözleri büyür. "Bana gülüyor musun?"

Onu kendime çekip hızlı bir öpücükle susturuyorum. "Hayatımın geri kalanında yanımda tampon taşıyacağım, değil mi?"

"Sadece sevişmeye devam etmek istiyorsan, kocacığım." Göğsümü okşadıktan sonra ciddi bir ifadeyle, "Evliliğe hoş geldin, bebeğim. Artık benim acil durum irtibat kişim ve adet dönemim için yardımcım oldun."

"Sanki bu, şimdiye kadar aldığım en iyi terfi değilmiş gibi konuşuyorsun." Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Tuvalette mi? Yoksa onları aramam mı gerekiyor?"

Bana yol tarifini yaptıktan sonra onu çadırda bırakıp eve geri döndüm. Yarı yolda, ana evin yönünden çimleri kesen Hayden'a rastladım.

Bana bakar. "Amelia nerede?"

"Çadırda. Onun için bir şey alacağım."

O başını sallar, sonra durur ve "Bana ne zaman söyleyecektin?" der.

"Neyi söyleyecektim?"

"Zaten evli olduğunu."

Sesinde öfke yok. Sadece Hayden'ın her şeyi çoktan anlamış olduğunu gösteren keskin tonu var.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Nasıl anladın?"

Bana kuru bir bakış attı. "Geçen hafta Brett'le karşılaştım." Avukatım.

"Avukatlarının işlerini yapmasına izin vermediğini söyledi," diye devam etti. "Seninle Amelia arasında gözlemlediklerimle birleştirip anlamak benim için zor olmadı."

Burnumdan sertçe nefes veriyorum çünkü ne olacağını biliyorum ve onunla bu konuyu tartışmak istemiyorum.

Kendi kendine bir şeyler mırıldanır, sonra daha yüksek sesle ekler, "Sen ve Bradford. İkiniz de aptalsınız. Ama en azından o evlilik sonrası anlaşma imzaladı."

Ona açıklayabilirdim. Neden evlilik sözleşmesi yapmadığımı. Mantiğımı. Güveni. Amelia'nın benim teklif etmediğim hiçbir şeyi benden almayacağını. Ama mesele bu değil. Hiç de bile. Bunun yerine, ona gerçeği söylüyorum.

"O, sahip olduğum her şeyi alıp beni borç ve yıkımdan başka bir şey bırakmasa bile, ben yine de onun beni sevmesi karşılığında bunun adil bir takas olduğunu düşünürdüm."

"Bunu *anlamadığımı mı* sanıyorsun?" Çenesi titriyor. "Anlıyorum. Sadece bunu söyleyen ve sonra pişman olan çok fazla insan gördüm." Bir süre duruyor. "Peri masalları diye bir şey yok, Gage. Bunu biliyorsun. Ve lanet olsun... Senin bu şekilde incinmeni istemiyorum."

Hayden hep böyle olmuştur. Koruyucu. Temizleyici. Felaketlerin geleceğini gören ve onlar gerçekleşmeden önce durdurmaya çalışan kişi. Bizi boktan durumlardan korumak için hepimizin etrafına duvarlar örmüştür. Biz batırdığımızda devreye girmiştir. Onu bunun için seviyorum. Ama bu sefer yanılıyor.

"Beni korumaya çalıştığını biliyorum. Her zaman yaparsın. Beni kolladığın için minnettarım. Ama onun hakkında yanılıyorsun."

"Onun seni mahvedeceğini söylemiyorum. Hayır, bence o senin için mükemmel birisi." Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Demek istediğim, ikiniz de insansınız. Her şey olabilir. Sen her şeyi mahvedebilirsin. O da mahvedebilir. Hayat, birbirlerini seven insanları bile parçalayan kötü şeyler yaşatır." Derin bir nefes alır. "Yasal önlemler güvenle ilgili değildir. İkinizi de öngöremediğiniz kötü şeylerden korumak içindir."

"Haklısın. Her konuda," diyerek yanından geçiyorum. "Ve bir avukat gibi düşünmeyi bırakıp, onu elde etmek için her şeyi yakıp kül edecek bir adam gibi düşünmeye başladığın birine aşık olduğunda, neden umursamadığımı anlayacaksın."

BÖLÜM 30

AMELIA

İlk dansın otuz saniyesini geçtikten sonra seçtiğimiz şarkıyı hatırladım.

Yani, biliyordum. Birlikte seçmiştik. Gage bir gece mutfakta yavaşça dans ederken bu şarkıyı çaldı ve kemiklerimde hissedip hissetmediğimi sordu. Hissettim. Tabii ki hissettim. Adam *bir reklam şarkısını* mırıldansa bile kemiklerimde hissederdim. Ama aynı zamanda, o açılış sözleri? O gece kulağıma fısıldadığında eridim.

Ama şimdi gerçek hoparlörlerden çalıyor. Gerçek insanların önünde. Kocam ise bana, *yangın alarmını çalıştıracak kadar özel bir yemin* fısıldayacakmış gibi bakıyor.

Bizim şarkımız Sleeping at Last'in "Turning Page" şarkısı. Seçtiğimizde romantik gelmişti. Şimdi? Yaylı çalgılarla ön sevişme gibi geliyor.

"O güzel kafanın içinde neler oluyor?" diye soruyor Gage, eli sırtımda aşağıya doğru kayıyor. "İyi misin?"

"Harikayım," diyorum, normalmiş gibi davranmaya çalışarak. "Sadece ilk dansımız için çok ateşli bir şarkı seçtiğimizi fark ettim."

Dudakları seğiriyor. "Bunu bana açıklamalısın, tatlım."

"Bu şarkı 'ruhumu kullanarak seni soyuyorum' enerjisi taşıyor. Ve 'bana verdiğin her nefesi içime çekeceğim' enerjisi." O sadece izleyip daha fazla açıklama yapmamı beklediğinde, "Yavaş yanan ruh ikizi tarzında vahşi bir şarkı. 'Göz teması ile hamile kalacaksın' türünde bir enerji var. Sen de bunu hissediyorsundur." diyorum.

Ağzı kıvrıldı. "Bunu çok fazla düşündüğünü anlıyorum."

"Fazla düşünmüyorum. Doğru miktarda düşünüyorum. Herkes bunu duyabilir, Gage. Ve aman Tanrım, baban *da orada*."

"Babamın beş çocuğu var. Sanırım o bunu anlıyor."

Gülmeme engel olmaya çalışarak adımlarıma odaklanmaya çalışıyorum, ama Gage bunu belli etmeden beni yönlendiriyor ve ben de sanki bunun için yaratılmışım gibi onun vücudunu takip ediyorum.

"Fazla düşünmeyi bırak," diyor ve beni kendine çekiyor.

"Fazla düşünmüyorum. Sadece insanların bizi izlediğinin farkındayım..."

"Onlar umurumda değil." Sesi sertleşiyor. "Benim için önemli olan sadece sensin."

Kalbim gerçekten hızla atmaya başlar. "Tamam. Bu çok romantik."

"Ben romantik bir adamım."

"Az önce birini duvara fırlatmakla tehdit ettin."

"Bu da romantik." Başparmağı, aile etkinliği için hiç de uygun olmayan bir şekilde kalçamı okşadı. "Duruma bağlı."

O beni döndürdüğünde bir cevap bulmaya çalışıyorum ve aniden bu sabahki olayların etkisinden hala biraz sersemlemiş olduğumu, günün yorgunluğuyla biraz bitkin olduğumu ve kocamın beni yalnız kalabileceği anı iple çektiğini fark ediyorum.

Beni geri çektiğinde, ağzı kulağıma çok yakındı. "Muhteşemsin."

"Bugün bunu altı kez söyledin."

"Altı yüz kez daha söylerim." Eli belimi sıkıca kavradı. "Sen benim karımsın Amelia. İstediğim zaman sana muhteşem olduğunu söyleyebilirim."

Tanrım, bu adam.

"Adil davranmıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Asla yapmayacağım."

Müzik yükseliyor ve biz şu anda zar zor sallanıyoruz, zar zor hareket ediyoruz ve eminim ki gerçek dans adımları atmamız gerekiyor ama umurumda değil. Çünkü Gage beni çok değerli bir şey gibi tutuyor ve gömleğinin üzerinden kalp atışlarını hissedebiliyorum ve...

"Bugün söylediğim her yemeni içtenlikle söyledim, Amelia," diye fısıldıyor. "Ama yüksek sesle söylemediğim bir şey var."

Ona biraz daha sıkı sarılıyorum, çünkü söyleyeceği şeyin beni yine ağlatacağını biliyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenir, karanlık ve ciddi, o kadar sıcak ki her yerimde hissediyorum. "Hayatımın geri kalanında her gün seni isteyeceğime söz veriyorum. Sadece sevmekle kalmayacağım. Sadece korumakla kalmayacağım. Seni *isteyeceğim*. Takıntılı bir şekilde. Mantıksız bir şekilde. Böyle."

Nefesim yavaşlar. "Gage..."

"Seksen yaşında olup termostat hakkında bana bağırdığında bile seni isteyeceğim. Halının üzerinde elmacık kemiklerin hakkında ağladığında bile seni isteyeceğim. Benden nefret ettiğinde bile seni isteyeceğim. Beni sevdiğinde bile. Hormonların etkisindeyken bana zarar vermekle tehdit ettiğinde bile. Ve söz verdiğin gibi o cesetleri gömmesen bile, seni yine de isteyeceğim."

Gülerek ağlamaya başlıyorum. "Ailelerimizin önünde, *kızlarımızın* önünde, şehvetli bir şarkıya dans ederken bana böyle şeyler söyleyemezsin."

"Söyleyebilirim. Söylüyorum." Kollarını bana daha sıkı sarar, sahiplenircesine. "Sen benimsin, Prenses. Ve seni başka türlü istemeyi bilmiyorum."

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum," diye fısıldıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bozulacak diye endişeleniyorum.

"Sen vardın. Tek yapman gereken buydu."

Elim omzundan ensesine kayıyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve kendimi ona sıkıca bastırıyorum. Vücudumdaki her hücre, bu adama duyduğum sevgiden patlayacakmış gibi hissediyor.

"Neye söz veriyorum biliyor musun?" Gözleri kararır.

"Söyle."

"Sana her gün akıl sağlığından şüphe duyuracak türden bir eş olacağıma söz veriyorum." Parmaklarım derisine batıyor. "Seni çıldırtan türden. Geceleri uykundan eden ve onu tekrar tekrar sikmen için yalvaran türden."

Belime sarılan elleri morartacak kadar sıkılaştır. "Siktir, Amelia."

"Ben de seni aynı şekilde takıntılı bir şekilde, aynı şekilde mantıksız bir şekilde isteyeceğime söz veriyorum." Ona daha da yaklaşıyorum. "Ve seksen yaşında olduğumda sana

seni azarladığımda?" Ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Hala beni orgazm etmeni isteyeceğim."

Hareket etmeyi tamamen bırakır. Sadece orada durur, beni tutar, sanki onu en iyi şekilde kıran bir şey söylemişim gibi bana bakar.

Sonra ağzı benim ağzıma yapışıyor ve dans ettiğimizi unutuyorum. Seyirciler olduğunu unutuyorum. Beni yeniden sahiplenir gibi öpüşmesini hariç her şeyi unutuyorum.

Sonunda ağzını ağzımdan çekince, çünkü görünüşe göre ikimizin de oksijene ihtiyacı var, başım dönüyor, nefesim kesiliyor ve ayakta durabileceğime inanamıyorum.

Şarkı biter ve alkışlar başlar.

Sarah bize iki eliyle el sallıyor. Luna heyecandan dönüyor.

Tim sevinç çılgılığı atıyor. Ethan çok uygunsuz bir şey bağılıyor ama neyse ki Sarah ve Luna anlamayacaklar. Gage'in diğer kardeşleri ve eşleri yüzlerinde gülümsemelerle yüksek sesle tezahürat yapıyorlar. Colin bir peçeteyi skor kartı gibi tutuyor.

Marin, "On üzerinden on, yine duygusal bir döngüye girerdim!"

diye bağılıyor. Ve bu insanları hiç bu kadar sevmemiştim.

Sera şimdi parıldıyor — töreni yaptığımız aynı cam bina, ama tamamen değişmiş. Gage, biz fotoğraf çekerken bir ekiple yeniden düzenlettirmiş. Çiçekler daha vahşi. Işıklar daha sıcak. Bütün mekan kahkahalar, müzik ve ailenin sesleriyle uğultulu.

"Kardeşin zor bir an yaşıyor," diyor Gage.

Onlara tekrar bakıyorum ve Tim'in artık hıçkırığa hıçkırığa ağladığını, Colin'in ise sırtını okşadığını görüyorum. Dans pistinden indiğimizde, Tim hemen bana sarılır.

"Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi," diye omzuma ağlayarak söylüyor. "Sen tam anlamıyla bir tanrıçasın ve Gage sana takıntılı ve ben... ben sadece..." Geri çekiliyor ve gözlerini peçeteyle siliyor. "İyi değilim. Bir daha asla iyi olamayacağım."

Colin onun yanına gelir. "Daha sonra yapacağın konuşma için kendini toplaman lazım. İlk konuşan sensin."

Tim'in gözleri büyür. "Aman Tanrım. Kadeh kaldırmam gerekiyor. Kadeh kaldıramam. Duygusal olarak çok hassasım."

"Sorun yok," diye onu teselli ederim. Sorun var.

Kadeh kaldırmayı başarır, ama ancak Colin ona yemek menüsüyle yelpaze yaptıktan, Kristen onu sandalyeye tırmanıp aşk hakkındaki duygularını açıklamaktan fiziksel olarak alıkoyduktan ve Gage, *rahim* kelimesini bir daha söylerse mikrofonu kapatmakla tehdit ettikten sonra.

Ama dürüst olmak gerekirse? Bu tür çılgın enerji, gecenin geri kalanının havasını belirledi.

Çünkü Gage mükemmel bir düğün planlamış olabilir, ama resepsiyonumuz mükemmel ve kaotik bir şekilde bize ait. Sinclairler ve Blackler. Eşit ölçüde kargaşa, aşk ve yeterince filtelenmemiş çok fazla duygu.

Bir köşede, siyah-beyaz fotoğrafların çift şeritlerini çıkaran bir fotoğraf kabini var ve Sarah ve Luna ile fotoğraf çekerken son kez bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum.

Şu anda yüzümde parıltı var. Nereden geldiğini bilmiyorum. Muhtemelen Marin'den. Muhtemelen çıkartma istasyonundan. Muhtemelen ikisinin kötü kombinasyonundan. Bu arada, çıkartma istasyonu da neyin nesi? Bu bizim düğün planımızın bir parçası değildi. Gage ve ben çıkartma istasyonu ayarlamadık.

Tim ve Marin kendi başlarına hareket edip kurdular. "*Duygusal Destek Çıkartmaları*" yazan bir masa dolusu "*Eş Enerjisi*", "*Gage Black ile duygusal olarak evliyim*", "*Bana bakma, ben de Gage'e aşığım*" ve "*Büyük Tim Enerjisi*" gibi ifadeler vardı. Eminim hepsini Tim bulmuştur.

Sonra Gage'in bana haber vermeden tasarladığı atıştırmalık barı var — benim rahatlatıcı yiyeceklerimin tam bir kopyası, patlamış mısır, peynir, turşu ve üç çeşit ekşi şekerle birlikte. Üstündeki tabelada "*Bayan Black'in Gece Yarısı Menüsü*" yazıyor, ki bu çok cömert bir isim çünkü ben muhtemelen saat onda uykuya dalmış olacağım.

Her şeyi düşünmüş. Yine. Ama bu fazla gelmiyor. *Ona* yakışıyor. Beni sevdiği tüm yolların görünür hale gelmesi gibi.

Eğlenceli. Kaotik. Gürültülü. Mükemmel. Ve birkaç saat boyunca dans ediyor, içiyor, yiyor ve herkesin bizi sevmesine izin veriyoruz.

Ailemle baş başa kalıyorum. Ağlamıyorum. (Tamam, ağlıyorum. Ama sadece biraz.)

Kızlarla şampanya içip gülüyor, dedikodu yapıyor ve fotoğraf kabininde fotoğraflar çekiliyoruz. Blair bile — Gage'in aile avukatı ve Marin'in sürekli yeni biseksüel uyanışı olarak adlandırdığı kadın — ki *onu hiç gülürken görmedim*, "MILF Modu Etkinleştirildi" yazan bir tabela tutuyor ve bizimle birlikte çılgınca eğleniyor.

Kocamı yüzlerce kez öpüyorum.

Sonra Luna'nın ayaklarının üzerinde durup ellerini tutarken, o da ağlamamak için çok uğraşırken, onunla yavaşça dans etmesini izlerim.

Bu kadar dolu hissedebileceğimi bilmiyordum. Bu kadar tutunabileceğimi. Bu kadar deli gibi aşık olabileceğimi. Sadece kocama değil, tüm çılgın ailemize. Meğer yapabiliyormuşum.

Pastayı kesiyoruz ve sonra ailem saat dokuz buçukta geceyi sonlandırıyor. Ingrid, Sarah ve Luna'yı yatırmayı teklif ediyor, biz de kızlara iyi geceler diliyoruz.

Ingrid bana sıkıca sarılır ve fısıldar, "Bugün çok harika bir gün geçirdim. Ailemize hoş geldin, tatlı kız."

Gözlerim doldu ve ona sarıldım. "Seni bu kadar heyecanlandırdığım için çok üzgünüm."

O sadece gülüyor ve elimi sıkıyor. "Oğlumun hayatının aşkıyla evlendiği töreni en ön sıradan izlememi sağladın. Bugün hakkında hatırlayacağım şey bu."

Gage, bundan sonra kardeşleri ve babası tarafından uzaklaştırılır. Viski, puro ve "sadece bir dakika" gibi bir şeyden bahsediyorlar. Onu bırakırım ve bir şekilde bir elimde şampanya kadehi, kulağımda Marin'in, henüz bitirmeden pasta tabağını kaldırmaya çalışan bir garsonla neredeyse kavga edeceğini anlatmasıyla dans pistinin kenarında bulurum kendimi.

"Onlar onu *ısıtırken* almaya çalıştılar, bebeğim. Neredeyse o anda onların düşüşünü gerçekleştirecektim," diyor. "Twitter'ın başarısızlık dönemini ve fuckbois yüzünden üç kez yaşadığım sinir krizlerini, birinin pastaya bu şekilde saygısızlık yapması için hayatta kalmadım." Gözleri fal taşı gibi açılmış. "Tim müdahale etmek zorunda kaldı. Ana karakterin iptal edilmesine üç saniye kalmıştı."

Zihnimde az önce söylediği her kelimeyi çevirmeye çalışırken bir an sessizlik oluyor. "Kek"i anlıyorum. "Tim"i anlıyorum. Gerisi? Hayır

Fikrim yok. Sanırım az önce kültürel bir saldırıya uğradım. Gülümsüyorum ve dilin bensiz nasıl geliştiğini düşünüyorum.

Olivia ve Blair bize katılırken Marin, "Amelia, bebeğim, şu anda çok gerçekçi ol," diyor. "Yanılmadığımı söyle."

"Hayır, evet, tamamen haklısın," diyorum, onun enerjisini kanalize etmeye çalışarak. Daha önce kullandığı kelimeleri hatırlamaya çalışıyorum. "Bu tam bir fiyasko dönemi enerjisi. Tam bir kırmızı felaket."

Kaşlarını çatıyor. "Kırmızı bayrak mı demek istiyorsun?" "Öyle mi?"

Blair burun kıvrır. "Z kuşağını öylece geçiştiremezsin, Amelia."

Omuz silkiyorum, etkilenmeden. "On yıl önce zirveye ulaştım ve bunu itiraf etmekten çekinmiyorum. Ayrıca, karım dönemine girdim. Gerçekler artık benim için geçerli değil."

Blair bir anlığına bana bakar, sonra kadehini kaldırır. "Devam et, umursamayan kraliçe."

Olivia bardağını benimkine çarptırır. "Resmi olarak Blair sertifikası aldın. Bu, siyahi bir kardeşin kontrolü bırakmasından daha nadir bir şey."

Gage ve kardeşlerinin bize doğru geldiğini görünce dikkatim dağıldı. Gage'in ceketi yoktu. Yeleği hâlâ üzerindeydi, ama kravatı gevşemişti, kolları sıyrılmıştı ve gecenin sonundaki vahşi koca enerjisiyle dizlerimin işlevini unutmasına neden oluyordu.

Callan bir şişe viski tutuyor ve Gage'in az önce söylediği bir şeye gülüyor. Ethan ve Bradford birkaç adım geride, derin bir sohbete dalmışlar. Hayden ise yanlarında, telefonuna bir şeyler yazıyor... Ta ki Blair bana bir şey söyleyene kadar. Gage yaklaşıyor, gözleri Blair'e takılıyor ve sanki bakışlarını ondan ayıramıyormuş gibi ona odaklanıyor.

Beynim bunu anlamaya çalışırken, Gage yanıma geliyor ve elini belime doluyor. Eğilip fısıldıyor, "Kızlar uyuyor."

Başımı omzuna yaslayıp, Gage'in, gücün ve en iyi seksin kokusunu andıran o derin, odunsu kokuyu içime çekiyorum. "Uyumam lazım."

O gülümser. "Bunu bekliyordum."

Ona bakıp uykulu bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Çünkü beni tamamen kendine ait yapmak için bekliyordun."

"Suçluyum." Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Hadi. Seni yatağa götüreceğim."

Bunu kabul etmek üzereyken Tim'in gür sesi araya girer.

"HENÜZ YATMAYACAKSIN, AMELIA SINCLAIR-BLACK!"

Sesi yüksek sesle yankılanıyor ve %99 eminim ki Met Gala afterparty'sini düzenlediğini ve benim de teması olduğumu düşünüyor.

"Tanrı aşkına, saat daha on buçuk ve sen henüz kırk yaşında bile değilsin!" diye devam eder. "Yemin ederim, eğer şimdi kaybolursan, çorap kuklaları kullanarak bu düğünün tamamını dramatik bir şekilde canlandıracağım ve herkesi üç saat daha kalmaya zorlayacağım."

Ona bakıyorum. "Çorap kuklaları mı getirdin?"

"Hayır," diyor, çok ciddi bir şekilde. "Ama yapacağım. Gerekirse Colin'in çoraplarından. Ve kimse bunu istemez. En azından Colin istemez."

Colin inler. "Gerçekten, gerçekten istemiyorum."

"O zaman, hepimiz bir dakika ara verelim," der Tim, hem sarhoş hem de şanslı birinin kendine güveniyle bir sandalyeye tırmanır.

Tüm aile üyelerimiz bize katıldı ve Tim onlara bakarak şöyle der: "Merhaba, tamam, herkes susun — merhaba. Benim. Sinclair kardeşlerin daha yakışıklı olanı. Bunu doğrulamaya gerek yok."

Herkes güler.

"Olamaz," diye Gage'e fısıldarım.

"Ee," diye devam eder Tim. "Eğer aranızda kız kardeşimin bir daha evlenebileceğinden şüphe duyan varsa, ben de öyle düşünüyordum. Meğer bir milyarderle evlenmiş. İnanılmaz. On yaşındaki ben, şiir tutkunu bir barista ile evleneceğini düşünüyordum, ama işte buradayız. Kapitalizm kazandı."

"Tim," diye fısıldarım. "Zaten bir konuşma yaptın, hatırladın mı?"

Bana bakıyor, yılmadan. "Tamam, evet, zaten bir konuşma yaptım. Ama düşündüm. Geliştim. Acilen paylaşmam gereken daha fazla duygu hatırladım."

Boğazını temizler ve tekrar herkese bakar. "Her neyse, Amelia ve Gage tam anlamıyla *bir çift hedefi* ama aynı zamanda... vahşi ruh eşleri. 'Ölürsek, birlikte ölürüz' gibi bir şey."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Aman Tanrım."

"Hayır, dinle. Bu adam ona ormanda camdan bir katedral inşa etti. Pinterest'teki bir mood board değil, tam anlamıyla mimari bir aşk mektubu. Yani, efendim? Bazılarımız hala bir cevap mesajı bekliyor."

Daha fazla kahkaha duyulur ve ben herkese onu cesaretlendirmekten vazgeçmelerini söylemek isterim. Ve tanrım, Gage bile gülümsemeyi başarır.

"İşte resmi kadeh kaldırma konuşmam." Kadehini kaldırır. "Amelia ve Gage'e: aşkınızın sarsılmaz kalması, travmalarınızın uyumlu olması ve tartışmalarınızın ön sevişme için yeterince ateşli kalması dileğiyle."

Kafamı sallıyorum. "Düğünümde 'travma uyumlu olsun' demedin, değil mi?"

Tim sandalyeden inerken sırtıyor. "Rica ederim."

Gage, Tim'e kendine özgü yoğun bakışıyla bakar. "Seni güvenlik görevlileri dışarı çıkarabilir, farkında mısın?"

"Güvenlik mi?" Tim samimi toplantıyı işaret eder. "Burada sadece aile var, Gage. Kim yapacak bunu? Baban mı?"

"Hayır," diyor Edmund kararlı bir şekilde. "Ben bu işe karışmıyorum." Olivia gülüyor. "Akıllı adam."

Gage boğazına biraz viski döküp şöyle der: "Törenden önce annemi ve karımı saatlerce kafayı buldurduğun kısmı atladığını fark ettim."

Tim'in gülümsemesi donar. "Bunu geride bıraktığımızı umuyordum."

"Geride bıraktık mı?" Hayden diyor. "Annem on beş dakika boyunca bir ağaca Gage ile neden gurur duyduğunu açıkladı."

"Ağacın çok anlayışlı olduğunu duydum," diyor Ethan, kışkırtıcı bir gülümsemeyle.

Edmund sadece başını sallar, ama ağzının hafifçe kıvrıldığını fark ederim.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen bunu tekrar yaşamayalım, olur mu?" Tim parmağını kaldırıyor. "Savunmam olarak..."

"Savunacak bir şey yok," diye Gage sözünü keser.

"Kutuyu etiketledim! Amelia ve annenin bunların normal kurabiye olduğunu düşüneceklerini nereden bilebilirdim?"

Blair bana sempatiyle bakar. "Ne kadar kötüydü?" O, törenin hemen öncesine kadar gelmemiştir.

"Sandalyeyle ciddi bir ilişkimiz olduğunu sanıyordum," diye itiraf ettim.

"Ryan Gosling'in ruhunun bedenini ele geçirdiğini söyledi," diyor Hayden.

"Ve bitkiler onu yargılıyordu," diye ekliyor Callan. "O kısmı unutmamak lazım."

"Bu arada," diyor Bradford, "annem dışarıda var olmayan bir orkestrayı yönetiyordu."

Tim gerçekten acı çekiyor gibi görünüyor. "Özür diledim! Birçok kez! Yalvardım!"

"Saklandın," diye düzeltir Gage. "Kızlarla birlikte. Bir korkak gibi."

"Stratejik geri çekilme," diye mırıldanır Tim.

"Hayden, Gage'in cinayet işlemesini engellemek zorunda kaldı," diyor Callan.

Gage'e bakıyorum. "Onu öldürecek miydin?"

Yani, kelimenin tam anlamıyla söylemediklerini biliyorum, ama Gage'in o kadar kızgın olduğunu fark etmemiştim.

"Evet."

"Geçmiş zaman mı?" "Hâlâ karar veremedim."

"Tamam, ama şunu bir düşün," Tim araya girerek aceleyle sözünü keser. "Amelia, hayatının en rahat düğün öncesi deneyimini yaşamadın mı?"

"Yerdeydim. Halı liflerini inceliyordum." "Ama düğün için stresli miydin?" Düşündüm. "Hayır."

"AYNEN ÖYLE." Tim ellerini açar. "Rica ederim." "Bu işler öyle yürümez," der Colin.

"Ben bunu bir hediye olarak görmeyi seçiyorum," diyor Tim.

"Tesadüfi, kötü uygulanmış, neredeyse düğünü mahvedecek bir hediye."

Gage'in çenesi gerildi. "Tim."

"Tamam. Hala düşünüyorum. Anladım." Tim ağzını sıkıca kapatır.

Kristen Gage'e bakar. "Peki, birden ona kadar bir ölçekte, Tim bu yemeği yapmamaya ne kadar yaklaştı?"

"On bir."

"Haklısın," diyor Maddie.

Gage'in elini sıkarım. "Ama hala burada."

Callan bana bakar. "Sadece Hayden araya girip tören öncesinde Gage'in Tim'e dokunmasına izin vermediği için."

Tim'in gözleri büyür. "Pardon, ne?"

Ethan güler. "Hayden, Gage'e törenin ardından sana bakmasına yardım edeceğini söyledi."

"Bu şaşırtıcı derecede şartlı bir yardım," diyor Tim.

"Karımı düşün gününde sarhoş ettin," der Gage sakın bir sesle.

"Koşullu hayatta kalmak cömert bir teklif gibi görünüyor."

Marin kadehini kaldırır. "Tim'e. Bir şekilde kadeh kaldırmak için yeterince uzun yaşamış olan Tim'e."

Herkes bunun şerefine içer.

Tim'in omuzları çöküyor. "Bu aile vahşi."

"Sen de artık bu ailenin bir parçasısın," diyor Bradford. "Hoş geldin."

Eğilmiş şarap kadehlerine, eski hikayeler ve yeni dostluklar üzerine yayılan kahkahalara, hepsinin altında yatan mutluluğun yumuşak uğultusuna göz gezdiriyorum. Kaosun içinde sevgi dolu bir aile için bu, huzur gibi geliyor.

Gage'in kardeşleri hala Tim'i kızartıyorlar.

Marin ve Blair kristaller hakkında konuşuyorlar ve Edmund'u da sohbetlerine dahil etmeye çalışıyorlar. Edmund, Blair kadar sohbele ilgi gösteriyor gibi görünüyor. Ve Blair'in, bir metre ötedeki Hayden'ı fark etmemiş gibi davrandığından eminim.

Kristen, Maddie ve Olivia, Colin'in söylediği bir şeye gülüyorlar. Her nasılsa, her şey birbirine uyuyor.

Çünkü aile böyle bir şeydir: gürültülü, çılgın, kusurlu bir sevgi.

Bradford'un Tim'e artık ailenin bir parçası olduğunu söylemesini çok sevdim, çünkü bu doğru. Black ailesi sadece benim ailemi kabul etmekle kalmadı.

Bize yer açtılar. Hepimize.

BÖLÜM 31

GAGE

Yatak odasının kapısını arkamızdan kapattım ve sonunda, sonunda, sadece ben ve karım kaldık.

Amelia hemen topuklu ayakkabılarını çıkarır ve biri yumuşak bir sesle duvara çarpar. O buna aldırış etmez. Sadece iç çeker ve bütün gece bunu yapmak için beklediğini anlayabilirim.

"Tanrım," diye nefes alır. "Ayaklarım düz olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuş."

Ceketimi pencere kenarındaki sandalyeye atıp yeleşimin düğmelerine uzanıyorum. Ama dikkatim dağınık, Amelia'nın çıplak ayakla odanın diğer ucuna doğru yürüdüğünü, fermuarını bulmak için arkasına uzandığını izlemekle meşgulüm.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben düğmeleri açarken gözleri vücudumu ateşli bir şekilde tarıyor. "Uygunsuz görünüyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Giysilerim üzerimde."

"Zar zor." Bakışları ön koluma, sonra gömleğimin açık yakasına takıldıktan sonra tekrar fermuarını düzeltmeye odaklandı. "Bana yardım eder misin? Ulaşamıyorum."

İki adımda yanına gittim ve fermuarı yavaşça aşağı indirdim. Sırtının ortasına kadar indiğinde takıldı.

Nazikçe çekerim.

Hiçbir şey olmaz.

"Sıkışmış mı?" diye sorar.

"Bir saniye bekle." Tekrar deniyorum, kumaşı dikkatlice çekiyorum. Fermuar bir santim daha ilerliyor, sonra yine takılıyor. "Bu şey neyden yapılmış böyle?"

"Kinci," diyor, ne yaptığımı görmek için dönerek. "Yırtma. Tim çıldırır."

"Yırtmayacağım." Sonunda onu serbest bırakıp geri kalanını da aşağı çekiyorum ve sırtının pürüzsüz hatlarını ortaya çıkarıyorum. Ellerim orada kalıyor, başparmağım omurgasını okşuyor.

Bana dönüyor, gözleri yarı kapalı. "Bu gece sikini yalatmayı planlıyorsan, beklentilerini biraz düşürsen iyi olur."

Ona sadece eğlenceli bir bakış attım. Karımın bu gece sikimi yalayamayacağını anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu.

Omuzlarını silkiyor, hem tembel hem de seksi bir şekilde. "Muhtemelen yarısında uykuya dalarım. Ya da ölürüm. Ve düğün gecemizde senin sikinde boğulmak istemiyorum."

Tanrım, onu seviyorum.

"Öncelik listesinde nerede olduğumu bilmek güzel."

"Oh, sıralamada yer alıyorsun." Gülümsemesi yorgun ve çarpık. "Sadece senin gömleğinde uyuyacağım şekerlemeden daha üstte değilsin."

Elbisesini çıkarıp, hiç tören yapmadan yere bırakıyor. Bir saniye sonra sütyenini çıkarıp dolaba doğru yürüyor. Gözlerim her zamanki gibi onu takip ediyor. Aç ve sahiplenici. Amelia dikkat çekmeye çalışmıyor. Zaten dikkat çekiyor. *Benim dikkatimi*. Her seferinde.

En sevdiği eski gömleğini çıkarır. Yumuşak siyah pamuklu bir gömlek. Eskimiş. Ve görünüşe göre, benim kokumu taşıyor.

Gömleği giyip tek kelime etmeden yatağa geri dönüyor. Çıplak bacakları, dağınık saçları, gömleğim onu tamamen kaplıyor.

Ve ben, rahatlamak istediğinde bana ulaştığı gerçeğine takılıp kalıyorum. Bunun beni dantelden daha fazla etkileyebileceğini hiç bilmiyordum.

Yatağa yarı yolda durur, eliyle karnını tutar ve acı içinde öne eğilir.

"Siktir," diye inliyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu gece hayatta kalırsam, lanet olası bir taç hak ediyorum."

Hemen ona doğru yürüyorum. "Bu, Tim'in adet dönemindeyken söyleyeceği bir şeye çok benziyor."

"Tim'in rahmi olsaydı, şimdiye kadar patriarkayı yakıp yıkmış olurdu," diye mırıldanır. "Erkeklerin bununla uğraşmak zorunda olmadığını biliyor musun?"

Siz sadece... var oluyorsunuz. Özgürce. Kesintisiz. Hiç kimsenin rahmi, düğün gecenizi mahvetmeye karar vermedi."

"Bildiğim kadarıyla hayır" diyorum, kolumu beline dolayarak onu yatağa doğru yönlendiriyorum.

"Bu adaletsizlik," diye devam ediyor, beni yönlendirmeme izin verirken hala söylenmeye devam ediyor. "Bu gece ölürsem, intikamımı almanı istiyorum. Bir vakıf kur. Amelia Black Her Yerde Acı Çeken Kadınlar Vakfı."

"Sabah ilk iş olarak belgeleri hazırlayacağım."

"Beni eğlendirme," diyor, yatağa tırmanırken zayıf bir bakışla bana bakarak. "Çok ciddiym. Araştırma fonu olacak. Ve atıştırmalıklar. Kadınlar rahimlerinden kurtulmak için atıştırmalıklara ihtiyaç duyarlar."

"Anladım. Atıştırmalıklar çok önemli."

"Öyle." Dramatik bir şekilde uzuvlarını açarak geriye uzandı. "Peyniri hak ediyorum. Ve çikolatayı. Ve belki de adet kramplarını icat eden kişiye karşı bir savaş suçu."

Yatağın başucundaki ağrı kesicileri ve suyunu alıp ona uzattım. "Oturmak için hazır mısın?"

Onları alır, yutar, sonra tekrar uzanır ve gözlerini kapatır. "Zar zor. Her yere taşınmam lazım. Artık bir eşim. Bunu hak ettim."

"Seni banyoya da taşımamı mı istiyorsun? Ve cilt bakımını da yapmamı?"

Gözlerini aralar. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Seni seviyorum," diye düzeltirim. "Arada büyük fark var."

İnlemelerine rağmen yüzündeki ifade yumuşar. "Yakışıklı olduğun için şanslısın."

Isıtma yastığını fişe takıp karnına yerleştiriyorum. "Daha iyi mi?"

Ölen bir kedi ve dua gibi bir ses çıkarıyor.

"Bunu yapmaya devam et. Bakım yapmayı. İşe yarıyor."

Smokinimi çıkarıp eşofmanımı giydim ve yanına uzandım, onu izleyebilmek için yan tarafıma yerleştim. "Bu kadar mı? Bir ısı yastığı ve ağrı kesicilerle beni yılın kocası ilan etmeye hazır mısın?"

Gözleri hala kapalıyken alaycı bir şekilde gülümser. "Sakin ol. Balayından önce ödül dağıtmayalım."

Gülümserim. "Harika bir düğün gecesi oldu, Prenses."

"Lütfen," diye mırıldanır, yastığa daha da gömülür. "Bu senin *sahte* düğün gecen. Gerçek olanı sana çoktan verdim. Ve çok daha az giysi olduğunu çok net hatırlıyorum."

Eğilip alına öpücük konduruyorum.

O zaten yarı uykulu, nefesi yavaşlamış, gömleğimin içinde kıvrılmış durumda.

"Bana bu geceyi bin kez yaşatabilirsin, Amelia.

Hala hepsini istiyorum. Sonunda sen yanımda olursan.

Cevap vermiyor. Yarı iç çekme, yarı nefes gibi küçük bir ses çıkarıyor ve ben onun uyuduğunu düşünüyorum. Birkaç dakika geçiyor ve sonra yastığın sesi boğduğu sesi sessizliği bozuyor.

"Hala balayını nerede geçireceğimizi söylemedin."

"Bunu tekrar yapmayacağız." Onu kollarıma alıyorum.

Vücudunu benimkine tam olarak uydurmak için kıvrılır. "Söz vermiştin."

"Sana sürpriz yapacağıma söz verdim. Sen de kabul ettin."

"Günlerdir senden bunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Biliyorum," diyorum düz bir sesle. "Hayalarım da biliyor."

Gülümsemesi göğsüme doğru kıvrılır.

"Seni şaşırtabileceğimi söylemiştin," diye hatırlatırım ona. "Yalan söyledim."

"Şok edici."

Esniyor, sonra benimle dalga geçmeye çalıştığı zamanlarda yaptığı gibi soğuk ayaklarını benimkilerin arasına sokuyor.

"Sadece söylüyorum," diye mırıldanır, "eğer biri şu anda yanlışlıkla kulağıma yeri fısıldasa, çok yorgun olduğum için kimseye söyleyemezdim."

"Prenses."

"Sarah'ya bile."

"Sen hiç pes etmiyorsun."

"Ben senin eşim," diyor diyor, kendinden emin gibi gibi

"Bu içinde iş iş tanımında var."

Ağzımı saçlarına bastırıyorum. "Nereye gittiğimizi bilmek ister misin?"

Bana bakar. "Bekle, ciddi mi?"

Bir kez başımı sallarım. "İzlanda."

Bana bakıyor. Sonra, birdenbire enerji dolu bir şekilde oturuyor. "Aman Tanrım, Gage. Orası soğuktur. Soğuktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Aynen öyle. Bütün hafta içeride kalman gerekecek. Tercihen yatakta. Tercihen çıplak. Tercihen yüzüm bacaklarının arasında."

Etkilenmemiş görünüyor. "Adet döneminde olduğumu unuttun mu?"

Bakışlarım ağızına, sonra boğazına, sonra da gömleğimin altından görünen lanet yakasına kayıyor. Ve ona kiminle evlendiğini hatırlatmamak için düşün günümdeki tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Adetin bir bitiş tarihi var. Ve bittiğinde, ben seni taşımadıkça o yataktan çıkmayacaksın."

"İzlanda'da sonsuza kadar kalmayacağız."

"İhtiyacımız olduğu sürece kalacağız."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Duydun beni. Seni istediğim her şekilde elde edene kadar bu ülkeden ayrılmayacağım."

Koluma uzanır, parmaklarını sıkıca dolandır. "Gage," diye başlar, sanki benimle tartışacakmış gibi, ama sesi bana başka bir şey söylüyor.

Oturup gözlerine bakarım, tüm vücudum kalbim kadar yoğun hissediyor. "Seni sikmeden günler geçirebileceğimi ve sonra seni benimle doldurmadan çekip gidebileceğimi mi sanıyorsun?" Başparmağımla dudaklarını okşarım. "Balayımızda böyle bir şeyin olması imkansız. Asla unutamayacağın anılar yaratacağız Amelia. Ve sonra daha fazlasını yaratacağız."

Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum.

"Seni sonsuza kadar bekleyecek bir adamla evlendin, prenses. Ve artık sen benimsin, asla acele etmeyeceğim."

BÖLÜM 32

AMELIA

"Tamam," diyor Tim, balayımın dördüncü gününde FaceTime görüşmemiz sırasında şok olmuş bir şekilde. "Şunu bir netleştirelim. Balayının dördüncü günündesin

—dört—gün oldu ve bana evlendiğin adamın seni henüz başka bir boyuta sokmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"*Evet?*"

"Evet, Tim. Doğru."

Bir bir bir nefes, ardından bir biraz bir
bir dramatik bir

Muhtemelen kanepesine yığıldı. "Öldün mü?" diye soruyorum.

"Duygusal olarak," diye nefes nefese cevap veriyor.

"Duygusal olarak öldüm." "Saygılı davranıyor."

"NE YAPIYOR?"

Sırt üstü yuvarlanıp tavana bakıyorum.

"O, adet döneminde seks yapmak istemediğimi biliyor."

"Dur biraz. Sakın bana bu kadar zamandır hiçbir şey yapmadığını söyleme."

Gözlerimi deviriyorum. Cidden, bazı erkeklerin davranışları. Sanki dört gün *çok uzun bir* süreymiş *gibi*.

"*Hiçbir şey* yapmadım demedim."

"Aman Tanrım. *Canavarı boğazladın* ve sonra onu ölüme terk mi ettin? Bu istismar. Evlilik içi istismar. O iyi mi? Yani, sağlık açısından? Elektrolit göndermemiz gerek mi?"

"O iyi."

"İyi değil. O adamın testisleri şu anda muhtemelen küçük volkanik basınç bölgeleri olarak kayıtlıdır."

"Tanrım."

"Ciddiyim. Gage Black — Edge-Lord Enterprises'ın CEO'su, Omurga Kırıcı, Vahşiliğin Kralı, İtmenin Kralı, Adının İlkleri — tam burada... Ne? Meditasyon mu yapıyor? Çay içip keyif mi yapıyor?"

"Çoğunlukla yemek
pişiriyor." "YEMEK
PİŞİRİYOR MU?"

"Evet."

"Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Eğer o adam, yasal olarak bağlandığı ruh ikizini azarlamak yerine kök sebzeleri kızartıyorsa, bir şeyler çok fena bozulmuş demektir. Yemin ederim, eğer günlük yazmaya başlarsa, FBI'yı ararım."

"Dün İzlanda şeklinde krepler yaptı."

Tim, ancak ruhsal sıkıntı olarak tanımlayabileceğim bir ses çıkarır. "Aman Tanrım. Kendini evcilleştirmeye çalışıyor. Bu düşündüğümünden daha kötü."

Gülmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Abartıyorsun."

"Hayır, Amelia. *Sen* dramatik davranıyorsun. Cinsel gerilimin insan vücudundaki vücut bulmuş haliyle evlendin ve hemen ardından onu bir haftalık seks yasağına soktun. Bu psikolojik savaş. Cenevre Sözleşmesi düzeyinde bir şey."

"O iyi."

"Öyle mi?" Tim sesini alçaltıyor. "Şu anda duşta mı?"

"Evet."

"Orada ne yaptığını biliyorsun." "Tim..."

"O kesinlikle, yüzde bin, o duşta *stres atmaya* çalışırken ilahi sabır göstermeye çalışıyor."

"Timothy. Lee. Sinclair. Kes şunu."

"Bir elini duvara dayadığını hayal ediyorum," diye devam eder, artık hızlanmıştı, "buhar yükseliyor, çenesi sıkı, yeminlerini hatırlamaya çalışırken, saç kremi şişesiyle göz teması kurmaktan agresif bir şekilde kaçınıyor."

"Aman Tanrım."

"Bebeğim. *Bebeğim*. Dürüst ol. Su basıncı, onun bastırılmış arzularının şiddetinden mi etkileniyor?"

"Kapatıyorum."

"Öyle değil! Beni sen aradın. Bunun ne olacağını *biliyordun*."

Yüksek sesle iç çektim. "Sarah'yı kontrol etmek için aradım."

"O iyi. Hayatının en güzel günlerini yaşıyor. Sıkıntıda olan benim. Sadece kocanın kendini tutmaktan patlamadığını bilmek istedim. Ya da daha kötüsü, *içe patlamadığını*."

"Patlamadı."

"Henüz."

"Şimdi gerçekten kapatıyorum."

"Evlilikle ilgili moral konuşması için rica ederim."

Gülüyorum çünkü cidden, Tim'in tiyatrosuna kim gülmez ki?

Ekranı dokunup telefonu battaniyenin üzerine yüzüstü bırakıyorum, tam o sırada banyo kapısının açıldığını duyuyorum. Buhar, bir uyarı gibi odaya doluyor. Ardından Gage, havluyu kalçalarına sarkıtmış, elinde saçını kurulamak için ikinci bir havluyla içeri giriyor.

Gözleri hemen benimkilere takıldı. Orada kaldı. Yoğun. Karanlık. "Az önce stresli olduğumu mu söyledin?"

Gülüşüm boğazımda kalır.

Çünkü kutsal vahşi kocam.

Gözlerindeki bakış, beni parçalamadan hemen önce her zaman gördüğüm o yoğun, kirli, sakın bakış.

Söylediği şey aslında bir soru değil. Bir sınır çizgisi.

Ve vücudum bundan sonra ne olacağını zaten biliyor.

Saçını havluyla yavaşça ve nazikçe kurulamaya devam ediyor, gözleri hiç benimkilerden ayrılmıyor. Omuzları parıldıyor. Havlu hala aşağıda, keskin hatlı kalçalarını ortaya çıkarıyor. Zar zor hayatta kaldığım o mükemmel V şekli, ama artık tamamen benim.

Gözlerindeki bakış, zihninde beni çoktan soyduğunu söylüyor. Ve bundan sonra olacaklar için çok özel bir plan yapıyor.

Uyluklarım birbirine sıkışıyor.

Neredeyse kıvraniyorum ve Gage bunu hiç kaçırmıyor.

Havluyu bitirir, bakmadan sandalyeye atar.

Aramızdaki hava ağırlaşana kadar yeterince yaklaştana kadar tekrar konuşmuyor.

Gözleri vücudumu aşağıya doğru kaydırıyor, nefes alışımından cevaplarımı çoktan okumuş bir adamın kesinliğiyle kararlar alıyor.

"Bana bir şey söyle." Sesi daha da alçalır. Daha sert. "Hâlâ bekliyor muyuz?"

Bir an geçer.

"Yoksa sonunda benim olan şeye dokunabilir miyim?" Aklımdaki tüm düşünceler uçup gider. Vücudumun her santimi ısınır.

Karnımda gerginlik artar, düşük ve dayanılmaz, vücudum çoktan ona doğru eğilir.

Aniden, tek düşünebildiğim onun elleri. Ağzı. Beni yere yatırıp, tam olarak kiminle evlendiğimi hatırlatmak için vücudunu üzerime bastırması.

"Prenses." Gözleri beni delip geçiyor. "Bana iki kez sordurtma. Çünkü artık beklemeyecekseniz, bugünün hangi gün olduğunu unutana kadar durmayacağım."

"Hayır," diyorum. "Biz..." Ama o çoktan harekete geçmiş.

Çünkü o *biliyor*.

Çünkü vücudumdaki her değişimi, gözlerimdeki her ısı dalgalanmasını okuyor.

Çünkü bunu söylememe bile gerek yoktu. *Asla* söylemem gerekmez.

Ve bana ulaştığında tereddüt etmiyor. Bir eliyle saçlarımı kavırıyor. Diğeriyle boynumu kavırıyor ve beni, bana aç bir adamın kararlılığıyla kendine çekiyor.

"İyi," diye homurdanır, ağzı benimkinden bir nefes uzaklıkta. "Çünkü beklemekten bıktım artık."

Sonra ağzı ağızıma çarpar ve her şey çözülür.

Öpücüğü tamamen dil ve açlık dolu.

Sabır yok. Alay yok. Sadece günlerce süren kısıtlamanın ellerinde parçalanması var.

Ağzına inlerim ve o da bu sesi duymak için çok uzun süre beklediğini gösteren bir ses çıkarır.

Öpüşmeyi sadece "Uzan. Hemen." diye homurdanacak kadar keser. Düşünmeden geri çekilirim.

Çünkü düşünemiyorum.

Beynim gitmiş. Vücudum gitmiş. Sadece ihtiyaçtan zonklayan bir nabızım var ve her santimim *evet diye* bağırıyor.

Avını takip eder gibi peşimden geliyor, havlu kalçalarından düşüyor. Ve yatağa diz çöktüğünde, tüm ağırlığıyla yatağın içine gömülüyor.

Sonra bacaklarım açılıyor, ama bunun ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, Gage'in eli çoktan elbisenin altına girmiş, bacaklarımı daha da açmış ve tek bir keskin hareketle külotumu aşağı çekmiş, bu da beni nefes nefese bırakmış.

"Her şeyi," diye homurdanıyor. "Çıkar."

Tabii ki itaat etmek için çabalıyorum, çünkü bu adam için her şeyi yaparım. Ama o daha hızlı. Çekiyor, soyuyor, kumaşı bir kenara atıyor, ta ki ben çıplak kalıp onun altında, nefes nefese, çaresiz, *muhtaç kalana* kadar.

Bacaklarımın arasına diz çöküyor, avuç içleri uyluklarımda sertçe. "Bacaklarını kaldır, Prenses. Benim olanı göreyim."

Kalbim hızla atarken, bacaklarımı onun istediği gibi omuzlarının üzerine kaldırıyorum.

Anında uyluklarımı kavrar. Sıkı ve sahiplenici bir şekilde. Sonra sanki bekleyemeyecekmiş gibi beni kendine çeker.

"Siktir," diye homurdanır, ne kadar ıslak olduğumu görünce. "Şu haline bak." Bana yaptığı dağınıklığın içinden tek parmağını geçirir. "Benim için sırlıslık olmuştun. Duştan çıktığın anda hazırydın."

Amım kasılır ve sırtım yataktan kalkar. Çarşafı sıkıca tutar ve inlerim, ona olan bitmez tükenmez ihtiyacımla nefes alırım.

"Yavaşlamamı mı istiyorsun?"

Klitorisimin etrafında daireler çiziyor, ama bu yetmiyor. Hiç yetmiyor.

"Yoksa, çok uzun zamandır hayalini kurduğum şekilde mi istersin?"

"

Çaresizce hızlıca başımı sallıyorum. Ve kendimi onun eline sürüyorum. "O olsun," diyorum nefes nefese.

Gözleri kararır. "Aferin kızım."

Ama hareket etmiyor. Henüz değil. Çünkü tadını çıkarıyor. Manzarayı. Gücü. Burada olmanın lanet olası *ayrıcalığını*.

"Gage," diye inleyerek, kendimi tekrar ona doğru ittim. "*Lütfen*." Ve o anda vahşileşti.

Ağızı saf mutluluk ve ilk tadından itibaren çığlık atıyorum. Düşüncelerimi mahveden bir ritimle dudaklarını klitorisime kapatmadan önce, amımın her santimini tekrar tekrar öpüp yalıyor. Parmakları kalçalarımın gömülüyor, beni istediği yerde tutuyor.

Yüzüne sürünerek, beni mahveden zevkten inliyorum. Ve o inlediğinde, sesi bana çarptığında, boşalmaya yaklaşıyorum.

Tamamen değil.

Henüz değil. Ama yaklaştım.

Ve Gage bunu biliyor.

"Kendini tutma," diyor, sesi kalın ve karanlık, bacaklarımın arasında.

"Bana ver onu, Prenses. Bunu hak ettim."

Bacaklarım titriyor. Kalçalarım sallanıyor.

Ve yine de beni aşağı bastırıyor, sanki hiç durmayacakmış gibi ağızını klitorisime kilitliyor.

"Siktir, işte bu," diye homurdanıyor. "Ver bana, Amelia. Hepsini istiyorum."

İki parmağını derine sokuyor, ihtiyacım olduğunu bildiği noktaya ulaşıyor ve çığlığım duvarlarda yankılanıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Bu siktiğimin amcığı."

Zevk içimi kaplarken onun adını ağlayarak söylüyorum. Çok yaklaştım.

Çok yaklaştım.

"Bana gelecek misin, bebeğim? Ağızımda parçalanacak mısın?"

Nefes nefese, başını saran uyluklarım titreyerek çılgınca başımı sallıyorum.

"O zaman yap. Üzerime pislik yap, Prenses."

Klitorisimi daha sert emiyor. Dilini tam doğru şekilde hareket ettiriyor. Ve tekrar derin, sahiplenici, *aç* bir şekilde homurdandığında, ben boşalıyorum.

Ellerim saçlarına gider ve sıkıca tutarım, kalçalarım çaresizce yüzüne sürtünürken kafasını *tam* olarak olduğu yerde tutmaya çalışırım. Orgazmım içimi parçalar. Her şeyi tüketir.

Ve yine de durmuyor.

Ağzını olduğu yerde tutuyor, onu istediğim yerde tutmama izin veriyor ve sadece emmeye ve yalamaya devam ediyor.

Ve sonra bu benim için çok fazla oluyor. Boşalıyorum, çok yoğun ve yetmiyor, durmasını istiyorum ve ellerini ya da ağzını benden asla çekmemesini istiyorum ve hepsini şimdi istiyorum ve *aman Tanrım...*

Saçlarını bırakıyorum ve adını haykırıyorum. Ve işte bu kadar.

İşte o anda çıldırıyor. Beyninin ve penisinin tamamen pislik moduna geçtiğini anladığım an.

Dizlerinin üzerine çöküyor, büyük elleriyle uyluklarımı tutup istediği yere yerleştiriyor. Biri omzunun üzerine geliyor. Diğeri ise genişçe açıyor, ağırlığını kullanarak beni açıyor ve tek bir acımasız vuruşla içime giriyor.

"Siktir."

Ses, içime derin, sert ve sonuna kadar girerken göğsünden kopar.

"Tanrım, Amelia," diye homurdanıyor, çoktan hareket etmeye başlamış. "Çok ıslaksın. Çok darsın. Bu sikimi özledin, değil mi?"

Çıkardığım ses, vücudumun kontrolünü kaybettiğimi gösteriyor. Çünkü kaybettim. Geriye kalan tek şey, içimdeki bu adam ve nefes almak için buna ihtiyacı varmış gibi içime girip çıkması.

"Söyle," diye hırıltıyla söylüyor. "Seni gerdiğim şekilde özlediğini söyle."

"Siktir, Gage." Her sert itişte nefes nefese kalıyorum. "Seni çok özledim."

Bir elini başımın yanındaki yatağa dayarken, diğer eliyle uyluklarımı kavrayarak daha derine, daha sert giriyor.

"Sen benimsin," dişlerini sıkarak, çenesini kenetleyerek, bu anı hafızasına kazımak istercesine gözlerini gözlerime dikerek söylüyor. "Tamamen benim. Bu amcığı benden başka kimse alamaz."

bu amcığı alamaz. Kimse bu vücudu alamaz. Bu ağzı. *Bu lanet kalbi.*"

"Senin," diye inledim. "Senin. Her zaman."

İnsanlardan çok hayvanlara benzeyen bir homurtu çıkarır, sonra iki bileğimi de yakalar ve tek eliyle başımın üstüne sabitler.

"Orada tut," diye emreder, sesi otorite ve arzuyla doludur.

Uyluklarımı tutup daha yükseğe kaldırır, böylece bana farklı bir açıdan girebilir.

Sonra sanki aklını kaçırmış gibi beni sikiyor. Her vuruş acımasız.

Onu hiç bu kadar derinde hissetmemiştim. Acımasızca.

Derinin deriye çarpma sesi odayı dolduruyor, pis ve mükemmel.

Dişlerinin arasından küfürler savuruyor, boynuma nefes nefese, her itişinde boğazımdan bir ses koparıyor.

Her yerde. Beni tüketiyor. Beni dolduruyor. Ve ben daha fazlasını istiyorum.

Hepsini istiyorum.

Hızı. Baskısı. Ne kadar ileri gittiğini anlatan çaresiz, hırıltılı küfürleri.

Onun adını tekrar tekrar inleyerek söylüyorum, parmaklarım sıkışıyor, vücudum titriyor. Konuşamıyorum. Düşünemiyorum.

Sadece *onunum*.

Başka hiç hiç yok hiç . Kontrol kontrol
Sadece ham, filtrelenmemiş ihtiyaç.

Giderek artan türden. Sadece bana ait olan türden.

"Bana bak, Prenses," diye emreder. "Seni mahvederken bana bak."

Gözlerim onun gözleriyle buluşur.

Ve *tanrım*, yine paramparça oluyorum. O her şeyi görüyor.

Ne kadar çaresiz olduğumu. Ne kadar ıslak olduğumu.

Beni sanki sahibiymiş gibi siktiğinde ne kadar çok *sevdiğimi*.

Ellerim çarşafı boşuna sıkıyor. Nefesim kesik kesik geliyor. Cildim terden kayganlaşmış.

Sanki devam etmek için tüm dünyayı parçalayacakmış gibi beni sikiyor.

Ve ben ona
izin veriyorum.

Bunu
istiyorum.

Çünkü şu anda hiç bu kadar ona ait hissetmemiştim.

"Gage..." Boğazım düğümleniyor, uyluklarım titriyor, görüşüm bulanıklaşıyor. "Ben..."

...ben... ben..."

"Biliyorum." Bana daha sert vuruyor. "Hadi, bebeğim. Bana ver
."

Ve ben de veriyorum.

Vücudum kıvrılır, titrer, çok sert bir şekilde kasılır, *o kadar iyi
hissederim ki*

iyi hissediyorum ki nefes alamıyorum.

Çılgılığım boğazımda kalır, boğulur ve dağınık olur, ve o kadar sert boşalıyorum ki içimden dışıma doğru çözülüyormuşum gibi hissedirim.

Amım onun etrafında titriyor, onu daha derine, daha sıkı, daha ıslak çekiyor.

"Siktir, Prenses. İşte bu. İşte bu lanet şey..."

O ileri doğru hamle yapar, sertçe girer ve boşalırken orada kalır.

Boşalırken boğazından bir ses çıkar, vücudundaki her kas gerginleşir.

Kavrayışı morartıyor. Çenesi sıkılıyor. Ve beni alabileceğim kadar derine gömüyor, içindeki her şeyi boşaltırken sikim içimde zonkluyor.

Vücutlarımız birbirine
kenetlenir. Nefeslerimiz
kesilir.

O daha işini bitirmeden içimden dışarı akmaya başladı.

Cildime karşı inliyor.

Sonra alnını alnıma dayadı, nefesi düzensizdi. "Benim," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Hepsi benim."

Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyorum, ama nefes almak için başımı kaldırdığımda, yatakta uzanmış, kemiksiz, hava sıcaklık, ter ve tatminle dolu.

Gage çok uzaklaşmamıştı. Hala üstümdeydi, başı boynuma gömülmüş, bir eli uyluklarımın üzerinde genişçe açılmıştı.

Hâlâ nefesini düzenlemeye
çalışıyor. Ben de öyle.
Sonunda, hareket ediyor. Bana bakacak kadar. Gözlerinde hala ne
olduğunu görebilmem için.

Ateş. Aşk. Bana dokunmadan geçen günlerin *mutlak yıkımı*.

"İyi misin?" diye soruyor.
Gerçek kelimeler kuramadan başımı sallıyorum.
Gülümsüyor ve dudaklarıma hızlıca bir öpücük konduruyor.
"Ama ben taşınmayacağım," diyorum. "Bir daha asla. Sanırım bu
sefer beni gerçekten
bu sefer beni gerçekten kırdın."

Boynumu, sonra da köprücük kemiğimi öper. "Buna izin vereceğim.
Tek bir şartla."

"Ne?"

"Önümüzdeki hafta sonu benimle tekrar evlenmen. Böylece başka
bir ülkede de seni böyle sikebileyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen hastasın."

Gözleri, *benim için yaşadığım* o yoğun koyu renge bürünüyor. "Hayır.
Ben aşığım."

Ve işte orada.

Bunun tüm ağırlığı. Onun
ağırlığı.

Bizim.

Böyle seçilmenin ne anlama geldiğinin tüm
ağırlığı. Gage beni sadece sevmiyor.

Beni sahipleniyor.

Her seferinde.

Her nefeste.

Her

bakışımda.

Ve ben de onu sahipleniyorum.

Her seferinde.

Tamamen. Şiddetle. Onun.

Şimdi ve sonsuza kadar.

BÖLÜM 33

DÜĞÜN KURTLarı

TİM

AMELIA. Bugün YÜRÜYÖR musun yoksa kalça protezi ameliyatı için GoFundMe'ye mi ihtiyacın var?

COLİN

Normal insanlar gibi Kuzey Işıkları'nı görüp görmediklerini soramaz mıyız?

MARİN

Bekle. Ambargo kaldırıldı mı? Balayının "beslendi" aşamasına resmi olarak girdik mi?

TİM

Aşamasına mı? Bu adam tam bir dini deneyim yaşıyor. İzlanda'nın eğilmediği için şaşıyorum.

COLİN

Aman Tanrım. Sadece köpek kızağına binip binmediklerini bilmek istiyorum. Köpek stili değil.

AMELIA

Hayattayım. Buzullar çok güzeldi.

COLİN

Peki ya Kuzey Işıkları?

AMELIA

EVET, TABİİ Kİ. Neredeyse her gece gördük. Yatağımızdan. Çok güzeldi.

COLİN

Yatağınızdan mı?

AMELIA

Kıyıda uzak bir cam kulübede kalıyoruz. Çatı ve tüm duvarlar camdan. Asla ayrılmak istemiyorum.

MARİN

Peki, hiç geziye çıktınız mı?

AMELIA

Evet! Volkan, buz mağarası, spa günü, siyah kumlu plaj. Hatta, pişmanlık duymadan önce, yaklaşık on saniye boyunca garip bir şekilde fermente köpekbalığına ilgi duydum.

TİM

Hayır. Yalan söylüyorsun. Gage Black? Spa Günü? Vahşiliğin Kralı? İtmenin Efendisi? KENDİ İRADENLE?

GAGE

O hoşlandı. Ben de sonrasında olanları beğendim. COLİN

Çıkıyorum.

MARİN

Masaj mı??? Bornoz giydi mi? Ve köpekbalığını da mı yedi?

AMELIA

Evet. Ve evet. Ama bornoz çabucak çıktı. Köpekbalığına hayır. "Zaten ağzımı dolduran başka şeyler var" dedi.

COLİN

Aboneliği iptal et

TİM

Tanrım. Sözümü geri alıyorum. Senin için endişelenmiyorum. İzlanda için endişeleniyorum. Ülke hala ayakta mı?

COLİN

Bunların hiçbirine cevap istemiyorum.

TİM

Bekle. BEKLE. Hepiniz onun yazdıklarını gördünüz mü? MARİN

Aman

Tanrım

OLİN

Hayır

mı? TİM

Aman Tanrım.

MARİN

Bir selfie. Amelia'nın. Kapüşonlu sweatshirt'üyle. TİM

PANTOLON YOK. ISLAK SAÇLAR. HİÇBİR YAZI YOK. TİM

İYİ DEĞİLİZ. COLİN

Neden? Sadece bir fotoğraf. Ve kapüşonlu sweatshirt her şeyi

örtüyor.

COLİN

Gage'in sosyal medyaya pek bir şey paylaşmadığını biliyorum, ama bu garip gelmiyor. TİM

SEN TATLI, AKILLI OLMAYAN APTAL. Colin. Colin, bebeğim. Bu sadece bir fotoğraf değildi. COLİN

Bana öyle göründü. TİM

u, KOCASININ TELEFONUNDA, KENDİ KAPÜŞONLU KAZAKINI giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş halde ve ona "beni özlediğinde bunu kullan" diyerek geri verdi.

COLİN

Ve?

TİM

Sonra o fotoğrafı yayınladı. TÜM DÜNYAYA. Tek bir kelime bile eklemeyen. Çünkü mesaj açıktı.

COLİN

Ne mesajdı?

TİM

BU BENİM.

MARİN

Uzanmam lazım.

TİM

BUNUN İÇİN DUYGUSAL OLARAK HAZIR DEĞİLDİK, GAGE.

Gage

sohbetten ayrıldı

TİM

O YAPMADI.

MARİN

Para iadesi yok, Gage. Sen bu evliliği

kendin yaptın. TİM

HOWLING

Gage ve Amelia'nın düğün kitabını okuduğunuz için çok teşekkür ederiz.
Umarım benim kadar beğenmişsinizdir!

Bir sonraki kitap...
Sonsuza Kadar, Tamamen Senin
Hayden'in Kitabı

İyi adam iyi davranmayı bıraktığında ne olur?

ŞUBAT 2026'DA ÇIKIYOR

[BURADAN ÖN SİPARİŞ](#)

[VERİN](#)

SEVGİLİ OKUYUCU

Bu kitap, 2025 yılındaki tutkulu projemdi. Yani, SEVDİĞİM bir çift için 63.000 kelime daha yazmak, sadece onların düğünlerini bu kelimelerle paylaşmak tutkulu bir proje değilse, o zaman neyin tutkulu bir proje olduğunu bilmiyorum 😊

Öncelikle, kitabı okuduğunuz için teşekkür etmek istiyorum ❤️

Sonra, kitabın tam olarak istediğim gibi olmadığı halde yayınlanmasını zorladığım ve ardından Amazon'un ön siparişi iptal ettiği için yayınlanmasının tam bir karmaşaya dönüştüğü için özür dilemek istiyorum

çünkü kafamda son teslim tarihini karıştırıp batırdığım için

2025, çok özel bir yıl oldu.

Gage & Amelia'nın ilk kitabının yayınlanmasından sonra Mayıs ve Haziran aylarında mutlu bir şekilde süzülüyordum, her gün daha fazla yürekten yazıyordum ve ailemin hayatı altüst olduğunda yıllardır hissetmediğim bir sevinç duydum. 13 yaşındaki yeğenim beyin kanaması geçirdi ve neredeyse ölüyordu.

18 gün komada kaldı ve sonra bir mucize oldu ve hayatta kaldı. Aylarca hastanede rehabilitasyonda kaldı ve ben de hayatımı ve işimi askıya alıp ona, kardeşime ve yengeme destek oldum.

Yazmaya ve işe geri dönmek, başlı başına bir yolculuktu. Ben çoğunlukla işine bakan biriyim. Duygularımı bastırıyorum.

Çoğu zaman, ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Üstelik

yüksek başarıya ulaşmayı seven bir tarafım var 😊 Bu yüzden, bu hikayeyi her gün ne kadar yazabileceğimi hesaplamak ve yayın tarihini belirlemek için oturduğumda, kendim

kendime koyduğum ön sipariş son tarihine yetişebileceğim bana gayet makul geldi.

Ama 50 yaşına basmak, otoimmün bir hastalık teşhisi almak ve yeğenimin beynindeki AVM'lerin daha fazla kanama riskine yol açmaması için kapasitem eskisi gibi değil.

Neden tüm bunları sizinle paylaşıyorum diye merak ediyor olabilirsiniz . Haklısınız. Ama muhtemelen bir kadınsınız, yani ya hayatınızda zaten bu noktadasınız ya da bu noktaya ulaşacaksınız ve bana kalırsa dünya bu konuyu yeterince konuşmuyor >>>

Hayatınızda bir zamanlar var olan bir şeyin artık olmadığı bir noktaya geldiğinizde, üstesinden gelmeniz gereken bazı acılar vardır.

Aynı zamanda, yeniden ayarlamalar da yapmak gerekir, örneğin artık bir haftada iki gece uykusuz kalarak (evet, bu hafta bunu yaptım) söz verdiğin şeyleri başaramayacağını kabul etmek gibi.

Bu acıyı biliyorsanız, size sarılmak istiyorum. Kocaman bir sarılmak istiyorum. Ve derin bir nefes alın dostum.

Yalnız değilsin.

Ve gerçekten söylemek istediğim ve bilmeni istediğim şey bu: yalnız değilsin.

Arkadaşlarına ulaş. Kafandaki karışıklığı, acını, Uzun zamandır sahip olduğunuz yeteneği kaybetmenin verdiği mutlak öfke. Birbirinize sarılın. Birbirinizi destekleyin. Birbirinizi sevin. Cidden, şu anda dünyanın birbirini daha çok sevmeye ihtiyacı var.

Şimdi, teşekkürlerime geçelim. (*Sonunda mı dedin diye düşünüyor* olabilirsiniz 😊)

En iyi arkadaşım Jodie'ye: Bu yıl boyunca bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bütün yıllar boyunca. Sen ve ailen benim dayanağımsınız. Bunu biliyorsun ama *teşekkür etmeyi* asla unutmak istemiyorum. ❤️

Bu kitabı okuyan herkese: sözlerimi daha fazla okumak istediğiniz için teşekkür ederim. Kalbimi daha fazla okumak istediğiniz için teşekkür ederim. Desteğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu hikayeyi benim kadar sevmişsinizdir. Evet, çok yoğun. Abartılıydı. Tamamen hayal ürünüydü. Ruhumun buna ihtiyacı vardı. Umarım siz de bu hikayeye kendinizi kaptırmışsınızdır. Umarım sizi gülümsetmiş ve iç geçirmiştir.

Nina x

PS Facebook grubumdaki okuyucularıma: Lucy için dünyaya gönderdiğiniz tüm sevgi ve dualarınız için teşekkür ederim. Size tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım. ❤️

NINA LEVINE'DEN DİĞER ESERLER

Storm MC Serisi *Storm*

(*Storm MC #1*) *Fierce*

(*Storm MC #2*) *Blaze*

(*Storm MC #3*) *Revive*

(*Storm MC #4*) *Slay*

(*Storm MC #5*)

Sassy Christmas (Storm MC #5.5)

Illusive (Storm MC #6)

Command (Storm MC #7)

Havoc (Storm MC #8)

Gunnar (Storm MC #9)

Wilder (Storm MC #10)

Colt (Storm MC #11)

Sydney Storm MC Serisi

Relent (#1)

Nitro'nun Eziyeti (#2)

Şeytanın İntikamı (#3)

Hyde'ın Absolution (#4)

Kralın Gazabı (#5)

Kralın Hükümdarlığı (#6)

Kral: Epilog (#7)

Fırtına MC Yeniden

Yükleme Serisi *Kasırga*

Kalpleri (#1) Kalplerin

Savaşı (#2)

Noel Kalpleri (#3)

Savaş Kalpleri (#4)

Kız Arkadaş Dosyaları (Storm MC)

Bir Motosikletçiyle Çıkmak İçin Kız Arkadaş Rehberi

Milyarderle Kaçış Serisi

Ashton Scott

Jack Kingsley

Beckett Pearce

Jameson Fox

Owen North

Sadece Senin Serisi

(Kara Kardeşler Milyarder Romantizmi)

Kazara, Skandal Bir Şekilde Senin

Aslında Senin

Pervasızca, Çılgınca

Senin Sonsuza Kadar

Senin

Senin, Şimdi ve Her Zaman

Tekil Romanlar

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi)

Tek Ol (rock yıldızı romantizmi)

Surrendered Hearts (mafya tarzı romantizm romanı)

www.ninalevinewrites.com

Çevrimiçi Mağaza

www.ninalevineromance.com

EKSTRA

Gage & Amelia Spotify alma Listesi

“Turning Page” by Sleeping At Last “Stupid Boy” by Keith Urban

Alex Warren'in "Ordinary" şarkısı

Keith Urban'in "My Heart is Open" şarkısı

Labrinth ve Emeli Sande'nin "Beneath Your Beautiful"

Tyler Rich'in "Leave Her Wild"

SafetySuit'in "Never Stop" şarkısı

Myles Smith'in "Stargazing" şarkısı

The Chicks'in "Landslide" şarkısı

Jimmy Barnes'in "When Something Is Wrong With My Baby"

şarkısı The Roads Below'un "Can't Teach That" şarkısı

Taylor Swift'in "King Of My Heart" şarkısı

Sam Riggs'in "Kalbim Atmayı Bırakıncaya Kadar"

Sam Riggs'in "Takıntılı"

Sam Riggs'in "When You're Down" şarkısı

Taylor Swift'in "Call It What You Want" Jake

Scott'in "Naked"

Gage & Amelia Pinterest Moodboard'ları

[Gage & Amelia](#)

[Blackbriar Malikanesi ve Düğün Havası](#)

[Bonus içerik güncellemeleri için Nina'nın blogunu takip edin](#)

YAZAR HAKKINDA

Nina Levine

Nina Levine, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarlarından biridir ve *Escape With A Billionaire* serisi ve en çok satan Storm MC serisi dahil olmak üzere otuzdan fazla kitabı bulunmaktadır.

koruyucu alfa erkekleri ve kalplerini kolayca teslim etmeyen kadınları ile tanınır.

Avustralya'da yaşayan yazar, kelimelerle yaratıcılığını sergilemediği zamanlarda Pilates tanrıçası, Peloton Kraliçesi olmaya çalışmakla ya da arkadaşlarıyla fazla miktarda cin içmekle meşguldür.

güneşin altında iyi bir kitapla kıvrılmış halde bulunabilir. www.ninalevinewrites.com

- [E-postalarım](#) [kaydolun](#) (çok sayıda ücretsiz bonus içerik de gönderiyorum!)
- [Düzenli olarak yayın yapmaya başladığım yeni blogumu](#) takip edin.
- [Facebook okuyucu grubuma](#) [katılın](#).

Çevrimiçi Mağaza:

www.ninalevineromance.com

Telif hakkı © 2025 Nina Levine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Nina Levine

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

